

ЕЖЕДНЕВЕН КОМЕНТАР

КЪМ

НОВИЯ ЗАВЕТ

ЕЖЕДНЕВЕН КОМЕНТАР
КЪМ
НОВИЯ ЗАВЕТ

Всяка молба за информация или
кореспонденция може да бъде адресирана на
български, английски, френски или немски
на следния адрес (Издател) :

ПЛАН

Предговор

Евангелие от **МАТЕЙ**

Евангелие от **ЙОАН**

Писмо на ПАВЕЛ до
РИМЛЯНИТЕ

Първо Писмо на ПАВЕЛ до
КОРИНТЯНИТЕ

Второ Писмо на ПАВЕЛ до
КОРИНТЯНИТЕ

Писмо на ПАВЕЛ до
ГАЛАТЯНИТЕ

ОТКРОВЕНИЕ

ТЪЛКОВЕН РЕЧЕНИК

ПРЕДГОВОР

„Не само с хляб ще живее човек, а с всяко Божие Слово“ (Лука 4:4).

Този отговор, който нашият Господ Исус Христос даде на Изкусителя, напомня на вярващите, че поддържането на Божествения живот в тях, както и духовното им здраве, зависят от редовното и ежедневно четене на Божието Слово.

За да насърчи и направлява това четене, Новият завет, втората част на Светата Библия, се подразделя на цикли от по няколко стиха, предвидени за всекидневно четене и следвани от кратък коментар. Последният е взет от петтомния труд : „ПИСАНИЕТО ВСЕКИ ДЕН“.

Да не започваме никога това четиво, без да сме се помолили Богу, то да е ползотворно за душата ни.

Библейските цитати са предадени според възможно най-близкия до оригинала превод.

Към съответните пасажии са посочени данните за книга, глава или стих(ове). Например : Йоан 17:3 означава: Евангелие от Йоана, глава 17, стих 3.

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ МАТЕЙ

МАТЕЙ 1:1 - 17

Гласовете на пророците са замлъкнали от четиристотин години. За Бога „се изпълни времето“ (Галатяни 4:4). Той ще говори „чрез Сина“ и ще оповести на Своя народ, на света, и лично, на всекиго от нас, Евангелското благовестие (Евреи 1:1,2). То се резюмира в няколко думи : **даването на този Син**. ♦ Но как нашият ограничен разум може да опознае подобна личност ? Бог ни помага като ни дава четирите Евангелия, с които ни позволява да схванем многостранно Славата на Неговия Син, така, както се подчертава стойността на скъпоценен предмет, подлаган последователно на различно осветление. Евангелието от **Матей** е **Царското** Евангелие. Тук е необходима една генеалогия, която веднага да представи Месията в центъра на обещанията, дадени от **Авраам** и да докаже по безспорен начин титлата му на престолонаследник на **Давид** (Галатяни 3:16 и Йоан 7:42). В този дълъг списък, някои имена, имащи тъжна слава, остават незаличени : Ахаз, Манасе, Амон... Други : Рахаб (Раав), Рут, жената на Урия, напомнят Божията **благодат**, която се проявява към тези мъже и жени, които са били обезправени. Това е същата тази **благодат**, която ще дари Израел и останалия свят... т.е. вас и мене, със Спасител.

МАТЕЙ 1 : 18 - 25 ; 2 : 1 - 6

Исус пожела да се яви в този свят като всички останали хора, т.е. раждайки се. Обекти на извънредна благосклонност, Йосиф и Мария били избрани, за да приемат и отгледат Божието дете. Божията промисъл взема образ ; съгласно с пророчествата, раждането на наследника на Давидовия трон се осъществява във **Витлеем**. И вие ще забележите, че в това Евангелие не се споменава нито яслата, послужила Му за люлка, нито нещо друго, което да напомня за Неговата бедност. Точно обратното, Бог бди над Неговия Син да бъде отдадена почест от неколцината благородни посетители : **вълхвите**, пристигнали от Изток. Що се отнася до еврейските първенци, никой от тях няма моралното право да дойде и да се преклони пред Месията на Израел. Те не желаят идването му. Ние, впрочем, се намираме в един от най-тъмните периоди от историята на този народ. Жестокият **Ирод** властвува над Йерусалим в разрез с Второзаконието 17:15, защото е едомитянин ! ♦ С изключение на няколкото благочестиви души, с които ще ни запознае Лука, никой в Израел не очаква идването на Христос. А и днес, измежду всички онези, които твърдят, че вярват в Него, колцина действително очакват завръщането Му ?

МАТЕЙ 2 : 7 - 23

След едно дълго пътуване, което е олицетворено в Псалм 72:10, влѣхвите, водени от звездата, отиват при малкото дете. За тях това представлява повод за голяма радост ! Те се срещат с него, поднасят му почестите и даровете си и се завръщат „по един друг път“. Не е ли това историята на всеки, който идва при Спасителя ? ♦ На убийствените намерения на Ирод е попречено да се осъществят, както и на тези на Сатаната, който иска, още с идването си в този свят, да се освободи от Онзи, който ще се превърне в неговия победител. Пътуването до Египет, наредено от Бог, за да бъде спасено детето от тези престъпни планове, също подчертава благодатта на Онзи, пожелал да бъде изминат същия път, преминал някога от Неговия народ. ♦ В предишната глава на Божието дете вече са дадени две имена : **Исус** (Бог Спасител 1:21), скъпо за всеки вярващ. Както и името **Емануел** (Бог с нас 1:23). Сега вече се добавя и това „**Назаретянин**“ (2:23) с едно тройно значение : Исус вече се отделя морално от другите и се **посвещава Богу** според Числа 6. Той е също, върху ствола на Исай (баща на Давид), нов плодоносен **клон** (виж Исай 11:1). И най-сетне, в продължение на тридесет години, Той ще бъде безименен гражданин на презрения град **Назарет** (Йоан 1:47).

МАТЕЙ 3:1 - 17

Както посланникът предхожда посещението на някое високопоставено лице, така и Йоан Кръстител провъзгласява предстоящата поява на Владетеля. Обаче последният не може да заеме място сред един напълно равнодушен към своята греховност народ. Проповедта на Йоан представлява, следователно, призив за **покаяние**. А на фарисеите и садукееите, които идват да бъдат кръщавани от Него, говорейски за своята лична справедливост, предупреждавайки ги за **съда**. ♦ Напълно понятно е, че Йоан се чувства смутен, когато Онзи, комуто той не се чувства достоен да носи сандалите, се представя на свой ред, за да бъде кръстен от него. Но ние чуваме в стих 15 първите думи, произнесени от Исус в това Евангелие : „Остави и прави така...“. Човек дотогава не знае да **прави** друго освен зло ; отсега нататък следва да бъде оставен Бог да въздействува чрез Христос, и да „въздава справедливост“ (Римляни 10:3). „Тогавата той Го остави да прави“ се казва за Йоан, въпреки че е бил онзи, който кръщава. Ние също нямаме ли полза да **оставим Господ да прави** ? ♦ Исус излиза веднага от водата, защото самият Той няма какво да изповядва. И ето, че небесата Му се отварят, за да Му засвидетелствуват две неща : Божият Дух се спуска над Него, както елеят за помазване, сочещ в минали времена Владетеля (Сравни 1 Царства 16:13). И същевременно чува от Отца си нежни думи на обич и одобрение.

МАТЕЙ 4 : 1 - 11

Облечен с могъществото на Духа, Исус е готов да изпълни мисията си. Но и Той, като всеки Божий служител, трябва да бъде най-напред **подложен на изпитание**. И ето че трябва да се изправи срещу големия враг. За да принуди Божия човек да излезе от пътя на послушанието, Сатаната има две основни тактики : показва **по пътя ужасни неща** (За Христос това по-специално ще бъде битката в Гетсемания). Или пък предлага **встрани от пътя** примамливи неща. Това е, с което Дяволът се занимава тук. ♦ Но нека отбележим, че като цитира Псалм 91:11,12 Той избягва да спомене и следващия стих, в който се предвижда собствената му провала : „Аспид и василиск ще настъпиш, лъв и змей ще тъпчеш“. Аспид, това е змията, за която в Битие 3:15 е предсказано, че Христос ще смаже главата ѝ, „женско семе“. Докато Адам, без да е лишен от нищо в Едем, трикратно е сразен от похотта на плътта, на очите и на гордостта на живота, то съвършеният Човек побеждава **в пустинята** древната змия с всемогъщото Слово на своя Бог (1 Йоан 2:16 ; Псалми 17:4). И понеже е изстрадал всичко, в което е бил изкушаван, сега може на изкушаваните да помага (Евреи 2:18).

МАТЕЙ 4 : 12 - 25

Цитатът от Исай 9:1,2 съдържа тук в стих 16 един лек вариант. По времето на пророка, народът е „**ходел**“ още в тъмнина. Сега, същият този народ „**седи**“ далече от божията светлина, загубил всякаква надежда и дръзновение. Това е моментът, в който Бог може да се намеси. Този, който е **Светлината**, се появява, донасяйки освобождение. Той минава. На неговия призив няколко ученика, покъртени от любовта Му, се привързват към Него и Го следват неотлъчно. Двама тук ; двама там : Симон и Андрей, Яков и Йоан. За тези мъже това е решителният момент, този, който внезапно променя всичко в живота им, и когото последните никога няма да забравят (19:27). Да, те оставят **незабавно** баща си, лодката, мрежите. Но това е, за да намерят един такъв Наставник, какъвто дотогава не е имало, което им дава възможност за нова длъжност : ловитба на **хора**. Когато дойде моментът, Господ ще ги превърне в евангелисти и апостоли. ♦ Всичките християни не са призовавани да изоставят поминъка и близките си. Но всички те, в едно или друго време, със сърцето си са доловили познатия глас, който призовава : „**Последвай ме**“. А вие, отговорили ли сте Му ? ♦ Стихове 23 и 24 резюмират чудесно всичките осветени от любов постъпки на Господ Исус.

МАТЕЙ 5 : 1 - 16

Да следваме Исус, означава най-напред да Му се подчиняваме (Йоан 12:26). След това вече можем да проявяваме **същите характеристики** като Него. Сега Господ ще научи учениците Си да разпознават същите характеристики. **Блажени** са вярващите чистосърдечно и непосредствено, които не изтъкват собствената си интелигентност ; тези, които злото в света наскърбява, но които въпреки това, отвърщат с доброта и със състрадание ; тези, които поради името на Господ понасят хули и гонения... Това в никакъв случай не е онова щастие, към което се стреми множеството. Но на вярващите, за да бъдат щастливи, блаженни, им стига да имат **одобрението на Господ**. За тях са всичките радости в Царството. В стихове 13 и 14 се посочва сегашното им положение. Отделяйки се от злото, християнинът е на земята като „**солта**“ която предпазва от разваляне. Той е и **светлината**, открояваща моралните характеристики на Бог пред хората, но най-напред „за тези, които са в къщи“ : които са неговото собствено семейство. **Крината**, съд за измерване, е символ на активността, а **легло**то (Лука 8:16), на ленността ; две крайности, способни да угасят светлината, която всяко Божие чедо трябва да излъчва.

МАТЕЙ 5 : 17 - 30

Човек не може да чете стиховете от 17 - ти нататък, без да изпита страх. Не само че в тях Господ заявява, че не е дошъл, за да **премахне** страшния Божий закон, който всинца ни осъждаше, но ето че Той дава една още по-строга интерпретация на Божията воля. Дотогава всеки добросъвестен и старателен Израилтянин можел да се надява, че е заслужил вечен живот, след като повече или по-малко „е съблюдавал всички тези неща още по време на младостта си“ (Виж Марко 10:20). Но след тези Исусови слова, той вече не може да си прави никакви илюзии. Ако са такива изричните Божии изисквания за святост, кой тогава би могъл да бъде спасен ? Да, защото точната мярка за Божията справедливост беше в Него, в този несравним Човек. **Този същият**, който беше дошъл да я оповести, беше дошъл и да я **изпълни вместо нас** (5:17 ; Псалми 40:8-10). ♦ Старият юдаизъм не се интересува от това, което Бог мисли за гнева и за **печистите помисли**. Той осъжда само външните им прояви : убийството и прелюбодеянието. Господните заповеди, напротив, касаят **извора** на тези грешни деяния и ни дават възможност да осъзнаем, че Той е вътре в сърцата ни, и резултатът е същият (15:19). Защото преди да сме чули да се говори за **благодатта**, трябва да сме наясно в **каква степен** се нуждаем от нея.

МАТЕЙ 5 : 31 - 48

Нека не забравяме, че говорещият тук е Месията, владетелят на Израел. Учението Му е наречено **харта на царството**, защото Той излага условията, които тези, които ще станат поданници на това царство, трябва да изпълняват. Но каква само разлика с конституциите и законодателствата на земните нации, които се основават единствено върху защита **правата** на личността и върху **егоистичното** правило : „всеки за себе си“ ! Докато учението на Исус полага не само принципите на ненасилието, но и тези на **любовта**, на **смирението** и **скромността**, на отдръпването ; принципи, абсолютно чужди на този свят. Някои считат, че подобни правила са неприложими върху земята, на която живеем. Християните, които биха ги приложили буквално, не биха ли се оказали в положението на беззащитни жертви, изложени на всякакво своеволие ? Но трябва да сме убедени, че Бог знае, как да ги защити. Освен това, подобно поведение би представлявало убедително свидетелство, способно да слиса онези, които искат да навредят на вярващия, та дори да стане причина и те да повярват. Тези стихове от 38 до 48 ни смаяват и разтърсват. Какво само разстояние ни дели от Този, за когото ни говорят 1 Петър 2:22,23 ; Яков 5:6 и толкова още други пасажи ! Но учението на Господ е авторитетно, защото Той **вършеше** онова, що **проповядваше** (7:29).

МАТЕЙ 6:1 - 18

Милостинята (6:1-4), **молитвите** (6:5-15) и **постите** (6:16-18) са ония три начина, чрез които хората смятат, че изпълняват „религиозните си obligations“. И когато някои от тези актове са сторени за да бъдат забелязани от други, значението, което им са отдали, вече замества възнаграждението (Йоан 5:44). Уви ! Човешкото сърце е дотолкова лукаво, че извлича и от най-хубавите жестове повод за задоволяване на собственото си тщеславие. И най-щедрите дарове, извършени нарочно, за да бъдат видяни, могат да вървят в крак с най-дълбокия егоизъм ; на лицето може да бъде изписана покруса... а сърцето да крие самодоволство. ♦ Господ ни учи как да се молим. Но в начина, по който се молим, няма никаква лична заслуга, а само смиреното **представяне на това**, от което се **нуждаем**, пред нашия небесен Отец, заставайки в самовглъбение пред Него. Нашите молитви, в действителност, не се ли превръщат в машинални фрази, в досадни повторения ? (Виж Еклезиаст 5:2). Да, дори и тази хубава молитва, на която Господ научава своите последователи (6:9-13), която е отлично пригодена към нуждите на момента, е станала за мнозина **само едно напразно повторение**. Божието чедо има привилегиите, които израилтянинът нямаше. Той може да се доближи, **чрез Духа**, по всяко време, до трона на благодатта, в **името на Господа Исуса**. Ползуваме ли се достатъчно от тях и ние ?

МАТЕЙ 6 : 19 - 34

Непосредствен е погледът (6:22), който се спира обикновено само върху **едно нещо**. Това нещо, това „съкровище“ за вярващия, е **Христос**. Ние Го съзерцаваме чрез Писанието „с открито лице“, и тази гледка осветлява вътрешния ни живот (Прочети 2 Коринтяни 3:18 и 4:6,7). Сърцето ни не може да бъде едновременно и на небето и на земята. Да сме привързани към едно съкровище, това - на небето, но и да трупаме едновременно друго, тук, на земята - са неща напълно несъвместими. Както е несъвместимо и служенето на двама господари едновременно (6:24). Понеже получените заповеди могат често да бъдат противоречиви. Но отричайки се от Мамон (богатствата ; виж Лука 16:13), няма ли да се изложим на лишения, не рискуваме ли да се лишим от необходимото тук и сега ? Господ предвижда това лошо извинение : „Ето защо ви казвам : Не се безпокойте...“ (6:25). Да отворим очи, както Исус ни приканва. Да погледаме неизброимите малки свидетели на творението, които говорят за трогателните грижи и за добротата на небесния Отец : цветята, птиците... (Сравни Псалми 147:9). ♦ Не, Бог никога няма да бъде длъжник на тези, за които Неговите интереси ще стоят пред техните собствени, на тези, които изберат Него (Лука 10:42). Но оттам трябва да се започне.

МАТЕЙ 7:1 - 14

Стихове от 1 до 6 и стих 12 излагат пред нас мотивите, които трябва да управляват **взаимоотношенията ни с човеците**, с нашите братя. За да намерят разрешение на този проблем, големите мислители на всички цивилизации са напълнили цели библиотеки със своите социални, политически, морални или религиозни доктрини. На Господ Му е било достатъчно да каже само едно изречение, за да изложи и обоснове своето разрешение. **Неговото** разрешение на този проблем е божествено **мъдро, безпогрешно и окончателно** : „Каквото искате от другите за себе си, сторете същото и вие за тях“ (Сравни Римляни 13:10). Златно правило, което имаме възможност всеки ден да прилагаме на практика. Нека се научим да се поставяме на мястото на тези, с които имаме взаимоотношения. ♦ Стихове 13 и 14 ни припомнят, че ако има двама господари, то има и **два пътя и две врати**. **Широкият път** е пътят на **болшинството**. И това, въпреки наличието на една обозначителна табела, чийто надпис вдъхва ужас : „**път към погублението**“ (7:13) ! И обратно, малцина са онези, които **намират** (защото малко са тези, които **търсят** - виж 7:7) **пътя**, който води **към Живота**. „Вратата е тясна“. През нея могат да минат само онези, които са изоставили като **багаж** личната си годност и личната си справедливост, както и бремето, с което нашият живот често ни затрупва.

МАТЕЙ 7 : 15 - 29

И понеже добрите дръвчета се разпознават по добрите им плодове, ето ги, в Стих 22, чудесните персонажи. Те се представят така, сякаш са се претоварили с добродетелни дела : пророчества, чудеса, прогонени демони... и с Господното име, за щяло и нещяло на уста. „Не ви познавам“ ще им заяви величествено Господ Исус. Вашите плодове не са плодовете на **подчинението** към Бога. ♦ В тези поучения не е трудно да се вникне. Впрочем, не в тяхното разбиране, а в **реализацията** им е слабото ни място. Именно поради това, завършвайки поученията си, Господ ги илюстрира с една кратка притча, за да подчертае разликата между **прилагането им на практика** и пасивното **слушане**. Ето две, наглед външно еднакво стабилни къщи. Но ако надникнете в приземните им етажи, веднага ще схванете разликата ! Основата на едната е **скалата** на вярата в Исус Христос (1 Коринтяни 3:11) ; строителят е копал на дълбоко (Лука 6:48). Основата на другата са подвижните и несигурни пясъци на **човешките чувства**. До часа на изпитанието (на необходимото изпитание) е било възможно да се оприличават. Но тогава... е, добре ! помъчете се да научите какво се е случило с втората къща. **Благоразумен** и **Безумен** са съответно имената на техните строители. А **вашето** име какво е ?

МАТЕЙ 8 : 1 - 17

Постъпките на Господ, осенени от любов и справедливост, следват Неговото **поучение**. Най-напред присъствуваме на три изцеления. **Прокаженият** от Стих 2, познава Исусовата власт. Но се съмнява в любовта Му : „Ако би **пожелал**, би могъл...“. Исус пожела и го изцери (Осия 11:3 края). ♦ **Центурионът от Капернаум** се доближава със смесеното чувство за всемогъществото на Господ и за собственото си нищожество. „**Каж**и само една дума...“. Такава непоклатима вяра учудва, но и радва Господ Исус. Той я сочи за пример на тези, които го следват и тя ни кара да се чувстваме посрамени, нали ? ♦ И накрая, Учителят трябва да помогне и в **семе**йствата на своите. Той изцерява тъщата на своя ученик Петър. ♦ Исус не постъпва спрямо болните като лекарите, които преглеждат, поставят диагноза, пишат рецепти, получават си хонорара и си отиват. Той не се задоволява само да ги излекува. Защото лично „е **поел** страданията ни и е **понесъл** болестите ни“, достигайки до техния първоизточник, греховността. Почувствувал е цялото ѝ бреме и горчилка (Йоан 11:35). Тази симпатия не е ли много по-ценна от простото изцеление ? Това са почувствували и мнозина заболели християни.

МАТЕЙ 8 : 18 - 34

От книжника, който Му предлага да го следва където и да отиде, Исус не скрива, че Неговият път е пътят на личното отричане. Дори птичките небесни, за които се грижи небесният Отец, (6:26) са по-добре подслонени от Създателя им тук, на земята. Какво понижение само е Неговото ! На земята нийде не е имало място където да подложи глава. Единствено на кръста, Неговото завършено дело, Той най-сетне ще може да опре (или да сведе) глава (същият глагол е даден на гръцки : Йоан 19:30). ♦ В Стих 21 друг човек отвърща на призива Му, с едно привидно уважително извинение. Какво по-законно от това, да присъствува на погребението на собствения си баща ? Въпреки това, колкото и неотложно да изглежда изпълнението на дълга, никое „най-напред“ не може да заеме мястото на този, комуто нарежда Господ (6:33). Нищо не е казано за това, което после решават тези двама мъже. Но за нас важното е да знаем, дали **ние самите** сме отвърнали на призива на Господ Исус. ♦ Добре познатата и така хубава сцена на преминаването през бурята, илюстрира земното пътуване на вярващия. По пътя си той среща много бури. Но неговият Спасител е и Владетелят на стихите и **Той е с него** (Псалми 23:4). Той нарежда на **вятъра и вълните, на болестта и на смъртта, на сатанинските сили**, за което свидетелствува избавлението на двамата обладани от демоните в Гадаринската земя.

МАТЕЙ 9:1 - 17

Разните болести, които Господ среща и лекува, представляват различни страни от тъжното положение, в което се намира Неговото създание. Така например, **проказата** акцентува върху греховното **замърсяване, треската** : непрекъснатото **брожение** на човека в този свят. **Обладаният от демона** е под пряката власт на Сатаната, докато **глухият, слепият и немият** (9:27,32; 11:5) са със сетива нечувствителни към призивите на Господ и те не умеят да Му се молят. И най-сетне, **паралитикът**, когото тук довеждат при Исус, демонстрира абсолютната **неспособност** на човека и за най-малко доближаване до Бога (сравни Йоан 5:7). Той не казва нищо, очаква..., надява се. Но божественият Лечител (9:12) знае, че една друга, иначе тежка болест, разяжда **душата** на този паралитик и Той се заема да го излекува най-напред от нея : „Греховете ти са опростени“. Какво би трябвало най-много да ни безпокои в самите нас и в другите ? Болест или грях ? ♦ Следва призоваването на Матей, разказано от него самия. Той бил от онези **грешници**, заради които дошъл Христос. ♦ И най-сетне, въпросът за учениците на Йоан е повод за ново поучение : За побирането на новото вино на Благовестието, старите мехове на юдейската религия вече са негодни.

МАТЕЙ 9 : 18 - 38

Евангелията са далече от разказа за всичките чудеса, извършени от Господ Исус (Йоан 21:25). Бог е отбелязал в Словото си само онези, които съответствуват на поучението, което Той иска да ни даде. Така например, възкресяването на дъщерята на началника на синагогата, има между другото и едно пророческо приложение. Господ е видян на път да възвърне живота на Своя народ - Израел. През това време (актуалното на събитията време), Той е на разположение на всички онези, които се доближават до Него чрез **вярата**, както прави това жената от Стих 20.

◆ Исус е преизпълнен с достатъчна **мощ**, за да излекува „всякаква болест и всякаква немощ“ (9:35). И сърцето Му е преизпълнено с достатъчна **любов**, за да се грижи за целия Си народ, като истинския Пастир от Израел (9:36). Уви ! ако и да срещаше тук таме вяра, както у двамата слепи (9:28, 29), Той се сблъскваше и с най-ужасяващото **недоверие** (9:34).

◆ Ние, които преминаваме през същия свят и се сблъскваме със същите нужди (но е толкова тъжно с нечувствителни понякога сърца ; Яков 2:15,16), да поискаме от Господ да ни дари с по-широк и по-ясен поглед върху Неговата голяма жътва (Йоан 4:35). Да Му се помолим да изпрати на нея повече работници (9:38).

МАТЕЙ 10 : 1 - 23

Дванадесетте **ученика** стават **апостоли** (10:2). Бирникът Матей напомня за своя произход (10:3; Виж 21:31 края). Поучени от словата и примера на божествения Наставник, идва тогава и онзи момент, когато биват **изпратени** (според смисъла на думата „апостол“) като работници за жътвата. Едно дете няма да ходи през целия си живот на **училище** ; това е очевидно - въпреки че вярващият посещава **випаги Божието**. Но, рано или късно, следва да сме научили основните уроци, особено онези, за **присъщата на природата ни пълна негодност**. Чак тогава Господ ще може да си послужи с нас. Да обърнем внимание на някои от най-съществените постулати : **Господ** е този, който призовава, приготвява, изпраща, ръководи, подкрепя, насърчава и възнаграждава Своите служители. Те не се озовават нито по собствен повик, нито пък биват изпратени от други хора. От тях те не очакват никакво възнаграждение, но безплатно им дават онова, което безплатно са получили. Тези прости истини, колко много са излезнали от полезрението на християнството ! Под формата на комитети, на иерархични формации и различни организации, добронамерени лица, често са се **изпречват** между Господ и неговите работници, в най-голям ущърб на последните, и най-вече на поверената им работа.

МАТЕЙ 10 : 24 - 42

Ученикът не е погорен от учителя си (10:24) ; той не би могъл да претендира да бъде третиран по-добре от него. Независимо дали е християнин или евреин в часа на изпитанието, истинският ученик може да очаква да срещне противодействие от страна на несправедливия и лош свят, противодействие, подобно на онова, което среща Исус (Виж 10:17,18). Но за него това ще бъде случай да почувствува всичките извори на **благодатта**, тази безгранична благодат, която познава и предпазва откупения по само един косъм (10:30, виж също 2 Коринтяни 12:9). ♦ Не само омразата към **света** засяга така преданно вярващия, но той често се сблъсква и с враждебност от страна на **собственото си семейство** (10:36). Но нека не се обезсърчава ! Господ изрично е обяснил, че това ще бъде точно така и е предвидил напътствия, сочещи как последния да постъпва. ♦ **Да понесеш кръста си**, означава да понесеш разпознавателния знак на осъдените на смърт. Иначе казано, това ще рече да покажеш, че си обърнал гръб на светските удоволствия, че си изоставил собствената си воля. Според човешките измерения това означава да **загубиш живота си**. Не, твърди Учителят, напротив, това е единственият начин да го **спечелиш**. Но става поради един основен мотив : „от любов към мене“, уточнява Исус (2 Коринтяни 5:14,15).

МАТЕЙ 11:1 - 19

Господ не се задоволява само с изпращането на ученици. Сам той изпълнява собствената си длъжност. **Йоан Кръстител**, напротив, още в глава 4:12 е приключил със своята в затвора на Ирод. Въпросът, който учениците му идват да поставят на Исус от негово име, ни показва обезсърчението и тревогата му : Онзи, комуто е бил големият предшественик, не установява царството си и не прави нищо за спасението му. Не е ли Той обещаният Месия ? Господ му праща отговор, чрез който с внимание му посочва залитането му (11:6). Но пред множеството люде, Той безрезервно свидетелствува за най-големия от всички пророци (11:7-15).

◆ Когато се касае за влизане в царството, **насилието** се превръща в **качество**, и то в едно **необходимо** качество (11:12). Бог ни предлага всичките си съкровища, така щото от наша страна е необходимо **пламенно желание** да притежаваме онова, което Той ни предлага ; святото усърдие на вярата, което дръзко си присвоява всичките Божии обещания. Уви ! колко много са младежите и девойките, които **поради липса на решителност и енергия**, от боязън пред сраженията и лишенията, са останали пред вратата. Да не забравяме, че **свенливите**, ще се окажат там ведно с неверниците, убийците и всичките останали непокаяли се грешници (Откровение 21:8).

МАТЕЙ 11 : 20 - 30

Исус извърши повечето от чудесата Си в Галилейските градове. Но сърцата останаха затворени, както Исай беше пророкувал : „Кой повярва на онова, що ние направихме да се чуе и кому ръката Господня разкри“ (Исай 53:1). На този въпрос Исус все пак може да даде отговор „в онова време“ (11:25) и да даде възхвала на Своя Отец : „Ти си скрил това от мъдрите и разумните, а си го открил на **невръстните**“. После, обръщайки се към хората, Той ги призовава : „Елате при Мене“ ; елате с вярата на детската невинност. Никой друг освен Мене не може да ви открие Отца. И учете се, не само от устата Ми, но и от Мене самия, от Моя пример, защото Аз съм „кротък и смирен по сърце“ (Ефесяни 4:20, 21). ♦ При Исус намираме две, на пръв поглед противоречащи се неща : **Покоят и яремът**. Последният е онова тежко дървено пособие, служещо за впрягане на воловете, символизиращи подчинението и службата. Но Господния ярем е лек : игото Му, това е волята на Неговия Отец, и да ѝ се покорява, за Него е истинска благодат. Така и изкупеният заменя умората и бремето на греха (11:28) срещу блага преданност и любов (2 Коринтяни 8:3-5). „Блажени са **кротките**“ бе провъзгласил Господ Исус (5:5). Няма ли те привилегията да са му прилични ?

МАТЕЙ 12:1 - 21

След като е предложил истински **покой** за душата (11: 28,29), Господ Исус разяснява, че **узакопената съботна почивка** няма повече никакво основание. Чрез въпроса за съботата фарисеите се опитват да изобличат последователно учениците (12:2) и след това самият Учител (12:10). Но Той се възползува от този повод, за да им обясни, цитирайки им повторно Осия 6:6 (12:7 ; виж 9:13 ; Михей 6:6-8), че цялата онази система, базираща върху закона и жертвоприношението, е станала вече излишна след Неговото благодатно идване. И за какво ли можеше да служи спазването на четвъртата заповед на закона, след като всички останали бяха нарушени ? **Милосърдието** също изисква правата си. И каква само претенция да се наложи спазването на съботата за Този, който я е учредил ! Действително, докато грехът беше на власт, никой не можеше да има покой. Нито човекът, натоварен с това бреме ; нито Бог : Отца и Сина, работещи за премахване на злото едновременно с неговите последици (Йоан 5:16,17). Така, без да се остави да бъде спиран от намеренията на злите, безупречният Служител продължава **делото си**. Той го изпълнява със **смирение**, с **благодат**, с **благост**, която според Исая 42:1-4, позволяваше Той да бъде разпознат, и която продължава да е неоценима за Божието сърце (Сравни 1 Петър 3:4).

МАТЕЙ 12 : 22 - 37

Фарисеите ненавиждат Господ Исус, защото ревнуват **властта** и авторитета Му пред множеството хора. Те опровергават произхода на тази власт, защото не са в състояние да опровергават самите чудеса. Както вече са правили това (9:34 ; 10:25), те приписват на **главатаря на демоните** могъществото на **Светия Дух**, което Бог бе вложил във Възлюбения Си (12:18; Сравни Марко 3:29,30). Това представляваше **богохулство** срещу **Светия Дух**, грях, който не можеше да бъде опростен. Не, делото на Господ беше, тъкмо напротив, **доказателството** за неговата победа над Сатаната, силният човек. Той го бе „вързал“ в пустинята посредством Словото (4:1-10) и сега му отнемаше пленниците (Виж Исая 49:24,25). След това Исус показва на тези фарисеи, че самите те се намират под властта на Сатаната : от лоши дървета произлизат лоши плодове. ♦ „**За опова що препълва сърцето, говорят устата**“ (12:34). И ако сърцето ни е препълнено с Христос, ще ни бъде невъзможно да не говорим за Него. „Сърцето ми прелива...“ (се провикват Кореевите синове в Псалм 45) „Казвам това, което съчиних за Царя“. И обратно, **лошите помисли**, заровени дълбоко в самите нас, рано или късно ще достигнат до устата ни. И за всяка една **напразна** дума, всеки, един ден, ще дава сметка.

МАТЕЙ 12 : 38 - 50

С глава 12 завършва първата част на това Евангелие. Месията, беше отхвърлен от всички онези, които първи трябваше да го приемат, и ето че Исус започна да говори за **Своята смърт**, и за **Своето възкресение**. Това беше **голямото чудо**, което оставаше да бъде извършено и за което юдеите имаха вече една фигура : историята на Йона, погълнат от рибата и излязъл жив от нея. И същевременно Господ посочна на тези писари и фарисеи огромната им отговорност. Те бяха при все това, много по-просветени, отколкото някога езичниците от Ниневия или Савската царица ! А колко пък Самият Той надхвърляше и Йон и Соломон ! Беше дошъл за да обитава израилевия дом, изгонвайки демона и поимтайки идолопоклонството (Сравни 8:31 и 21:12,13). Но не бе приет там и домът оставаше **празен...**, готов да приеме една сила на злото, много по-ужасяваща от първата. Това щеше да сполети Израел по време на царуването на Антихриста. ♦ Стихове 46-50 посочват, че Исус дори не можеше да разпознае близките си. От сега нататък, Той ще разкъсва **земните и естествени** връзки със своя народ и ще обяснява чрез притчите Си от глава 13 какво представлява **небесното** царство и кой може да бъде приет в него.

МАТЕЙ 13 : 1 - 17

Сърцето на народа беше закоравяло. Той драговолно бе затворил очите си и запушил ушите си. (13: 15). Затова отсега нататък Исус ще му говори зоваолирано, **чрез притчи**. Поученията Му остават отпращани единствено към учениците Му. Да, стих 18 и 36,37 ни доказват, че Господ е все така готов да обяснява на своите онова, което те желаят да разберат. Библията съдържа множество трудни и неясни за нашия естествено ограничен разум неща (Второзаконие 29:29). Но обяснение ще ни бъде дадено в подходящия момент, стига само да го пожелаем (Виж Притчи 28, крайт на стих 5). Нека следователно не се обезсърчаваме от пасажите и изразите, които не схващаме веднага. Нека се помолим на Господ да ни обясни **Своето Слово**. ♦ Отхвърлянето на Месията от Израел има и друго последствие : Като не намира плод за събиране сред **своя народ**, Господ сега **ще засее света с Евангелското** слово. То е наречено на друго място „присаденото слово“, което има способността да спасява душите (Яков 1:21). Но ако съществува само **един** вид посев, то далеч всички не са еднакво готови да приемат Словото по един и същи начин. Вие как сте го приели ?

МАТЕЙ 13 : 18 - 30

Между тези, които чуват Словото, Господ, като съвършен познавач на човешкото сърце, различава четири групи лица. Първата, сравнява с отъпканата почва по пътищата, станала твърда, поради това, че по нея непрекъснато се ходи. Може ли сърцето ни да заприлича на този път, по който всеки минава и заминава така, че там Словото вече не може да проникне ? ♦ Други, подобно на тези „канаристи места“, са повърхностни умове. Съвестта им не е била издълбоко преорана от **убеждението за греховността**. Така че беглото вълнение, почувствувано при чуването на Евангелието, е само подобие на вярата. ♦ Ако истинската вяра има, по необходимост невидими **корени**, то тя се разпознава по видимия **плод**, който дава. Без дела, вярата бива умъртвена, задушена подобно семето, покълнало между **тръните** (Яков 2:17). ♦ Но посевът също е паднал и върху добра земя, и там класът ще се налее през съответния сезон. ♦ Притчата за плевелите ни показва, че лукавият не само е грабвал **добрия** посев, всеки път когато му е било сгодно (13:19), но че и също е засявал **лош**, докато **хората** са спели. Духовното заспиване ни прави податливи към всякакви лоши влияния. Поради това сме и непрестанно подтиквани към бдителност (Марко 13:37 ; 1 Петър 5:8 и т.н.)...

МАТЕЙ 13 : 31 - 43

В шестте „притчи за Царството“, които следват онези за сеяча, Господ обяснява какъв ще бъде резултатът от посевите му в този свят. Притчата за **сипаненото семе**, превръщащо се в голямо дърво, описва външната форма, която взема Небесното царство след отхвърлянето на Царя, докато пък онази за **кваса, замесен в тестото**, слага ударението върху един скрит труд, който разваля характера му. Това е времето на отговорната Църква. След едно слабо начало (няколко ученика) **християнството** претърпява онова голямо развитие, което ни е познато. Но неговият **успех** както и **разпространението му в света**, съвсем не са **доказателство за Божиата благословия и одобрение** и съвсем не го предпазват (а тъкмо обратно) от атаките на Сатаната. Още в ранните си часове то е било нападателно от злото (птиците, 13:4,19 ; и квасът 16:12 + Марка 8:15) което е продължило да расте, въпреки многобройните събуждания. ♦ **Смешението**, характеризиращо дейното християнство, е илюстрирано по друг начин чрез притчата за **плевелите на полето**, която Господ обяснява тук. Знаем, че всички онези, които са **кръстени**, днес носят името **християнин**, независимо дали са или не са истински Божии чеда. Господ понася това състояние на нещата до деня на жетвата (Откровение 14:15,16). Тогава, чрез окончателната им участ, Той ще покаже какво е мислил за всеки един от тях. Другаде Божието слово иска от вярващия той да се раздели от злото (1 Петър 1:15 ; Евреи 12:14 ; 2 Коринтяни 6:14 - 7:1) ; тук смешението продължава да съществува, защото нивата е света (13:37) : ние не трябва да напускаме земята (Йоан 17:15) и Бог оставя злото да съществува върху нея, както и грешниците, в сегашния момент, но дълг на вярващия е да се разделя със всяко зло.

МАТЕЙ 13 : 44 - 58

Кратките притччи за **съкровището и бисерът**, подчертават две чудесни истини : **твърде голямата цена**, която Христос отдава на Своята Църква, и която заплаща, за да я придобие : Той продава всичко, което е притежавал ; заплаща дори и със самия Си живот. На второ място, **радостта**, която намира в нея. В стих 47 Евангелската мрежа бива хвърлена в морето от народи. Господ беше известил на учениците Си, че ще направи от тях **ловители на хора**. Ето ги служителите, които се трудят. Но всичките риби не са **добри...**, нито пък всички, които по име са християни, са **истински** вярващи ! Словото е това, което позволява те да бъдат различени : Добрата риба се разпознава по люспите и по перките си (Левит 11:9-11), а истинският християнин, по своята морална броня, по способността си да се съпротивлява, та да не бъде проникнат и завлечен от течението на този свят. ♦ Редом със съкровището, което Господ е намерил сред своите (13:44), стих 52 ни показва онова, което ученикът намира в **Неговото Слово**. Е ли то за всекиго от нас онова съкровище, от което умеем да вадим „нови неща и стари неща“? ♦ Уви ! и тази глава завършва както предишната с недоверието на множеството ; в Исус то вижда само „синът на дърводелеца“. Поради това Неговата благодат не действа върху това множество.

МАТЕЙ 14:1 - 21

Глава 11 ни показва Йоан Кръстител в затвора. Тук научаваме, че е бил затворен от Ирод (син на онзи, от глава 2). И поради какъв мотив? Йоан не се беше побоял да го укори, защото последният беше взел жената на своя брат. И сега верният свидетел заплаща с живота си за истината, която е имал смелостта да каже на царя. Неговата смърт е включена между другите царски развлечения; тя е ужасната цена за удоволствието, което злият си е взел (Сравни Яков 5:5,6). И макар Ирод да е в този момент леко наскърбен, то той отдавна храни тайното желание да умъртви Йоан (14:5), защото омразата към **истината** и към тези, които я **оповестяват**, вървят винаги заедно (Галатяни 4:16). Според човешките схващания краят на Йоан е трагичен и ужасяващ; в очите на Бога, същият този край, е триумфалният завършек на неговия „пробег“ (Деяния 13:25).

◆ Помежду редовете четем за това, което е била за Исус новината за смъртта на неговия предшественик. Не говори ли вече тя за собственото Му отхвърляне и за Неговия кръст? Изглежда, че тъгата го подтиква да търси усамотение (14:13). Но множеството вече Го застига и сърцето Му, отдадено на другите, е развълнувано от съчувствие към тях. Заради тях Той извършва голямото чудо при първото умножаване на хлябовете.

МАТЕЙ 14 : 22 - 36

Сцената на лодката сред бурята е образът на сегашното положение на откупените от Господа. Докато Той е на небето, отсъстващ, но молящ се и застъпващ се за тях, на последните предстои мъчително да преминат през развълнуваното море на този свят. Това е **моралната** нощ : Врагът като засилва противопоставянето на множеството, действа подобно на вятъра и на вълните, които почти анулират усилията на гребците. Но нима Исус не се притичва на помощ на своите ? Неговият познат глас успокоява бедните ученици. „Дерзайте : Аз съм, не се бойте !“. И **вярата**, намираща опора в Неговото Слово (ела!), кара Петър да излезе и да посрещне Онзи, който го обича. Но внезапно тази вяра се разколебава и той потъва. Какво се е случило ? Петър е отвърнал очи от своя Учител, за да види височината на вълните и яростта на вятъра. Като че ли би му било по-лесно да върви по една спокойна водна повърхност, отколкото по развълнуваната ! Но той се провиква към Господ, който веднага му се притичва на помощ. ♦ После Исус е посрещнат в Генисаретската земя, където е извършил съвсем малко чудеса поради неверието на множеството (13:58). Префигурация на момента, когато Неговият народ, който Го отхвърли, ще Го разпознае, ще Му отдаде възхвала и ще бъде освободен от Него.

МАТЕЙ 15 : 1 - 20

Религиозното усърдие на **фарисеите** се ограничава със съблюдаването на известен брой външни форми на традициите. И под покривалото на тази набожна привидност (която може да заблуди хората, но не и Бога) те следват всичките склонности произтичащи от сърцето на предишния човек. Те са стигнали дори до там, че поради скъперничеството си, не изпълняват вече и най-елементарните си задължения : като например да се грижат за родителите си (15:5 ; Сравни Притчи 28:24). С въпроса Си Господ (15:3) отговаря точно на тези на фарисеите (15:2). Последните, чрез традициите си, анулират Божиите заповеди. И тогава Исус, за Когото изпълнението на същите тези заповеди представлява радост, засрамва лицемерите чрез собствените им Писания. После, пред учениците, объркани също от Неговите думи, Той разголва изцяло лошотията на човешкото сърце и показва пълното му погубление. Да, **ръцете** могат да бъдат грижливо измити... но **сърцето** да бъде, въпреки това, препълнено с мръсотии. Е, добре ! Признаваме истинността на този ужасяващ инвентар на съдържащото се в човешкото сърце, в нашето собствено сърце (15:19,20) ! Въпреки това го прикриваме под една благо-видна достопочтенна външност !

Но сега в Христос Исус, вие, които някога сте били далече, сте поставени близо чрез кръвта на Христос...

И той дойде и благовестува мир на вас, далечните, и благовестува мир на близките ; защото чрез Него и едните и другите имаме достъп в един Дух до Отца.

Ефесяни 2:13, 17, 18

МАТЕЙ 15 : 21 - 39

Исус посещава Тир и Сидон. Тези езически градове, беше заявил Той, са по-малко виновни от Галилея, където беше извършил по-голямата част от чудесата си (11:21,22). Но те не влизат в благослова на „Давидовия син“ (15:22) ; те са чужди на заветите на обещанието (Ефесяни 2:12). Това, всъщност, нека не забравяме, касаеше и нас, хората от различните нации. Господ, с думи, необичайни за устата Му, подчертава това първоначално пред нещастната ханаанка, която Му се моли за дъщеря си. Тази жена признава своята пълна недостойност. Когато ние заемем мястото си пред Бога, **благодатта** засиява в целия си блясък. И действително, ако човек имаше и най-малкото право или някаква най-малка заслуга, не би се касало за благодат, а за нещо дължимо (Римляни 4:4). За да сме в състояние винаги да схващаме величината на тази благодат, проявена към нас, нека никога да не забравяме нашето нищожество и недостойност пред Бога.

◆ После Господ отново се обръща към Своя Народ. Според Псалом 132:15, Той благославя обилно храната му и насища с хляб бедните. Това, което Го кара да постъпва така и при второто чудо, както и при първото, е **съчувствието** към множеството, което **преизпълва сърцето Му** (15:32; 14:14).

МАТЕЙ 16 : 1 - 12

Фарисеите отново искат знамение (12:38...) и още веднаж Исус ги отправя към знамението на Йона : смъртта, която щеше да осъществи. Християните, намиращи се сега в навечерието на завръщането на Господ Исус, също няма да получат други знамения за идването Му. **Вярата** им почива върху **обещанието Му**, а не върху видими доказателства, без което не би била повече вяра. И въпреки това, колко много са знаците, които ни показват, че наближаваме към края на историята на Църквата тук, на земята ! Човешката гордост се е раздула повече от всякога; християнизираният свят показва характеристиките, съобщени в 2 Тимотей 3:1-5. Има също и **външни** знаци : еврейският народ се завръща в земите си; европейските нации се стремят да се обединят в рамките на някогашната Римска империя... Да разтворим очи и да ги насочим към небето : Христос се завръща. ♦ Господ изоставя **неверниците** и си отива (16:4). Но в случая, неговите собствени ученици са Го наскърбили и чрез липсата на **доверие** и на **памет**, както вече са го наскърбявали (в 15:16,17) поради **неразбирането**, което са проявявали. Не им ли приличаме и ние понякога ? Да не забравяме напътствието, което Бог ни отправя, чрез устата на самия Петър, да разтоварим върху Него всичките си тревоги, защото **Той ще се погрижи за нас** (1 Петър 5:7).

МАТЕЙ 16 : 13 - 28

Въпросът, който Господ задава на учениците си, ни показва, че спрямо Него тогава, както и сега, мненията са различни. Но вие читателю, вие можете ли да кажете **кой е Исус и какво представлява Той за вас ?** Отецът диктува на Симон чудесната изповед : „**Ти си Христос, Синът на живия Бог**“. Ето я непоклатимата основа, върху която Господ ще съгради **Църквата си**, в която всеки вярващ, подобно на Симон, ще стане жив камък. Как ~~ще~~ могат тогава силите на злото да надделеят над **онова що е Христово**, и което Самият Той ще е съградил ? И Господ ще окаже чест на своя ученик, натоварвайки го с една особена мисия : мисията да отвори (чрез проповедите си) вратите на Царството за евреите и за останалите нации (Деяния 2:36 ; 10:43). ♦ „Оттогава“ Исус, споменавайки Църквата, ще трябва да говори за цената, която е длъжен да заплати, за да я придобие : **своите собствени страдания и своята смърт**. Уви ! бедният Петър, който миг преди това е говорещ „като оракул на Бога“, тук се превръща в оръдие на **Сатаната**. Последният се стреми да отклони Христос от подчинението, но веднага е разпознат и отблъснат. ♦ Исус, който пръв поема по пътя на пълното отричане, не скрива какво означава да Го следваме (Сравни 10:37-40). Готови ли сме да го последваме, **въпреки всичко** което това би ни коствало ? (Филипяни 3:8).

МАТЕЙ 17:1 - 13

Глава 16 завършваше с мисълта за Иисусовите страдания и **смърт**. Глава 17 се начева с неговата **славна** поява, която отговаря на обещанието, дадено на учениците (16:28). След презрението, на което Синът Му е бил подхвърлен сред собствения Му народ Израел и след всичките прояви на недоверие, които среща в предишната глава, Бог решава да даде на избрани измежду човеците свидетели, нещо като предусещане на това което ще представлява Царското Му величие. Каква грандиозна сцена ! Но тримата ученика не са в състояние да я понесат. **Страхът** ги обхваща (след **съня** - Лука 9:32). Накрая е необходимо Бог да проговори, за да попречи възлюбленият Му Син да бъде смесен с двамата спътника на Неговата слава. По-късно, вече след възкресението, учениците ще разберат значението на това чудесно видение и ще имат правото да разкажат за него. Това ще стори Петър в своето второ писмо (Гл.1:17,18). Но сега, докато Моисей и Илия се завръщат към своя покой, Божият Син отново взема смирения „вид на роб“, който е изоставил само за миг, и слизайки от планината, поема сам кръстния път.

МАТЕЙ 17 : 14 - 27

Обожаването, което християнинът отдава, има за ефект духовно да го възкачи „върху планината“ в присъствието на прославения Господ. Дано можем да изпитваме по-често подобни моменти ! Но трябва да умеем и да слизаме **заседно с Него** сред обстоятелствата в този свят, в който властвува **Сатаната**. Това е опитът, който тук изживяват учениците. Излекуването на детето лунатик е за Исус още един повод да подчертае **всемогъществото на вярата**. ♦ Сцената от стих 24-27 е едновременно поучителна и затрогваща. Петър, винаги готов да се отзове без да помисли и забравяйки славното видение и гласа на Отца, се ангажира от името на своя Учител да заплати данъка за храма. Исус с благост го пита дали се е случвало някога, царски син да плаща данък на собствения си баща. При това Симон малко преди това го е разпознал като **Синът на живия Бог** ! След това уточнение Господ заръчва все пак Петър да заплати сумата, която Той не дължи. Но същевременно демонстрира и **могъществото Си** : Той е Този, който властвува над всяко създание, и на рибите в морето също (Псалом 8:6-8). Той също оказва и **любовта си** : присъединява към себе си и слабия си ученик, като заплаща също и за него.

МАТЕЙ 18 : 1 - 14

Светът се харесва в това, което е голямо в него. Учениците също не правят изключение. Те желаят да узнаят кой е най-великият в **Небесното царство**. Господ им обяснява, че най-важно е най-напред **да се влезе в него**, а за целта е необходимо тъкмо обратното, да бъдеш **малък**. За да запечати по-добре това поучение в умовете им, Той извиква едно малко детенце, което поставя сред тях. Около нас навярно също има малки деца. Те също са поставени сред нас като модел на доверчивост и непосредственост. И нека добре да внимаваме и да не ги **подценяваме** поради тяхната слабост, невежество и наивност. И още повече да внимаваме да не ги **шокираме**. **Лошият пример** на по-големия е най-коварната клопка пред пристъпващия по-малък. Тук Исус отново повтаря това, което вече е казал по повод онова, що довежда до падение (Сравни 18:8-9 и 5:29,30). ♦ Далече от това да подценява малките, Бог отвърща на тяхната слабост с особени грижи. Ангели са натоварени да бдят над тях. И нека не забравяме, че Господ Исус е дошъл, **за да ги спаси** (18:11) ; те се възползват изцяло от Неговото дело, ако умрат, преди да са достигнали до възрастта, в която стават отговорни. Притчата за загубената овца ни показва каква е цената и на едно само от тези агънца за добрия Пастир.

МАТЕЙ 18 : 15 - 35

Господ обяснява как трябва да бъдат уреждани щетите между братя (18:15-17). Към това можем да прибавим учението Му за **прошката** (18:22 ; Ефесяни 4:32 и Колосяни 3:13). Това за Него е и повод отново да подхване въпроса за **Църковното събрание**, като ни даде един стих, или по-скоро едно **обещание**, имащо огромно значение : „**Там където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях**“ (18:20). Това **присъствие** дава всичко необходимо и при най-малобройното събиране на вярващи, събрали се в името Исусово. Може ли благословията да не бъде дадена, когато Този, от когото тя произтича, е там, сред тези, които се упоават на Него ? Тук, това обещание е в тясна връзка с **авторитета**, отдаден на християнското събрание (да свързва и да разтрогва) и на **молитвата** на двама или трима, която ще бъде чута и удовлетворена. За нещастие, някои християни забравят важността на молитвените събрания. ♦ Притчата за слугата с дълг от десет хиляди таланта (една баснословна сума) ни напомня за **неизмеримия** ни дълг, който Бог ни опрости заради Христос (Ездра 9:6). Какво са в сравнение с него всички онези малки несправедливости, които може да ни се наложи да претърпим ? Божествената прошка, която сме получили, ни задължава на свой ред и ние да бъдем милостиви.

МАТЕЙ 19 : 1 - 26

В началото на тази глава, Исус отговаря на един въпрос на фарисеите, като отново осъжда **развода** (Виж 5:31,32). ♦ След това благославя малките дечица, кито са довели при Него и смъмря учениците, които искат да им попречат да Го доближат. Дали ние сме измежду тези, които довеждат чрез молитви при Господа млади души ? Или от онези, които им пречат да Го доближат ? Може би с някой лош пример ? ♦ В стих 16 виждаме един младеж, който се приближава към Исус с щастливото намерение : да придобие вечен живот. Но въпросът е зле поставен и Господ иска да обясни това на своя посетител. „Ти искаш да **правиш** добро ? Добре тогава, ето ти заповедите !“ Отговорът на младежа сочи че не разбира неспособността си да извърши каквото и да било добро. Тогава Господ му посочва, че сърцето му е в плен на един идол. Това са земните богатства, едно препятствие, което пречи на мнозина да дойдат при Христос и да Го следват ! Не, вечен живот не се придобива с **правене** на добро. И най-добрите намерения, ведно с най-големите ни естествени дарби, не могат да послужат за заслужаването му... защото **той не се заслужава**. Той е безвъзмездният дар, който Исус прави на тези, които Го следват (Йоан 10:28).

МАТЕЙ 19 : 27 - 30 ; 20 : 1 - 16

Въпросът, който така силно вълнува учениците, а именно, кой ще бъде пръв и кой последен в Небесното царство, е илюстриран чрез една нова притча. Изглежда, че ние сме доста по-склонни да вземем страната на недоволните работници и да отсъдим като несправедлив начина, по който постъпва стопанинът. Но нека разгледаме поотблизо този разказ. Сутрешните работници са се „спазарили“ със собственика (20:2,13). Те са оценили труда си на една определена цена. Обратно, следващите са се доверили на собственика, той да заплати „каквото е право“ (20:4,7). И те няма да съжаляват за това. В Небесното Царство възнаграждението не е дължимо по право. Всички са, според Лука 17:10, само безполезни слуги ; никой нищо не заслужава. Всичко зависи от суверенната Божия благодат и всеки получава онова, що е необходимо, за да живее, независимо от своя труд. Освен това, работниците от единадесет часа, не са ли по-онеправдани от всички останали ? Те са пропуснали случая и радостта да работят за този добър господар през по-голямата част от деня. ♦ В историята за Божиите пътища, първите работници, онези, които са се спазарили със собственика, представляват Израел след завета ; онези от единадесет часа ни напомнят за **пациите**, обект на Божията благодат.

МАТЕЙ 20 : 17 - 34

Тук, по повод на един, и твърде интимен, и величествен въпрос, Исус търси разбиране от страна на своите ученици : страданията и смъртта, които го очакват в Ерусалим. И ето, майката на Яков и на Йоан е избрала точно този момент, за да Му отправи една користна молба ! Тя би била много горда ако можеше да види синовете си, заели почетни места в Царството на Месията. Десетимата обаче не скриват възмущението си ! Но не толкова поради това, че егоистичността и несвоевременността на тази молба са налице, а поради това, че тайно, всеки от тях се стреми към най-почетното място (Лука 22:24). Уви ! след всичко казано им от Господа, след детенцето, поставено от Него посред тях, те нищо ли не бяха разбрали или запомнили ? Нека не ги съдим ! Колко трудно ни се отдава да научим нашите уроци, **същите уроци !** Колко много приличаме и ние по това на учениците ! ♦ Тогава, без нито един упрек и с безкрайно търпение, Учителят отново подхваща поученията си. И този път Той ги базира върху Собствения си пример (в 20:28), вечна тема за обожание от страна на откупените. ♦ Като продължава пътя си, водещ за Ерусалим, Исус излекува двама слепци пред вратите на Жерико. Нека подчертаем у тези двамина хубавата настойчивост във вярата, и у Господ - неговото огромно състрадание.

МАТЕЙ 21 : 1 - 17

Във всяко едно от първите три Евангелия, с преминаването през Жерико и влизането в Ерусалим се отбелязва началото и края на пътуването на нашия Господ, тук на земята. Сбъдването на казаното в Захария 9:9 е за Израел едно ново доказателство, че това наистина е неговият Месия, който идва да го посети. Невъзможно е да се обърка с друго : „Праведен и спасяващ, **кротък**, възседнал ослица...“. Човек си представя по-скоро един Цар, горд, великолепен, влизащ в своята столица, възседнал бойния си кон, начело на армията си. Но пък един Цар, **кротък и смирен** е нещо твърде странно за човешките схващания. ♦ Тази благовидна и смирена външност обаче не пречи никак на Господ да действа с най-голяма строгост, когато вижда да се погазват Божиите права (21:12). Така също трябва да е било и с неговите ученици. Благостта, с която трябва да са се отличавали, съвсем не изключва най-голямата твърдост (1 Коринтяни 15:58). Присъствието на Исус в храма има различни последици : На първо място едно незабавно **очистяне**. И същевременно излекуване чрез благодат на недъгавите, които идват при Него. След това, възхвалата въздадена Му от **дечицата**. И най-сетне, **пегодуванието** и съпротивата на враговете на истината.

МАТЕЙ 21 : 18 - 32

По пътя за Ерусалим Исус извършва едно чудо, което по изключение не е чудото на благословията, а е предупредителен знак за присъдата, която ще се стовари върху народа. Да разгледаме тази смокиня : По нея няма друго, освен листа ! Всичките външни форми на набожността, **но нито един плод !** Такова беше и положението на Израел !... и на всичките тъй наречени християни ! ♦ Това чудо е за Исус повод да припомни на учениците си всемогъществото на молитвата и на вярата. После Той отново влиза в храма, където народните старейшини идват да оспорят авторитета Му. Чрез въпроса, който Господ им поставя, Той ги кара да разберат, че не са в състояние да разпознаят Неговия авторитет, след като не са схванали преди това мисията на Йоан Кръстител. Подобно на втория син от една друга притча (Лука 15:29), народните старейшини преднамерено си дават вид, че служат за изпълнение на Божията воля. Но в действителност, тя си остава мъртва буква за тях (Тит 1:16). Други, напротив, някога непокорни и големи грешници, са се покаяли при повика на Йоан и след това вече са започнали да изпълняват тази воля. Деца на родители християни, ние рискуваме да бъдем **изпресварени** на небето твърде много, от хора, към които в момента може би изпитваме презрение или снисхождение (Виж 20:16). Да помислим за своята отговорност !

МАТЕЙ 21 : 33 - 46

Една друга притча илюстрира ужасното състояние на народа и на неговите лоши водители. Бог очакваше плод от своето лозе Израел. Той не беше пренебрегнал нищо, за да го получи. Но евреите (и изобщо всички хора) показват не само **неспособността** си да произвеждат, но и една склонност към **бунт** и **омраза** срещу законния Притежател на всички неща. Те не разпознават и отхвърлят неговите служители, **пророците**, но и вече се подготвят да прогонят - и то само как - самият **Наследник**, за да останат единствени собственици (1 Солунци 2:15). ♦ Господ прави така, че тези хора сами да произнесат своята собствена присъда (21:40,41). След това посочва, че Той самият е „крайъгълният главен камък, избран и скъпоценен“, когото Бог бе поставил в Израел. Зидарите (предводителите на юдеите), според Псалми 118:22-23, го отхвърлиха. Тогава, Той се превръща едновременно и в крайъгълен камък за един „духовен дом“ : Църквата, и в „канара на падение“ за непокорните (1 Петър 2:4-8). Според този пасаж, Христос е, иначе казано, **пробният камък** на вярата. Скъпоценен за Бога и за нас, които вярваме, Той е отхвърлен от хората и е спъникамък за невярващите.

МАТЕЙ 22 : 1 - 22

Притчата за **сватбата на царския син**, допълва тази за лошите стопани. Тя посочва какво ще се случи след отхвърлянето на Наследника. Юдеите, които са първите поканени, отказват благодатта, оповестена от апостолите (слугите от стих 3). Тогава тези последните се обръщат към „нациите“ (Деяния 13:46). ♦ Бог оказва на хората чест и милост, като им отправя покана. **Вие също държете тази покана в ръцете си.** Уви ! презрение и отблъскване биват обикновено двата отговора, които Той получава (Евреи 2:3). Защото не само е достатъчно да си поканен (22:3), но трябва и да приемеш, да отидеш... и да отидеш така **както Бог ти е заповядал**, т.е. облечен в тази дреха от справедливост, **предоставена ти от самия Цар** (Сравни Филипяни 3:9). Човекът от стих 11 си беше въобразил, че и собствените му дрехи са подходящи. Той представлява онези, които си мислят, че могат да бъдат приети на небето със собствената им справедливост ; те се присъединяват към Църквата, но без да приемат Христос като личен Спасител (5:20; Римляни 10:3,4). Какъв само срам ги очаква и какъв ужасен край ! ♦ Глухи за всичките поучения, фарисеите и иродияните отиват с един наумислен въпрос, с който искат да „впримчат“ Исус. Но Той веднага съглежда клопката им, завоалирана с ласкателства. И неочакваният Му отговор запокитва стрелата обратно към ония, които са я изпратили.

МАТЕЙ 22 : 23 - 46

Други опровергатели, **садукеите**, идват при Господа с един напразен въпрос. Надяват се, чрез разказа си да докажат екстравагантността на **възкресението**. Преди да им представи доказателство **чрез Писанието**, Исус се обръща към съвестта на тези хора и им показва, че **спорят** без да познават Словото, като се обосновават на несигурната (и винаги погрешна) база на собствените си мисли. Същото правят и днес множество хора, и най-вече такива, които са привърженици на разни погрешни и пагубни **секти**. ♦ Бити върху терена на Писанието, враговете на истината наново опровергават (22:34-40). В отговор, получават едно магистрално **резюме** на целия закон... което безапелационно ги осъжда. Тогава Исус на свой ред задава на разпитващите Го един въпрос, който им затваря устата. Отхвърлен, Този, който е едновременно и Синът и Господът на Давид, ще заеме едно славно място. А тези, които въпреки и обратно на всичко, са пожелали да останат негови **врагове**, също са намерили полагаемото им се място... като стъпало под нозете Му (22:44). Винаги е впечатляващо да се наблюдават хора, решени да следват собствения си път, които отказват да се преклонят и пред най-недвусмислените библейски поучения (2 Тимотей 3:8).

МАТЕЙ 23 : 1 - 22

Исус, който е успял да отбие всичките атаки на религиозните водачи, сега предупреждава срещу тях учениците Си и мнозинството. Това, което те **казват** да бъде сторено, обикновено е чудесно : за нещастие, това, което в действителност **правят**, е твърде различно (Виж 21:30). Ние, които сме научили толкова библейски истини и които умеем да ги напомняме при случай на другите, **сигурни** ли сме, че можем и да ги приложим на практика ? (Иоан 13:17 ; Римляни 2:21). ♦ Каква само разлика между тези пътеводители и Христос, единственият пътеводител ! (23:8-10). Те препоръчват закона ; Той го изпълнява ! (5:17). Те налагат на другите „тежки и непоносими тегоби“ (23:4); Той призовава уморените и обременените да намерят отмора у Него (11:28). Те си избират първите места (23:6) ; Той, от яслата до кръста, непрекъснато заема последното. Той е бил първо **служител** преди да стане **водител** (23:11). Никой няма да бъде **по-високо издигнат**, защото никой не се е **припизил** толкова дълбоко. Но от своя страна, тези книжници и фарисеи, които са преследвали собствената си слава, ще достигнат до разорение и погубление. Вместо началното блаженство при започването на дейността Му, „**горко**“ е сега ужасната дума, която Спасителят ще трябва седемкратно да произнесе срещу тези отговорни люде.

МАТЕЙ 23 : 23 - 39

С тези гневни слова Господ произнася тържествена присъда над онова, което може да се нарече **духовенството** на Израел. Тези заслепени водачи носят двойна вина, поради това, че възпрепятствуват както своето влизане в Небесното царство, така и това на другите, служейки си с високото си положение (23:13). Придирчиви за дреболиите, те пренебрегват онова, което всъщност е важно : **правосъдието, милостта и верността** (23:23). Тяхната лицемерна маска подвежда доверчивостта на простодушните. Исус, изпълнен с възмущение, разкрива истинското им лице : Те са прилични на „варосани гробници“ (вътрешно мъртви), те са „змии“, убийци, синове на убийци. ♦ Преди да напусне храма и да остави пуста тази обител, в която Бог вече няма място, Исус с патетични думи говори за присъдата, която ще се стовари над Ерусалим. Да, ние разбираме все пак мъничко, какво е трябвало да бъде за божествено чувствителното Му сърце, това **презрение** към предложената благодат : „Вие я не пожелахте !“ (22:3 ; Осия 11:7). Обвинителни слова ! Помежду тях, които ще ги чуят един ден, кой би могъл да обвини Бог за своето вечно нещастие ! Защото спасението в Христа му е било предложено. Но той **не го е пожелал**.

МАТЕЙ 24 : 1 - 14

На учениците им се иска Господ да сподели тяхната гордост по повод на Храма, който сякаш не се бои от времето..., но който скоро ще бъде разрушен. Поради това, настрани от другите, в глави 24 и 25, Той им изрежда поредицата от пророчески събития. Преди да отговори последователно на трите въпроса (Кога ще се случат тези неща ? стих 15-28) ; Какъв ще бъде знакът за Неговото завръщане ? (24:29-31) ; Какво ще бъде знамениято за свършека на сегашния период ? (24:32-51), Господ най-напред се обръща към тяхната съвест (24:4). Една истина винаги трябва да има морален ефект : например - да усили боязанта от Бога или любовта към Господа. Защото в противен случай се подхранва само любопитството, а съвестта загрубява. За учениците е необходимо да бъдат предпазливи. Във вярата, те са все още „малки деца“. Познават Отца, разкрит им от Исус (11:27). Но не са въоръжени срещу онези, които 1 Йоан 2:18 нарича „много антихристи“, под което се подразбират разпространителите на различни заблуди и поради това е необходимо те да бъдат предупреждени. Сатаната се опитва да съблазнява чрез измами (2 Солунци 2:9,10). Така предупреждени, нека не допускаме смут в душите си (24:6). И да бдим любовта ни към Бога и към нашите братя да не изстива.

МАТЕЙ 24 : 15 - 31

Оповестените в тези стихове събития засягат **Израел** и ще да се случат едва след **издигането на Църквата**. Но за да покаже, че те все пак са следствие от **Неговото отхвърляне** в предшествуващите глави, Господ говори на учениците си така, сякаш тяхното поколение ще трябва да премине през този страшен период. В действителност, когато Антихристът съблазни нациите, омърси храма (24:15) и започне да преследва вярващите (24:16...), християните от сегашното време вече няма да бъдат на тази земя. Така че всичките предупреждения и окуражения, които са дадени тук, не ни засягат пряко. Но Самият Исус проявява голям интерес към обстоятелствата, които предшествуват славното Му пришествие (24:30). И Той мисли с голяма симпатия за вярващите, които ще страдат тогава. Той също предполага, че онези, които нарича „**свои приятели**“ споделят този интерес и симпатия (Йоан 15:15). Да ни говори предварително (24:25), представлява от Негова страна засвидетелствуване на доверието и любовта Му (Сравни с Битие 18:17). Не е ли това достатъчна причина да се стараем да разберем смисъла на това пророчество ? Ощи повече, това е постоянен извор на ползотворни **призиви във всяко време за всички свидетели на Господ**. Призиви като : **Постоянствувайте !** (24:13) ; **Молете се !** (24:20) ; **Бдете !** (24:42).

МАТЕЙ 24 : 32 - 51

Господ прекъсва своето пророческо изложение, за да призове своите към бдителност и служба. Присъдата внезапно ще се стовари върху света. Тя ще порази невярващите и присмехульниците. Няма да отмине и равнодушните, нерешителните, християнските чеда, които в същото време не са и **Божий** чеда. Може би и вие се мислите всред някои от тях ? „Поради това, **вие също** бъдете готови“, казва Господ всекиму (24:44). В стих 45, една достойна служба е изтъкната пред поставените от Него : повсеместното раздаване от храната на Словото (Деяния 20:28 ; 1 Тимотей 1:12). Две условия трябва да бъдат изпълнени : **Предаността** в познаването на Словото, която да не допуска отклонение от него, **предпазливостта** в прилагането му към нуждите на различните обстоятелства и хора. Но и сред самото християнство се намират лоши служители. Те жестоко са властвували над душите ; опивали са се всред светски удоволствия (Сравни 1 Солунци 5:7). Причината : това е, че в самите себе си не са вярвали в завръщането на Господ. Защото христовият служител не може да бъде **верен и предпазлив** без да пази в себе си една щастлива тайна : **той всеки ден очаква Господ**. „Моята душа очаква Господ повече отколкото стражите очакват утрото“ възкликва авторът на Псалми 130.

МАТЕЙ 25 : 1 - 13

Според източният обичай съпругът, завръщаш се през нощта на своето сватбено угощение, бива осветяван и съпровождан от млади девойки, приятелки на съпругата (сега бихме ги нарекли шаферки ; Сравни с Псалми 45:9,14). Господ си служи с това затрогващо сравнение, за да ни покаже по какъв начин трябва да бъде очакван Той, небесният Съпруг. Тъжното е, че християните, в своето мнозинство, са се уморили от това очакване ! Те са обхванати от един духовен сън, който е траял вече много векове. Наложило се е в един неотдавнашен момент от историята на Църквата, с право наречен „**Пробуждането**“, да прокътят този „**среднощен зов**“ : „Ето Го младоженекът !...“. Господ се завръща ! Като следствие се е появило нещо различно : **Предвидливите** девойки имат масло в лампите си ; по такъв начин истинските вярващи са **готови** за завръщането на Господ, и тяхната светлина, тази на Светия Дух, може да блести сред мрака на света. Други някои, подобно на онези **безумни** девици, ще са препоръчвали да бъде очакван Господ, без да владеят собствения си живот. И те съвсем неправилно носят хубавото име **християнини**. Ужасна заблуда и не по-малко ужасно пробуждане ! ♦ О, нека всеки сам се вгледа в себе си, докато все още е време : Има ли масло в **моята** лампа ? Готов ли съм за Неговото завръщане ? (Римляни 8, крайт на стих 9).

МАТЕЙ 25 : 14 - 30

Притчата за десетте девици се отнася до **очакването** на Господ. Тази за **талантите** има отношение към **службата**. Животът на християнина след неговото обръщение има следния двоен аспект : „**да служи** на живия и истинен Бог и да **очаква** от небесата Неговия Син“ (1 Солунци 1:9-10). Защото да очакваме Господ съвсем не означава да не вършим нищо друго до Неговото завръщане. Напротив, всеки, който е откупен, има привилегията да може да работи за Него. И за тази цел е получил някои определени таланти, за които има отговорността да се грижи, та те да носят плодове : здраве, памет, интелигентност, развлечения, материални блага... И освен всичко това, има Божието Слово с цялото познание, което се съдържа в него (1 Коринтяни 2:12). Скъпи приятели, дори и да сме спасени, ние пак можем да приличаме повече или помалко на онзи лош слуга. Сигурни ли сме, че не сме **заровили** егоистично, от мързел или по безчестен начин, тези дарове, които принадлежат на Господаря ? Да, какво ще можем да му върнем, когато Той се завърне ? Ще може ли да ни включи в **Своята радост**, идваща от завършеното дело и от удовлетворената любов ; радост, която бе също „**пред Него**“ (Евреи 12:2) ? Отплатата, нека отбележим това, е еднаква за първите двама слуги. Това, което има някаква стойност в очите на Господ, не са резултатите (винаги **незначителни**), но верността.

МАТЕЙ 25 : 31 - 46

Стих 31 продължава пророчеството от момента, в който бяха го оставили стихове 30 и 31 на глава 24, т.е. от идването на Господ в славата Му всред неговия народ на земята. За тези от „нациите“, съществуващи там (25:32) ще удари тогава часът на разплатата или на наказанието. И това, което ще ги различи едни от други, това ще бъде начинът, по който са посрещнали посланниците на Царя (негови братя - тук се касае за юдеите - стих 40), когато последните са им оповестявали **благовестията на Царството** (24:14). ♦ Някои се опитваха да си послужат с тази притча, за да наблегнат върху доктрината за спасението **посредством делата**. Но ясно е, че тук ние се намираме извън времето на Църквата и на християнската **вяра**, собствено казано. ♦ Все пак, като оставим настрана този въпрос за спасението, виждаме, че декларацията на Царя е пълна с инструкции, касаещи нас, християните. Ако днес Господ Исус беше на земята, с какво старание само бихме Го посрещнали, обслужвали и изпълнявали изобщо и най-малките Му желания ! Е добре, такива случаи ни се предлагат всеки ден. Дарове, гостоприемство, посещения, всичко онова, което вършим от любов към Него, е сторено най-напред **заради някой**. (Сравни Йоан 13:20; 1 Коринтяни 12:12). И обратното, онова, което не вършим, ние го отказваме на Господ.

МАТЕЙ 26 : 1 - 16

Господ е приключил със Своите поучения. Сега ще се случат последните събития. И докато в **Ерусалим** съвета на злите заговорници (26:3-5), във **Витания** се разиграва една съвсем различна сцена. Отхвърлен и възненавидаян от големците на своя народ, Исус намира сред бедните вярващи прием, любов, и основателно можем да добавим **обожашието**, което Му се полага. Нямащ вече място в **Храма**, Той бива приет в **къщата на проказения Симон**. Царското достойнство Му е било отказано, но главата му е помазана със скъп парфюм, олицетворяващ **царското помазване**. Тази жена е разпознала и почела Месията на Израел. „Докато Царят беше на трапезата, моят нард издаваше благоуханието си“ (Песен на песните 1:12). Единствено Господ разбира и оценява този акт. Но какво от това ! От момента, когато това се харесва Нему, никой няма право да огорчи тази жена. И отново, в стих 14, ние се озоваваме в една мрачна сцена. Предателят Юда, който също е вдъхнал уханието на парфюма, извършва своето злодеяние и получава възнаграждението си : **трийсет сребърника**, цената за един **роб**. Но пророк Захария ги нарича, не без ирония, една **чудесна цена**, защото според нея Божият Син е бил оценен (Захария 11:13).

МАТЕЙ 26 : 17 - 30

Можем да си представим какви са били чувствата на Господ, докато е ядял **пасхата** със своите ученици. Тя олицетворява това, което Самият Той ще **реализира**. Още няколко мига и Светото Пасхално Агне ще бъде принесено в жертва (1 Коринтяни 5:7). Но преди това трябваше да даде на своите ученици една съвсем особена проява на своята любов. Всяка година след голямата нощ на Изхода, **пасхата** олицетворяваше едно **предстоящо** дело. Отсега нататък, **причастието** ще напомня на вярващия през всеки първи ден от седмицата, че това дело е вече **извършено**. Всеки път, когато го вземаме, ние **оповестяваме смъртта на Господ** до завръщането Му (1 Коринтяни 11:26). ♦ След като им раздава от хляба, Исус подава на своите чашата, казвайки им : „Пийте всички от нея“. Да, Той иска всеки да вземе участие в това ядене, осветено от любов (с изключение на Юда, който е излязъл : Йоан 13:30). Но те достойни ли са за това ? Петър ще се откаже от Него, останалите ще се разбягат. И въпреки това Исус им казва - **и продължава да го казва на откупените от Него** : „Пийте всички от нея“. След това им обяснява неограничената стойност на **Своята кръв**, която ще бде пролята „за мнозина за опрощаване на греховете“. Читателю, дали и вие сте измежду тези „мнозина“ ? Ако е така, какъв ще бъде вашият отговор на желанието, изказано от Господ Исус ? (Сравни Псалми 116:12-14).

МАТЕЙ 26 : 31 - 46

Преизпълнен с увереност в себе си, Петър заявява, че е готов да умре заедно с Господ ! Но ще видим, че няма да стигне далече. ♦ После Исус, след като заръчва на учениците си да бдят и да се молят заедно с Него, се отдалечава Сам в градината, където дава най-висше доказателство за своята преданност към волята на Отца. Същата тази воля, в чието изпълнение Синът е намирал своята радост, сега се изразява в една двойна и ужасна необходимост : Бог Го **изоставя**, и това е безкрайно тежко за сърцето на Неговия възлюблен Син ; **бремето на греха**, което ще поеме ведно със **смъртта**, която Му е отплата, са **твърде мъчителни** за съвършения човек. Скръб и тревога изпълват душата Му (26:37). О ! Той твърде добре си представя този кръстен път, от който Сатаната дори и сега полага всички усилия да Го отклони. Но Той поема чашата от ръцете на Своя Отец : „Нека да бъде волята Ти !“ ♦ В своята безкрайна благодат, Бог ни е позволил да присъствуваме на борбата, която Господ води в Гестимания, да слушаме Неговата настойчива и изпълнена с болка молитва. Нека ни опази, та да нямаме никога, подобно на онези трима Негови ученика, при това най-близките до Него, сърца заспали и безчувствени към страданието ! Напротив, нека благоволи, да преизпълни душите ни, когато мислим за това, с признателност и обожание !

МАТЕЙ 26 : 47 - 58

Един от учениците не беше заспал като останалите. Това бе **Юда**. Ето го, начело на едно заплашително множество, идващо да залови Исус. И какъв е начинът, до който прибегва негодникът, за да посочи своя Учител ? Забързаната **целувка** на лицемерието. „Приятелю, - отвърща му Господ - **защо** си дошъл ?“ Последен въпрос, можещ да **сондира** душата на този нещастник Юда ! Но вече е твърде късно за този „син на погибелта“ (Йоан 17:12). Стрелите, отправени към съвестта (Виж също 26:55) са единственият акт на самозащита от страна на Този, който сам се предава. Дванайсетимата са безпомощни, но в същото това време повече от дванадесет легиона ангели са, така да се каже, в готовност да се притекат по Негова молба към Отца Му. Цялата Божия мощ е на Негово разположение, стига да пожелае да я призове. Но Неговият час е настъпил. Далеч от всяко намерение да бяга или да се отбранява, Той, напротив, задържа ръката на своя твърде импулсивен ученик, който само миг след това ще покаже доколко е бил смел като побягва със своите другари ! ♦ Но в палата на първосвещеника, книжниците и старейшините вече са се събрали посреднощ, за да извършат най-голямата несправедливост (Псалми 94:20).

МАТЕЙ 26 : 59 - 75

Народните предводители държат Исус в своя власт. Но им липсва мотив да Го осъдят. Защото съвършеният Човек не им предоставя никакъв повод за обвиненията им. Те се виждат принудени да си послужат срещу Него с „някакво лъжесвидетелство“ (Псалми 27:12 ; 35: 11,12). И то е трудно да се намери, защото поне привидно трябва да изглежда реално. Най-сетне се намират двама лъжесвидетели, които изопачават думите (Сравни 26:61 с Йоан 2:19). Но това, което ще послужи като претекст за осъждането на Исус, е Неговото тържествено заявление, че Той е Божият Син, готов да се яви в цялата си мощ и слава ! Смъртната присъда е произнесена. И веднага бруталността и подлостта на хората се развихрят (26:67,68). Първата част на онова, което Господ многократно бе разкривал на своите, се е сбъднала (16:21 ; 17:22 ; 20:18,19). ♦
Мрачен е този час и за Петър, но поради една съвсем друга причина. Сатаната, който не е успял да разколебае **Учителя**, ще накара **ученика** да залитне ! На три пъти нещастният Петър се отрича от Този, за когото беше заявил, че е готов да умре. Дори ще си послужи с груби изрази, за да се прикрие по-добре. Защото преди това, без да си дава сметка, **начинът му да се изразява** вече го е разкрил като Исусов ученик.

МАТЕЙ 27:1 - 18

Разсъмва се. Настъпва такъв ден, какъвто не е имало през цялата световна история и през вечността ! Първите зари на утрото разкриват всичките главни свещенници и старейшини, кроящи изпълнението на смъртната присъда, която са решили. Но ето че някой идва при тях ; те го познават добре : това е предателят, чрез когото са успяли да осъществят намеренията си. Какво иска той ? Юда твърди, че неговият Учител е невинен и връща парите, като изразява своите угризения. ♦ Това си е твоя работа, отвърщат му, без ни най-малко съчувствие. Тогава нещастникът отива да се обеси, погубвайки ведно с живота и **душата си**, без да се смятат парите, за които я е продал ! Що се отнася до главните свещенници, които бяха без никакви скрупули, когато купуваха невинната кръв, сега, когато трябва да ги внесат в съкровищницата на Храма, те ги изпитват ! ♦ Исус е доведен при управителя Пилат. За Него не би било трудно да намери подкрепа в лицето на този римски сановник срещу омразата на Неговия народ. Но Той мълчи ; проговаря само за да потвърди титлата си на Цар на юдеите. „Като няма овца пред тези що я стрижат беше безмълвен“ (Исай 53:7 ; Сравни 27:12,14; 26:63).

МАТЕЙ 27 : 19 - 31

Голямо е объркването на Пилат пред обвинения, когото са му довели предводителите на юдеите. Никога преди това той не е имал пред себе си човек, подобен на този. Едно двойно свидетелство : това на **жена му** (27:19) и това на **съвестта му** (27:24 - края) го убеждава, че пред него стои **праведник**. Освен това познава добре порочността на онези, които са го предали от **завист** (27:18). Как да постъпи ? Действително, ако го осъди, с това ще извърши една несправедливост. Но пък ако го освободи, популярността му неминуемо ще пострада. Измивайки символично ръцете си (но не и своята съвест), той прехвърля цялата отговорност върху народа, който слепешката я приема. Зад тази тълпа, движена от най-долните си инстинкти и зад нейните предводители, които я подстрекават, Сатаната продължава своето омразно дело. Но и Бог продължава същевременно да върши своето дело, благодатно и спасително. ♦ И сега Исус е в ръцете на грубите войници. Те се гаврят с Него като Му обличат някакво подобие на царска дреха, преди да Го предадат на смъртното Му изпитание. Но един ден Господ ще се появи пред очите на всички в цялото Си величие на Цар на царете. И могъщата Му ръка, държала тогава една тръстика, ще се повдигне в присъда срещу враговете Му (Сравни 27:29 с Псалми 21:3,5,8).

...Христос умря за греховете ни според Писанията, бе погребан и беше възкресен на третия ден, според Писанията...

Но сега Христос е възкресен от мъртвите, и е първият плод измежду починалите.

1 Коринтяни 15:3, 4, 20

Ние вярваме в Този, който възкреси от мъртвите Исус, нашия Господ, който беше предаден заради нашите прегрешения и беше възкресен за нашето оправдание.

Римляни 4:24, 25

МАТЕЙ 27 : 32 - 49

От съдилището Исус бива отведен на лобното място (27:33). Симон, керенеецът, е заставен да носи кръста Му. Но Той **доброволно** ще понесе една несравнимо по-голяма тежест : тази на греха, която никой друг не би могъл да поеме вместо Него. Разпъват Го между двамина разбойника. „Неговото писмено обвинение“ над кръста, в действителност обвинява народа, който е разпънал своя Цар. За това събитие ни е разказано накратко, без онези подробности, които хората не биха пропуснали да добавят, за да ни развълнуват. Но въпреки сдържания език на Духа, на нас ни става ясно, че на възлюбения ни Спасител, не е било спестено нито едно човешко страдание. Страдание физическо, но преди всичко неописуемо **морално** нараняване. Присмехулниците са там : те **предизвикват Исус**, карайки го да спаси самия Себе си (27:40). (Но ако Той остава върху кръста, не е ли това заради спасението на другите ?). **Те провокират и Бога**, подлагайки на съмнение Неговата любов към Христос, който усеща безкрайно силно това кощунство (27:43 ; Псалми 69:9-10). Обаче **най-голямото между всички тези страдания** за Него е тричасовото му изоставяне (27:45-46). Тогавашкогата Бог отвърна лице, когато Исус бе сторен проклетие и изкупител на моите грехове и на вашите също и когато „Неговото необятно сърце, под бремето на този момент, понесе вечността на нашето наказание“.

МАТЕЙ 27 : 50 - 66

Изкупителното дело е завършено и победата възтържествува. Христос с гръмовен, триумфален вик влиза в смъртта. Бог веднага дава и други доказателства за тази победа : **Той разкъсва завесата на Храма**, отваряйки „един нов и живителен път“, по който човек ще може да прониква в Негово присъствие „напълно свободно“ (Евреи 10:19-21). Той също така разтваря и някои гробове и смъртта е принудена да върне някои от своите затворници, в знак, че е победена. ♦ После Бог започва да бди над честта на Своя Син. Според предсказанието Исус е положен в гробницата на един богат човек, който го погребва благочестиво (Исай 53:9). Няколко жени, чиято преданност се припомня, присъствуват на тази сцена. Любовта погребва Този, когото омразата е разпънала. От началото до края на това Евангелие, човешката омраза ожесточено преследва Исус. Виждаме я още от люлката, по времето на Ирод. Тя го следва неотлъчно до гроба Му, **пазен и запечатан** с грижите на юдейските предводители. Но и войниците, и печата, и камъка са само предпазни мерки; те ще послужат единствено, за да покажат по още по-неоспорим начин реалността на възкресението. ♦ Една тъжна подробност, враговете на Господ си спомнят за нещо, което собствените Му ученици са забравили ! (27:63).

МАТЕЙ 28 : 1 - 20

Това е триумфалното утро на възкресението. Чрез него Бог дава ярко свидетелство за съвършенството на жертвата и за пълното удовлетворение, което изпитва от извършеното дело. Пазачите, застанали на пост около гробницата, далеч вместо да се противопоставят на това невероятно събитие, стават негови неволни ... и ужасени свидетели (Псалми 47/48:5). Но главните свещенници, напълно закоравели вече, ще купят съвестта на тези хора, така както са сторили преди това и с Юда.

◆ Жените, които са при гроба, получават посланието на ангела. Със сърца, презипълнени едновременно и с **упаха** и с **радост**, те бързат да го предадат. И тогава срещат самия Господ. ◆ После Исус се появява пред единадесетте си ученика, на срещата, която им е дал в Галилея. В стих 19 и 20 Той им дава „една **заповед за из път**“, една **мисия** толкова по-важна, тъй като представлява последната воля на Този, който им я поверява. Цялата царска власт, която хората са Му отказали, Бог Му я дава на небето и на земята и Неговите ученици имат за задача да направят така, че тя да бъде призната. Исус дава също и едно **обещание** на своите. И то е било и ще бъде валидно през всеки от дните на откупените : „Аз съм с вас през всичките дни“. Така завършва както беше започнало благовестието на Емануил : **Бог е с нас** (1:23).

ЕВАНГЕЛИЕ ОТ

Й О А Н

ЙОАН 1:1 - 18

„Еднородният син“ който е в лоното на Отца, Той го изяви, такова е резюмето на това Евангелие (1:18; виж 1 Йоан 4:9). Още първият стих, в който всяка дума трябва да бъде добре осмислена, ни Го представя като **Словото**, като една **Вечна личност**, различна от Бога, бидейки същевременно **Бог**. До най-крайния предел, до който може да се завърне мисълта ни, **тази личност съществува** (Псалми 90:2). Но това творящо Слово, единствен извор на живот и на **светлина**, не се обърна към нас свише от небето; не, то дойде в света (1:9), ограничавайки се в нашите пространствени и времеви граници. Необозримо тайнство : **Словото става плът** (1:14; 1 Тимотей 3:16) ! И то не идва забързано като вестносец, който веднага се завръща при онзи, който го е изпратил. То **пребивава** (разпъна шатъра си) известно време помежду нас, при това без да престава да е „лоното на Отца“ (1:18). Всичко което представлява самата Божия същност : **любов и светлина**, (1 Йоан 4:9 + 1:5; **благодат** за сърцето и **истина** за съзнанието на грешника), ни доближава и заблестява чрез тази обожавана Личност. Но човешката морална тъмнина не разбра светлината на истината (1:5). Светът не разпозна своя Създател. Неговите не приеха своя Месия (1:11). А вие, читателю, приехте ли Го ? Ако това е така, вие сте Божие чедо (1:12; Галатяни 3:26).

ЙОАН 1 : 19 - 34

Не бремето на греховете им напъти пратениците на юдеите към Йоан Кръстител, а по-скоро любопитството и желанието да си съставят мнение; както и едно известно безпокойство, може би. Във всеки случай, тяхното проучване е повод за Йоан да оповести посланието си (Сравни 1 Петър 3:15 края). Но не за себе си Йоан има да им казва нещо (1:22). Защото и самият той е само един глас. Той е „изпратен от Бога ... за да свидетелствува за **светлината**“ (1:6-8). В известен смисъл всичките **откупени** са призовани да свидетелствуват за светлината, и най-напред когато в живота **вървят** „като че да на светлината“ (Ефесяни 5:8). Сами по себе си, те не са нищо друго освен инструментите, чрез които Христос, моралната светлина на света, трябва да се изяви. ♦ Бог предварително посочва на своя служител как да разпознае Онзи, когото е натоварен да посочи. „Ето Го Агнецът Божий“ провиква се Йоан при появяването на Исус. Бог се е сдобил с една свята **жертва**, за да **премахне греха от света**. Тя е очаквана от мига на грехопадението и е оповестена от пророците, както и от символите в Стария Завет (Исай 53; Изход 12:3) И само каква жертва ! Божият **Агнец** е не друг, а самият **Син Божи** (1:34).

ЙОАН 1:35 - 52

Минаването на Исус (а не само знакът свихе : Стих 33) изпълва сърцето на Йоан с **увереност и радост** (1:36). Неща, които винаги говорят на другите ! Двата му ученика Го чуват и придружават Исус. Те Го следват и остават с Него, което е привилегия, до която сега и ние можем да се домогнем, според обещанието Му (Матей 28:20). Андрей ни дава и един друг пример : той довежда при Исус „**собствения си брат Симон**“. И ние, преди да сме предприели каквото и да било, нека помислим за нашите близки, които все още не познават Господ. Андрей е само един скромен ученик. Но в този ден от постъпката му ще произлязат важни последствия, защото брат му ще стане посетне апостол Петър. Филип също чува зова на Господ и на свой ред говори на Натанаил за този Назаретянин, който е не друг, а обещаният Месия. Но никакъв друг аргумент не тежи така, както простата подкана : „**Ела и виж !**“ ♦ Само колко имена и прекрасни названия излъчват в тази глава, вечната Слава, сегашна или предстояща на Господ Исус Христос : Слово, Живот, Светлина, Единороден Син в лоното на Отца, Агнец Божий, Учител, който поучава, Месия или Христос, Истинският Назаретянин, Цар Израилев и Син на човека !

ЙОАН 2:1 - 12

Исус е поканен на сватба. Но нека отбележим, че цялата сцена се разиграва извън залата на угощението, и че нищо не ни е казано относно младоженците. Всичкото, което знаем за тях е, че са имали щастливото хрумване да поканят Исус и учениците Му. Скъпи приятели, можем ли и ние да присъединяваме Господ към всичките обстоятелства в живота си? И Той ще бъде ли винаги свободен, за да участва в нашите семейни празници и развлечения? Единствен Той е способен да ни даде истинска радост, Той чийто образ се символизира от виното в Словото. Във всеки случай, това е водата, предназначена за **очистение**, от която произтича виното на радостта. Така ще бъде за Израел в момента на неговото въздигане, така ще е и за нас: ние вкусваме от духовните радости толкова, колкото предварително сме се **самоосъдили**. ♦ Човешкият обичай е да се „сервира най-напред от доброто вино“ (2:10). Човек бърза още докато е млад да вкуси от всичко, което животът може да му предложи. Защото заедно с възрастта ще последват грижите, скърбите, упадъкът и смъртта. Най-доброто вино е било изпито най-напред. Но Исус постъпва иначе. Той е отредил за своите хора **вечни радости**, нямащи общо с мимолетните радости тук на земята. Нека да не пожелаваме други!

ЙОАН 2 : 13 - 25

От Капернаум Исус отива в Ерусалим. Пасхата „на юдеите“ приближава. Този празник няма вече характера на „тържествен ден на Всевишния“, нито на едно „свято събрание“ (Левит 23:2; сравни Йоан 7:2). Защото един срамен трафик се върши по този случай в Храма. Търговци продават там, в него, животни за жертвоприношенията. Възмутен, Господ очиства дома на Своя Отец (2:16). ♦ Приятели християни, нашето тяло е храм на Светия Дух. Ако сме се оставили то да бъде обладано от нечисти помисли и навици, нека оставим Госод да въвед ред в него и да ни освети. Той ревностно бди за нашата любов към Неговия Отец. ♦ Хората, за които става дума в стихове 23 до 25, вярваха в Христос с разума си, но без истинското участие на сърцето си. Те признаваха силата му да върши чудеса, но това далеч не е вяра и Исус не им се доверяваше. Защото вярата идва с това, което чуваме... посредством Божието Слово (Сравни 2:22 и Римляни 10:17). Съвършенното познание, което Исус притежава за човешкото сърце е доказателство за неговата божественост (2:25 ; четете Йеремия 17:9,10). Но въпреки това любовта му не се е охладила, защото мотивите, които черпи за да я има, са в Него, а не в хората.

ЙОАН 3:1 - 21

Плах, но движен от нуждите на душата си, Никодим отива при Онзи, който е **живот и светлина** (1:4,5). Този Юдейски началник, този прочут израилев учител, научава от **Учителя изпратен от Бога** една колкото странна, толкова и унизяваща го истина: нито неговите знания, нито кое и да било друго от човешките му качества и човешки възможности, не му позволяват достъп до Божието царство. Защото, както човек се явява на света посредством естественото си раждане, така нему е необходимо и едно **друго раждане**, посредством което да може да проникне в онази духовна област, представляваща Божието семейство. ♦ В отговора на Господ срещаме два пъти да се повтаря думата „трябва“. Първият път това се отнася до човека : „**Трябва** отново да се родите“. Вторият път, който представлява обратната и страшна страна на първия, засяга Самия наш възлюблен Господ : „**Трябва** Синът на човека да бъде въздигнат...“. Възнесението на Исус Христос, съзерцавано от очите на моята вяра, върху кръста, ме спасява от вечното погубление (3:14-15; сравни Числа 21:8,9). Съзерцавайки Го така, научавам как да разбирам любовта на Бог към света (следователно и лично към мене), както и най-голямото доказателство, което Той ни дава за нея. Светът няма да бъде **осъден** без предварително да е бил **обичан**. Цялото Евангелие се съдържа в този прекрасен стих 16, сочещ начина за спасението на безброй много грешници, и който никога не бива да обърква в душите ни.

ЙОАН 3 : 22 - 36

Йоановите ученици изпитват известна ревност, виждайки своя властник да губи значението си за сметка на друг (3:26; 4:1). С изключение на двамината измежду тях (единият от които бе Андрей) които бяха оставили Йоан, за да последват Исус (1:37), тези хора не бяха разбрали в какво се състои ролята на предшественника. Той е **приятелят** на Младоженеца. И това, което предизвикваше недоволството на учениците му, за самия него правеше още по-пълна радостта му. (3:29); той бе щастлив да се отдръпне пред Господ. Неговият хубав отговор би трябвало да бъде отпечатан като девиз в сърцата ни : „**Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам**“ (3:30). За Йоан тези слова са повод да възхваля Господ Исус : Той е над всички, не поради авторитета, който множеството Му признава, но защото идва от небето (3:31). И Той не идва от там като ангел, но като предмет на цялата любов на Отца, чийто наследник е (Евреи 1:2). Такова едно посещение поставя на изпитание цялото човечество и го разделя на две групи : **тези, които вярват в Сина** : те още от сега имат вечен живот. Що се отнася до **онези, които не вярват**, ужасно е да се помисли дори, защото Божият гняв е над тях ! Вие към коя група се числите ? (20:31)

ЙОАН 4:1 - 18

Не само за знатните, подобно на Никодим, хора, Бог даде Своя Еднороден Син. Този чудесен „Божия дар“ (4:10) е бил даден безвъзмездно и за най-бедните грешници. Каква само картина имаме тук! В трудното за възприемане себепринизяване **Божият Син** е седнал на ръба на кладенеца и като истински човек, изпитва умора и жажда. И въпреки това, мисълта Му е заета единствено със спасенето на Неговото създание. Една жена се доближава, и вижте само как постъпва Исус, за да спечели доверието ѝ. Иска ѝ някаква услуга и като нейн равен ѝ говори за неща, които тя познава. Жадна за щастие, жената е отпила от много донесли ѝ разочарование извори от този свят. Потърсила е вече щастията с петима съпрузи. И винаги „отново е бивала жадна“. Но Спасителят знае, че за нея съществува една „жива вода“, чийто източник е Той Самият (4:10,13,14; Сравни Йеремия 2:13-18 и 17:13). Без да разбира природата му, самаритянката се уповава на Него, за да получи този чудесен дар. Но въпреки това, необходимо е Господ да се докосне **най-напред** до онова, което не е съвсем наред в живота на тази жена (4:16-18). Защото човек не може да познае щастията, преди Божията светлина да е осветила съзнанието му. Благодатта на Исус е неотделима от **истината** (1:17).

ЙОАН 4 : 19 - 38

Първото поучение на Господ към тази бедна Самаритянка се отнася не до нейното поведение, а до **Боготворението**, най-подобавашата функция за всички вярващи. **Къде, кога и как** трябва да се въздава възхвалата ? Формалната и церемониална религия, е отстранена отведнъж, и ето че е дошъл часът, и той е настъпил, за един духовен и истинен култ. **Към кого и чрез кого** трябва да бъде отправен ? Не вече към Всевишния, Бога на Израел, а към **Отца**, според най-новата ни връзка с Него на Божии чедра. От сега нататък на тях се полага въздаването на възхвали. Те са наречени **истински обожатели**. Вие, които сте били потърсени с тази цел, ще лишите ли вие Господ от плодовете на неговия труд ? ♦ Изцяло владена в това, което току-що е чула, жената изоставя своята стомна и бърза да отиде в града, за да съобщи за Този, когото е срещнала. Що се отнася до учениците, те показват неспособността си да вникнат в мислите на своя Учител. Своите сили и радост Исус ги черпеше от единението с Отца си (4:34) и от перспективите, които имаше пред себе си. Той вече съзираше бъдещата жетва : множеството от всички онези, които Му предстоеше да откупи (4:35 ; сравни Псалми 126: 6).

ЙОАН 4 : 39 - 54

Исус престоюва два дена при онези **презрени**, какъвто биде и Той, самаряни (сравни 8:48). И тези хора Му вярват, не само поради свидетелството на жената, но и поради личния им контакт, който са имали със „Спасителя на света“ (4:42 ; 1 Йоан 4:14). Нека и ние не се задоволяваме само с чуждия опит, за да опознаем Господ Исус. Необходимо е лично да сме Го срещнали и Спасителят на света да е и **наш** Спасител. ♦ После Исус отива в Галилея. Там среща един придворен сановник, разтревожен поради тежкото заболяване на сина си, който много настоява Учителят да отиде и да го изцери. Този човек е далеч от голямата вяра на римския центурион от същият град Капернаум, този, който не се считаше достоен да бъде посетен от Господ и се бе задоволил от **една само Негова дума**, относно оздравяването на слугата му (Лука 7:7). Исус отначало казва на разтревожения баща, че **вярата** означава да повярва най-напред на думата Му, **без да му е необходимо** да вижда каквото и да било (4:48; сравни 2:23). Исус, за да подложи този човек на изпитание, не го придружава в дома му. И силата на смъртта бива възпряна от силата на живота, идващ отгоре (1 Йоан 5:12).

ЙОАН 5:1-14

Тази къпалня във Витсавия (дом на милосърдие) представляваше Стария Завет. Болните там се нуждаеха от **сили**, за да скочат във водата, но за да ги имат... би трябвало вече да са оздравели ! **Законът** по същия начин може да дава живот само на онзи, който го спазва, а никой не е способен на това. Поне ако не е получил точно преди това божествения живот. Човек може да се запита, защо сред това множество от недъгави, слепи и куци, Исус се е погрижил единствено за онзи паралистик. Защото, за да се възползуваме от Неговата благодат, две условия трябва да са налични : трябва да **чувствуваме** и **желание** и **ужда**. Чувства, които произтичат от въпроса на Господ : „Искаш ли да бъдеш излекуван ?“, и от отговора на клетника : „Никого си нямам...“. Постоянно изпреварван от другите, жалкият му живот е разочарование след разочарование. Може би някога е разчитал на близки, или на милостиви приятели, но последните, отдавна вече не вярват в промяна. Но на него все пак са му били необходими тридесет и осем години, за да загуби и последните си илюзии. Сега вече си няма никого: следователно може да има Исус. Приятелю, не преживял още обръщение, не чакайте още дълго, за да повярвате, че **единствено Исус** може да ви спаси. Но желаете ли това наистина ?

ЙОАН 5 : 15 - 30

Омразата на юдеите е повод за Христос да разкрие още няколко страни на своята слава: [1] неговото **дело**, изпълнено с любов, която да снесе греха от света (5:17; 1:29). Пред разрухата на сътвореното, Синът, както и Отца Му, не можеше да си даде отдых. [2] безконечната любов на Отца към този Син, с когото споделя всичките си мисли (5:20 ; 3:35). [3] жизнената сила, която е в Него (5:21-26), чрез която **сега дарява вечен живот** на тези, които вярват в Него (5:24). И в един бъдещ момент Той ще упражни тази сила, за да възкреси мъртвите (5:28,29). [4] Правото Му да съди, в качеството Му на човешки син (5:22,27). [5] и най-сетне, в стихове 19 и 30, Неговото **послушание** ! И колко голяма е стойността му, когато се реализира от Този, комуто всяка жива твар дължи подчинение ! (5:23). Ако Господ споменава за собственната си слава, то е защото тя е тясно свързана с тази на Отца Му. Да не почиташ Сина, означава да обидиш Онзи, който Го е изпратил (5:23 ; виж също 1 Йоан 2:23). ♦ Пред наличието на цялото съвършенство на нашия Спасител, ние можем единствено да Го боготворим (5:20 в края) и обожаваме.

ЙОАН 5 : 31 - 47

Пред недоверието на юдеите, Исус се позовава в Своя полза на четири свидетелства : свидетелството на **Йоан** (5:32-35), това, на **собствените Му дела** (5:36), това на **Отца**, който при Йордан беше посочил възлюбления си Син (5:37); и най-последно, това от **Писанието** (5:39). В книгите на Моисей често се споменава за Месията (5:46; виж и напр. Битие 49:10,25; Числа 24:17). Въпреки твърденията, че почитат последния, юдеите не вярваха на думите му, защото отхвърляха Оногова, за когото им беше предсказал (5:46; Второзаконие 18:15). И обратно, те ще са готови да приемат Антихриста (5:43). ♦ „**Вликвайте в Писанието**“, препоръчва Господ Исус. Само чрез него бихме могли да напреднем в познанието си за Неговата всеобемаща Личност. ♦ Да се търси прослава от хората и да се иска одобрението им е проява на **недоверие** (5:44). Защото Бог е заявил, че ние сме **нищо** (Галатяни 6:3) и че не съществува нищо, с което можем да се похвалим (2 Коринтияни 10:17). Но вместо да приемем този факт, ние изпитваме тщеславие от доброто, което другите могат да мислят за нас ! Исус не чакаше никаква прослава от хората (5:41, сравни Павел в 1 Солунци 2:6). И ние можем да Му подражаваме, ако храним в себе си **любов към Бога** и желание да Му харесаме (сравни 5:42).

ЙОАН 6 : 1 - 21

Тълпата е последвала Господ Исус. Но тя е привлечена повече от **могъществото Му** отколкото от благодатта **Му** и от **моралното Му съвършенство**. Но едното не бива без другите ; и още веднъж Исус ще ги покаже **едновременно** в сцената с размножаването на хлябовете. Малкото момченце, споменато в стих 9 е пример, който ни сочи, че на всяка възраст ние можем да **направим нещо** за Господ и за добруването на другите. Момченцето, единствено измежду всички, се е погрижило за собствената си храна. Приемайки да даде малкото което има на Господ, то това се превръща в средство за задоволяване нуждите на пет хиляди души. И когато Господ пожелае да си послужи с нас, нека никога да не изтъкваме недостатъчната си зрялост или недостига си на средства ; Той сам знае как ще ги оползотвори (Йеремия 1:6,7). ♦ След това чудо хората искат да се доберат до Исус „за да Го направят цар“. Но Той не може да получи царството от човешки ръце (5:41), и още по-малко от тези на Сатаната (Матей 4:8-10). Бог е този, който Го прави Цар (Псалми 2:6). ♦ И най-сетне, в една друга сцена, осветена от Неговото **могъщество и благодат**, Го виждаме да ходи по развъълнуваното море, идвайки срещу учениците си, за да разсее тяхното безпокойство.

ЙОАН 6 : 22 - 36

Господ правилно тълкува този факт. Тълпите Го следват поради един твърде земен мотив; те се надяват, че Той ще продължи да им раздава хляб. Затова Господ ги призовава да работят **за небето** (6:27). Нека се запитаме и ние, дали в нашата работа имаме предвид най-напред нещата свише, които са тези що дават храна на душата ни и са трайни, или пък са тези тук, наземи, на които предстои да бъдат заличени.

◆ Трябва ли да се счита, че посредством **дела** можем да се спасим ? Мнозина още християни и днес са убедени в това (сравни 6:28). Но в Словото се твърди : „спасени сте по благодат, чрез вяра... а не чрез дела (Ефесяни 2:8-9). Но Бог признава **само едно дело**, което позволява на човек да Го доближи, и то е да **вярваме в Спасителя**, когото ни е изпратил (6:29). Всичко идва от Него : **Живата вода** (Светият дух; 4:10) и „**Хлябът на живота**“ (Самият Христос; 6:35). Тогава, как става така, че нашите души не са задоволени непрестанно ? Нима Господ не удържа обещанията си ? (6:35 и 4:14). Не, разбира се ! Ние сме тези, които от наша страна не изпълняваме всякога условието : „**този, който вярва в Мене** - казва Исус - няма да е жаден никога“. Нуждаем се ние от вяра, за да бъдем спасени, но **всекидневно**, за да можем да пием до насита от **Неговото изобилие**.

ЙОАН 6 : 37 - 50

„Който дойде при Мене, никога няма да го отпратя“, обещава любящият Господ (6:37). Нека и ние отидем при Него, ако още не сме го сторили; Той никого не отблъсква. ♦ Но за да отидем при Исус, предварително трябва да се извърши в сърцата ни едно дело на Духа. Човек не може да направи ни крачка към Бога, ако Последният не го е привлякъл (6:44). -Не е моя грешката, ако все още не съм претърпял обръщение, ще рече някой-. Това обаче не е така, защото вие изцяло сте отговорни за **оставянето** на божественното дело да бъде извършено у вас. Дори и сега, в този момент Бог ви призовава. Не Му се противопоставяйте повече. ♦ Благодатта, с която Исус си служи спрямо грешника е израз на Неговата любов. Но тя е част от **Божията воля**, която е да се даде живот на Неговото творение (6:40). И тъкмо заради това, Исус беше дошъл, за да изпълни тази воля и нищо друго (6:38 ; сравни Евреи 10:9 „Ето, идвам, **за да изпълня Твоята воля**“). ♦ Човек има тяло и душа. Ето защо той не може само с хляб да живее, който е храна на тялото му. Душата му също се нуждае от питание и единственото, което ѝ подхожда е Божието слово, Хлябът небесен, Самият Христос (Лука 4:4).

ЙОАН 6 : 51 - 71

Въпреки обещанието, което Бог им даде, Израилевите синове, когато откриха манната в пустинята, се бяха запитали един друг „Какво пък е това ?“ (Изход 16:15). Техните потомци проявяват същото недоверие. И те се разпитват помежду си за странната храна, за която Исус им е говорил : **неговата плът и неговата кръв**, което ще рече **неговата смърт**. Един жив Христос тук на земята не може да дава живот на душата ни. Ние трябва да извлечем полза и от смъртта Му (в преносен смисъл да ядем от плътта Му и да пием от кръвта Му), за да се сдобием с вечен живот. След това, всеки ден трябва да се идентифицираме с Него в смъртта Му. Ние, заедно с Него, сме мъртви за света и за греха. Природният човек не е в състояние да проумее това. Много иска един модел, но му е твърде **мъчително**, да схване в него собственото си, заслужаващо присъда състояние, за което му говори Христовата смърт. ♦ Но вместо да разпитат Господ, за да разберат, мнозина измежду онези, които твърдяха, че са Негови ученици, се разотиват, шокирани от думите Му. И Той не прави опит да ги задържи смекчавайки истината. Но изпитва сърцата на онези, които са останали: „**А вие**, искате ли и вие да си отидете?“ - „Господи, при кого можем да си отидем?“ - такъв е хубавият отговор на Петър. Нека бъде и наш ! (6:68, 69 ; прочети Евреи 10:38-39).

ЙОАН 7:1 - 24

И братята на Исус бяха измежду онези, които не Му вярваха, защото и те търсеха славата, която иде от хората (7:4,5; сравни 5:44). Надяваха се, че неговата популярност може да донесе слава за техните семейства, защото ако повярваха, че е Син Божи, щяха да открият разстоянието, което ги делеше от Него (прочети Лука 8:21 и 2 Коринтяни 5:16). По-сетне, братята на Господ повярваха в Него и също Му станаха ученици (Деяния 1:14). ♦ В случая, мотивацията им е като на повечето хора: да изтъкнат собствените си дарби и способности **в своя собствена изгода**, за да обърнат внимание върху себе си и бъдат почетени (7:4). Обратно на тях, Господ непрестанно търси „**славата на Опзи, който Го е изпратил**“ (7:18). И не отива на празника по-рано от указания от Бог час. Колко далече сме ние от този идеален Модел ! Много от неволите ни се дължат или на прибързаните ни действия, или на закъснялото ни послушание на Божията воля. Стих 17 също ни припомня, че подчинението на тази **Божия воля** е за всекиго начинът да опознае истината. ♦ В Ерусалим Исус среща онези преизпълнени с омраза юдеи, които искат да Го убият след изцерението на паралитика във Витесда, извършено от Него през един съботен ден (7:1 ; 5:16).

ЙОАН 7:25 - 36

Стих 25 сравнен със стих 20 доказва лицемерието на тези юдеи. И както и днес правят хората, и те изричат множество необсновани приказки относно Исус ! Всеки бърза да каже своето мнение; мнението на предводителите се разисква. В действителност, ако присъствието и думите на Господ предизвикват такова въълнение, това е защото онези хора се чувствуват вътрешно смутени от **този глас**, когото чувствуват, без да си го признават, че иде от Бога (Сравни 7:28). Те се мъчат да се изтръгнат от него, като се убеждават помежду си, че този Галилеец не може да бъде Христос, понеже познават семейството му и го знаят от къде е. Истина е, вие ме познавате, им казва Исус, и даже по-добре отколкото си мислите; вашата съвест, като ви обвинява, ви казва Кой съм. ♦ Господ, **викащ** на тези тълпи, представява наистина внушително зрелище (7: 28,37; сравни Притчи 8:1 и 9:3). И днес също, никой не може да продължава да твърди, че не е чул. ♦ „Там, където ще бъда, вие не можете да дойдете“, заявява Господ на всички невярващи (7:34). Но на своите привърженици обещава една неизмерима награда: „Ще ви взема при Себе си, така че, където съм Аз да бъдете и вие“ (14:3). Читателю, коя от тези две фрази се отнася до тебе ? Къде ще се окажеш ти през **вечността** ?

ЙОАН 7:35 - 53

Глави 6 и 7 ни карат да мислим съответно за глави 16 и 17 от Изход. В глава 6 Исус се представя като **истинският Хляб**, дошъл от небето, чиято манна е само образът. Сега Той се възправя пред нас подобно на скалата от Изход 17, от която изобилно блика **Живата вода**. Исай в глава 55 призоваваше „всеки, който е жаден“ да пие от водата на благодатта. Но тук, това вече е самият Спасител, който вика : „Ако някой е жаден, нека дойде при **Мен** и да пие“ (7:37). Така вярващият, преизпълнен със Светия Дух, се превръща в проводник за благословия на другите (7:38). ♦ Уви! единствен отговор представляват новите възражения. Все едно хора, обзети от жажда, и намиращи се пред един чист извор, вместо да пият от него, да започнат да спорят за химическия състав на водата му и да се питат за това откъде ли извира ! ♦ Краят на главата ни разкрива още две свидетелства, дадени за Господ пред фарисеите. Служителите, пратени да Го хванат, са принудени да признаят, че думите Му не са обикновени, човешки думи. „Никога, никой не е говорил като този човек“. След това и **Никодим** се застъпва плахо за Онзи, с когото в глава 3 е имал вече един незабравим разговор.

ЙОАН 8:1 - 20

Тук виждаме една необикновено коварна клопка, в която книжниците и фарисеите замислят да хванат Господ Исус. Чрез Него заедно са дошли благодатта и истината (1:17). Но ако Той осъди грешната жена, то къде остава онази **благодат**, за която всички знаят (Лука 4:22) ? А ако ли я оправдае, то това ще бъде в ущърб на **истината**, в противоречие със закона. Чрез своята безкрайна мъдрост Исус им показва, че **този закон касае всички**. Сравнили са го със сабя без дръжка, която ранява ръката на този, който си служи с нея. Но вместо да изповядат собствените си грехове, за които всички си спомнят, обвинителите се разотиват един след друг, преизпълнени със смут (Иов 5:13). „**Светлината на света**“ е пред тях (8:12). Но „човеците предпочетоха мрака пред свтлината“, подобно на онези насекоми, които, когато отместиха камъка, който ги прикриваше, изпълзяха да се скрят другаде (3:19). В такъв случай, само Онзи, който е безгрешен, би могъл да накаже жената и да заяви : „**Аз също не те осъждам**“. И добавя : „Иди си и не греши повече“ (8:11). Много хора, чрез личното си поведение се стремят да заслужат Божието опрощение; а Господ започва с това, че **първо прощава** и само след това отсъжда да не се греша повече (Сравни 5:14 ; Псалми 130:4; 1 Йоан 3:9).

ЙОАН 8 : 21 - 36

Юдеите бяха казали на Господ, че свидетелството Му е лъжливо (8:13). Защо тогава питат сега кой е Той ? (8:25). Той само им отговаря : „Абсолютно това, което също ви казвам“. Защо въобще ви говоря ? Думите Му изразяват отлично това, което Той е (Псалми 17:3). Достатъчно е да помислим по обратен път за разликата между това, което ние казваме и показваме за себе си и това, което в действителност сме. Всичко, което Исус говореше и вършеше, беше в абсолютна хармония с мисълта на неговия Отец. **„Правя винаги опова, което Му харесва“**, може да рече Той ! Модел, не можещ да се имитира, и въпреки това, трябва да се стремим да му подражаваме ! ♦ На тези, които вярват в Него, Исус обяснява, че ще бъдат свободни. Но юдеите, които са там, протестират : „Никога не сме били слуги на никого !“ (8:33). Поради една странна загуба на паметта, или по-скоро, поради гордост, те са изтрили от спомените си Египет, Вавилон... и сегашното Римско владичество. Такъв е човек : не признава, че слугува на греха и си въобразява, че е свободен да върши каквото си ще (2 Петър 2:19). ♦ Нека да си признаем, скъпи приятели, ужасното състояние, в което бяхме намерени, и да не забравяме **истинската свобода**, с която ни дари Синът, в качеството ни на Божий чед.

ЙОАН 8 : 37 - 59

В глава 5:45 Господ посочи на юдеите тяхната непоследователност : те се позоваваха на Мойсей, но неговото писание ги изобличаваше ! Тук те заявяват, че са Авраамово потомство. Но делата им показват, че са изчадия на дявола, който всякога е бил лъжец и убиец.. Понякога се казва : „Какъвто бащата, такъв и синът“ (Сравни Иезекил 16:44) и Господ подчертава, че самата природа на нашите дела свидетелствува за това, чии деца сме (Сравни също 1 Йоан 3:7-10). Има на земята само две големи семейства : това на Бога и това на дявола. Всеки трябва да знае на кое от тях принадлежи. Фактът, че сме деца на родители християни не ни дава повече права пред Бога, отколкото на онези горделиви юдеи им дава титлата на **Авраамови потомци**. Напротив, този факт изисква от нас една още по-голяма отговорност. ♦ „Ти имаш демон“, повтарят тези клетници (8:48 и 52; сравни 7:20 също и 10:20). Търпението на Господ Исус предизвиква нашето възхищение. Пред това явно кощунство, Той оставя на Отца си грижата да изиска Неговата прослава . И в това, Той е наново за нас нашият велик Модел. Наша единствена задача е да познаваме Бога и да пазим Словото Му (8:55). ♦ „Аз съм“, заявява Исус в 8:58. А не „бях още преди Авраам“, което ще рече „аз съм от веки“ (Сравни Изход 3:14).

ЙОАН 9 : 1 - 16

Евангелието на Йоан е онова, което говори за личните срещи с Господ: Никодим, Самари-тянката, паралистикът от Витсавия ... мъже и жени от всички съсловия лично се срещат с Господ. Но дали всеки измежду нас също е имал една **лична среща** с Исус ? ♦ Слепецът по рождение показва ясно нашата естествена участ. Грехът ни пречи да съзрем Божията светлина. Нашето морално и духовно зрение е замъглено още със самото ни раждане. Бог трябва да отвори очите ни върху нашето състояние, върху изискванията на Неговата Святост, върху света... ♦ Не само поради един тежък грях Бог е наказал този човек и родителите му; но този недъг ще бъде за Исус поводът да направи така, че да блесне неговата благодат. Калта, която прави, е видимият образ на човечността му спрямо хората. За да прогледне, слепецът трябва да се измие: Словото (водата), му разкрива вече Христос като Божия пратеник (Силоам). Слепецът се отправя натам **повярвал** и се завръща **прогледнал**. После следва неговото свидетелство. Съседите, тези, които го познават, се чудят: Възможно ли е това да е той ? Едно обръщение не може да мине незабелязано ? Нашето собствено доведе ли в живота ни една **промяна, видима** за всички ?

ЙОАН 9:17 - 34

За фарисеите, прогледналият слепец представлява едно смущаващо свидетелство за могъществото на Исус. Поради това те се опитват най-напред да изтръгнат от Него или родителите Му някоя дума, която би им помогнала, да опровергават това чудо. Но когато им става ясно, че това е невъзможно, тогава започват да се опитват да унижат Този, който го е извършил и да Го злепоставят (8:49). „Ние знаем, че този Човек е грешник“ (9:24), твърдят те, въпреки че малко преди това Господ ги беше запитал : „Кой от вас Ме обвинява в грях ?“ (8:46). ♦ Между прогледналия слепец и родителите му има голяма разлика. Последните държат по-малко на истината, отколкото на религиозното си положение. Да признаят Исус за Христос и да споделят отхвърлянето Му е повече от това, което биха могли да понесат. Те се боят от неодобрението - и колцина са онези, които и днес им приличат ! За разлика от тях, синът им не се чувства обременен от подобни съображения. Фарисеите не са в състояние да разклатят доверието на този скромен човек в неговия Изцелител. Той е преминал от мрака в светлината; за него това вече не е никаква теория или доктрина; това е **факт**, нещо напълно очевидно. „Едно зная - че бях слеп, а сега виждам“ - отговаря той (9:25). Можем ли и ние да кажем същото заедно с него ?

ЙОАН 9 : 35 - 41 ; 10 : 1 - 6

За свое щастие, прогледналият слепец е изгонен **навън** от фарисеите. Защото там среща Онзи, който е бил отхвърлен преди него и който също е **излязъл** от храма, както виждаме от края на предишната глава. Сега вече този човек може да направи една голяма крачка напред по посока на истината и да опознае не само **могъществото** на Христос, но и **Неговата Личност** : Онзи, в когото беше разпознал Пророкът (9:17) е „**Божият Сил**“ (9:35-37). Мнозина са доволни да знаят, че са **спасени**, но продължават да са несведущи по отношение на **Спасителя**. Вероятно, защото се намират все още затворени в ралигиозните системи, без да са почувствували по личен опит **присъствието на Господ** там, където Той беше обещал (Матей 18:20). Претендиращи, че са наясно, тези фарисеи се оставят да бъдат заслепени от омразата си и от религиозното си високомерие. В глава 8 вече са отхвърлили **Словото** на Господ; в глава 9 пък, не приемат делото Му. На Него не му остава повече нищо, което да направи за тях. Затова извиква поименно собствените си овци, извежда ги **навън** и тръгва отпреде им. Но те не биха ли могли да се полъжат и да последват някой чужд човек, който да ги заблуди ? О, не! Защото имат един сигурен начин да Го разпознаят: **Неговият добре познат глас**. Нашите читатели познават ли също добре този глас ?

ЙОАН 10 : 7 - 21

В това Евангелие не четем притчи. Онзи, който е „Словото“ говори тук на хората с **ясен език**. И напротив, с колко чудесни образи и сравнения си служи Господ, за да ни помогне да Го опознаем! Вижте примерно пасажите в които заявява : „**Аз съм ...**“ (6:35,48,51 ; 8:12; 10:7,9,11, 14; 11:25; 14:6; 15:1,5). „**Аз съм вратата на овците**“ изрича Той в стихове 7 и 9. За да бъдеш спасен, трябва непременно да **влезеш през Него** (Сравни Ефесяни 2:18). Но и ние също се нуждаем от това да **бъдем направлявани**. Оставени сами на себе си, ние заприличваме на овца, едно съвършено лишено от разум животно, което се губи, когато няма овчар (прочети Исай 53:6). Противно на наемниците, на крадците и на ловките измамници, които ограбват душите, Господ се представя като **добрият Овчар** (10:11 и 14). И дава следните две доказателства : първото е, че доброволно отдава живота Си, за да спечели овците си, висше доказателство на любовта Му към тях, и в същото време, нека не го забравяме - най-важният мотив на любовта на Отца към Него Самия (10:17). ♦ Второто доказателство е доброто Му познаване на овците и същевременно - на Неговите овце към Техния Овчар (10:14). Една такава тясна връзка обуславя правата Му над Неговото стадо и **над всяко от нашите сърца**.

ЙОАН 10 : 22 - 42

Напълно злонамерено, юдеите отново питат Господ: „Ако ти си Христос, кажи ни ясно“ (10:24). А Той вече не само им го е **заявил** (Например в глава 8:58), но им го е и **показал** (10:25,32,37,38). От сега нататък ще се грижи единствено за стадото Си. Овцете Му се падат по право, най-напред защото Отца Му **специално** Му ги е **поверил** (10:29), и после, защото Той ги е откупил. Ценните стихове 27 и 28 ни показват едновременно 1) всичко онова, **което Той прави** за овцете Си : дава им вечен живот, напътства ги, закриля ги в шепите Си, но 2) тези стихове ни показват същевременно и какво характеризира последните : те **слушат** гласа Му и Го **следват**. Не е ли това справедливият отговор на смайващата Му любов ? ♦ И отново юдеите правят опит да убият с камъни Исус (8:59) обвинявайки Го този път в богохулство. „Ти, бидейки човек, правиш Себе Си Бог“, твърдят те. Но такава беше в действителност претенцията и на първия Адам и на потомците му, да бъдат богоравни. Исус поема точно обратния път: „бидейки в Божия образ ...“ бе „намерен в човешки образ и смири Себе Си“ (Филипийни 2:6-8). ♦ „И там мнозина повярваха в Него“, заключа въпреки това Стих 42 (като 8:30), за да станат Негови послушни овчици.

ЙОАН 11:1 - 27

Обхванати от скръб, двете сестри от Вития отправят към Божественния Приятел една молитва, която би могла да ни служи като модел: „Господи, ето, този, когото обичаш, е болен“ (11:3). Наричайки го Господ, те признават по такъв начин **авторитета Му** и не си позволяват да Му казват как да постъпи: ела да го излекуваш. Те само простичко Му казват това, което тежи на сърцето им. Защото познават **любовта Му** и ѝ се позовават. **Въпреки това** тяхната обич още не е причината, поради която Исус решава да отиде в Юдея, както и престъпните намерения на юдеите не Му попречват да се върне там в набелязания час. Той не се оставя, подобно на нас, да бъде повлиян от чувствата си, нито възпрян от страх пред хората. Единствено **подчинението на Отца Му** го направлява. Посредством този срок, Божията Слава ще блесне още по-ярко, защото Лазар е вече от четири дена в гроба, когато Исус пристига във Витания. Понякога ни се е случвало и на нас да срещаме хора, носещи траур. Тогава сме си давали сметка, колко недостатъчно може да бъде човешкото ни съчувствие (като това на Юдеите в 11:19). Но всичко се променя, когато очите ни заедно се отправят към Този, който е „**Възкресението и Животът**“. Тогава проумяваме цялостния смисъл на вечните неща.

ЙОАН 11 : 28 - 44

Марта долавя, че сестра ѝ има по-голяма способност да вниква в мислите на Господ. Тя я извиква. Но и Мария не може да каже друго, освен „Господи, да беше Ти тук...“ (11:32, сравни 11:21). И тя, като много други хора в траур, може да обръща взор само назад. Със стегнато сърце, Исус кара да го отведат на гроба. И ние го виждаме да плаче. Нима Той не знае това, което му предстои да извърши ? Знае, разбира се, но пред опустошуванията на смъртта и пред трагичната ѝ власт над човешкия разум, Светият Син Божи е обхванат от смут, скръб и негодувание. Да, Победителят на смъртта е там. Но за да може Божията слава да заблести пред тълпата, която ще бъде неин свидетел, необходимо е телесното разложение на Лазар да бъде потвърдено преди това (11:39), и Господ **предварително** трябва да въздаде чрез благодарствена молитва, своята мощ на Онзи, който го е изпратил (11:41,42). Чак тогава, Неговата могъщо произнесена заповед заставя мъртвия, все още носещ погребалните си превързващи ленти, да излезе от гробницата... Какво смайване и възмущение за присъстващите ! Що се отнася до нас, нека помним обещанието, което Исус дава на Марта : „**Ако повярваш, ще видиш...**“ - може би не точно това, на което се надяваш, но непременно - “**Божията слава**“ (11:4 и 40).

ЙОАН 11 : 45 - 57

Бог отговори на Сина Си не само като възкреси Лазар, но и като накара много очевидци на това чудо да повярват в Него (11:42, край на стих 45). Чудото, разказано тук, и най-голямото, за което споменава Евангелието, е и последното преди собственото Му възкресение и което изиграва решителна роля за Неговата смърт, защото „от там насетне“ започват онези тъмни машинации, които ще доведат до върховното престъпление (11:53). Така юдеите отговориха на въпроса, който Господ им постави (10:32). ♦ Първосвещенниците се преструват, че ги е страх, да не би народът, като следва Исус, да си докара недоволството и наказателните мерки на римляните. Но става точно обратното, като именно отхвърлянето на Господ е причината четирдесет години по-късно римляните да разрушат светилището им (Ерусалим) и да разпръснат народа им (11:48). Бог позволи пророчеството на Каяфа, на този лош и циничен човек, да надхвърли многократно онова, което мислеше. Исус ще пожертвува живота си за нацията (тъй като по-късно Израел ще се възобнови пак), но така също и за събирането **в едно** на разпръснатите се Божий чеда (11:52). Сатаната граби и **разпръсва** (Сравни 10:12) докато Исус, чрез делото Си, събира още тук, на земята, онези, които се числят към Божието семейство.

Да бъда в нозете Ти като Мария,
Оставяйки часовете да се изнизват
В самозабравата на тишината,
О, Иисусе, за да слушам Словата Ти;

Да бъда в нозете Ти, обхванат от скръб,
Намирайки за всички свои болки,
Съчувствието и нежността Ти
И добрината, пресушаваща сълзите ми;

Върху нозете Си и за Твоята възхвала,
Разпръсни, о Спасителю презрян,
Пречистото ухание, аромата,
Из разбитата алабастрова ваза;

Благословен култ за сърцето, което Теб люби,
Благоухание, с което небето се преизпълня,
Съхранявано за върховния миг
На извършената от Теб саможертва...

О, нека остана в нозете Ти, Господи,
И нека немощният ми глас тук, долу
Ведно с небесния хор възпява,
Мъртвия Син Божи върху кръста !

ЙОАН 12 : 1 - 19

В тази затрогваща, обхващаща три стиха (1-3) картина, фигуративно са представени различни аспекти на култа: присъствие на Господ, общение, засвидетелствуване, богослужение, въздаване на хвалебствия. Това не е някакво празненство в чест на Лазар : **Исус** е центърът на това събрание: „Там **Му** направиха вечеря...“. И единственото определение, което е дадено за **Лазар**, позволяващо му да седи на масата ведно с Него, е за един **мъртав**, получил нов живот (какъвто е впрочем случаят с всички откупени). Лазар не казва нищо, не прави нищо ; просто седи там, действително жив, и неговото присъствие, само по себе си, е достатъчно, за да разкаже на всички това, което Господ е сторил за него. **Марта** прислужва и това, което прави тук е напълно уместно (в контраст с Лука 10:40). **Мария**, най-сетне, разлива мирото, което е „скъпоценно“ също и за сърцето на Спасителя и чието уханье изпълва цялата къща. Това е един образ на **боготворенето**, изразявано едновременно от всички, изпълнени с признателност, откупени. Невярващият изпитва само презрение към този култ, защото, в действителност, дълбоко в себе си обожават друг един бог, **парите** (12:6). ♦ Стих 10 ни показва Лазар, ведно с Исус, като предмет на човешката омраза. ♦ След това виждаме тържественото влизане на царя в неговия град Ерусалим, предшествуван от една преходна репутация, която се дължи на великото чудо, извършено от Него.

ЙОАН 12 : 20 - 36

В египетските гробници е открито житно зърно, на възраст няколко хиляди години, което е още годно да поникне. Въпреки това, и независимо от изтеклото време, дори да беше съхранявано в най-скъпоценни вази, това жито пак нямаше да поникне само. За да покълнат житните класове, изпълнени с много подобни зърна, посевет трябва да се засее в **земята**, трябва да бъде пожертвуван. Така, фигуративно, и Исус ще говори за смъртта си. Желанието на гърците да Го видят, насочва мисълта му към чудесните последици от разпъването му на **кръста** : благославянето на всичките нации, поставени под властта на **Човешкия Син** ; многото плод (Край на стих 24); присъдата над Сатаната (12:31); всичките хора, които са привлечени към Него (12:32). Но и мисълта за цялото страдание, което този **уречен час** пази за Него, също минава през Святата Му душа. И Той призовава Бога, който Му отвърща от небесата с обещанието за възкресение ? (12:28). ♦ За еврейския народ това беше заникът. **Светлината** щеше да изчезне от хоризонта. Исус щеше да го напусне (12:35; Иеремия 13:16). И днешният ден на благодат също захожда. Идва моментът, когато вече ще бъде много късно да се повярва (Сравни стих 40). За Исус има само едно тържествено „сега“ (Стих 27,31). И за нас също **сега** е моментът да повярваме в Него.

ЙОАН 12 : 37 - 50

С глава 12 завършва един важен раздел от Евангелието. Защото от глава 13 насетне, Господ ще говори единствено на учениците Си. Тук също научаваме и за последните Му думи, отправени **към народа**. Впоследствие, сърцето на нацията, съгласно пророчеството на Исай, ще стане кораво сърце. Стих 11 от глава 1 се потвърждава : Той се завръща (в Израел), но близките Му Го отхвърлят. Ала и следващият стих също се потвърждава. Неколцина Го приемат и стават Божии чеда. Дори и измежду предводителите има такива, които също са повярвали в Него, но не смеят да разкрият вярата си. Тук ни се дава и обяснението на този факт: „Обикнаха повече човешката, отколкото Божията Слава“. И ние самите, на които често не ни достига смелост открито да засвидетелствуваме вярата си, можем да се запитаме, не се ли дължи това на същата причина. ♦ За последен път Исус тържествено и публично потвърждава божествения характер на своята мисия. Той е **Божият пратеник**, и същевременно е свършеният образ на Отца Си (12:44,49 ; Евреи 1:3). Всяка една от думите Му е абсолютният израз на Божията мисъл ! Нека примерът Му ни накара да размислим върху това **какво** трябва да говорим и **как** трябва да го кажем (12:49).

ЙОАН 13 : 1 - 20

За сърцето на Господ собствената Му смърт означаваше на първо място „да премине от тоя свят към Отца“ (13:1 ; сравни 16:28). Но Той оставяше тези, които обичаше, в сред един свят на развала и насилие. Подобно на пътника, който заради многото ходене, е с крака, потънали в прах, така и вярващите, въпреки че „телата им са измити“ с кръвта от кръста (13:10 ; Откровения 1:5 края), са изложени на омърсяване в мислите, в думите и в делата си, поради непрестанния си досег със злото. Но Господ, който е верен, е взел мерки и непрекъснато бди над всекидневната святост на Своите. Велик първосвещеник, Той измива краката им, т.е., очисти ги, карайки ги постоянно да **съдят за себе си** посредством светлината на Словото (водата), с която умива съзнанието им (Ефесяни 5:26 ; Евреи 10:22). Е, добре ! И ние, поради тази любов имаме същата длъжност едни спрямо други. С кротост, коленичейки в краката им, ние трябва да посочваме на нашите братя, чрез Словото, техните пропуски и опасностите на които се излагат (Галатяни 6:1). Драги приятели, Господ не казва : блаженни са **зпасите** тези неща, но - знаещи, блаженни са онези, които ги изпълняват (13:17).

ЙОАН 13 : 21 - 38

В своето Евангелие Йоан е нарекъл себе си „**ученикът, когото Исус възлюби**“. Любовта на Господ към своите (13:1) му беше известна, но спрямо себе си, чувствуваше **лично** тази Негова обич. И той я чувствуваше до самото сърце на Исус, мястото за най-интимно единение с Него. Но ето че в този миг Господ разкрива една ужасна тайна. Той избличава предателството на Юда, когото е познавал от самото начало (6:64). И тогава Сатаната се вмъква в този човек, който вече е бил готов да го приеме и който тръгва в нощта да осъществи своето ужасно престъпление. Отново Господ говори за **кръста** Си, върху който сред позора ще заблести Славата Му (13:31) и за **възкресението**, чрез което Бог ще въздаде слава на Онзи, който съвършено Го е прославил (13:32). Но как по-нататък ще могат да бъдат разпознавани учениците Му, след като Той вече няма да е сред тях ? По един сигурен признак: по **любовта** им едни към други (13:35). Действително ли това е най-точната ни характеристика ? Въпрос, който е способен да дълбае сърцата ни ! ♦ Обратно на Йоан, изцяло вдаден в любовта на Исус към него самия, Петър пък доказва **собствената си преданност**... без да обърне внимание на предупреждението, което Господ отправя !

ЙОАН 14:1 - 14

В глава 13 видяхме вече как Господ **приготвяше своите** да имат още оттук, на земята, частта си до Него (14:8). Сега Той се завръща, за да им подготви това място до дома на Отца Си. И поради тази причина, трябва да ги изпревари, подобно на добрия стопанин, който гледа да бъде у дома си преди гостите, които е поканил, за да приготви предварително всичко. Библията не ни дава много подробности за небето. Но това, което го превръща в едно благодатно за пребиваване място, е **присъствието на Господ**. Самият Той изисква, за да бъдат те за Негова радост, на **присъствието на своите** до Себе Си. ♦ Исус е единственият **път**, водещ до Отца. Той е **истината**, Той е **животът**. И не беше спирал нито за миг да разкрива Отца Си чрез думи и чрез дела. Точно поради това, неразбирането проявявано от учениците Му, Му причиняваше голяма мъка ! А и на нас не би ли могъл да каже понякога: От толкова отдавна ти чуваш да се говори за Мене, четеш Словото Ми, как тогава не ме познаваш по-добре ? ♦ „Каквото и да поискате в Мое име, ще го направя“, обещава Господ (14:13). „**В Мое име**“ не е просто една формула, но от нея се подразбира, че Той може и да се съгласи с нашата молба. В такъв случай нашата молитва става молитва и на Исус и Той непременно ѝ откликва. Не само защото ни люби, но най-напред, защото се касае за Славата на Отца. Може ли да има причина, по-чудесна от тази ?

ЙОАН 14 : 15 - 31

Исус се готви да напусне скъпите си ученици, но Той няма да ги остави да осиротеят. Той ще им изпрати едно Божествено Лице, Застъпник, за да ги утешава, поддържа и им се притичва на помощ (14:16; **1**). Това е **Светият Дух**, който ще бъде не само с вярващите, но и в тях, за да ги поучава (14:26). Господ Го нарича „един друг Утешител“, защото самият Той винаги е бил небесният Утешител, адвокатът ни пред Отца Си (1 Йоан 2:1). ♦ И Исус обещава на своите още три неща : 1) **новият живот**, произтичащ от Неговия (14:19); 2) едно особено място в любовта на Сина и на Отца, за всеки който Му доказва любовта си, пазейки заповедите Му (14:21, 23). Освен това, 3) **мирът, Неговият собствен мир** (14:27). Колко истина е само, че Той не дава „както дава светът“ ! Последният предлага малко, но взема много, разсейва и притъпява съвестта, като действува подобно на успокоително лекарство, приспиващо за момент безспокойствието и терзанията на душата, но **този мир е илюзорен**. Мирът, идещ от Исус, единствено удовлетворява сърцето и само той е вечен. ♦ И най-сетне, Господ обяснява на учениците Си, че истинската любов към Него не трябва никога егоистично да се стреми да Го задържа тук, на земята, но да намира радостта си в Неговото щастие (14:28).

1 Някои преводи използват думата „утешител“ вместо „застъпник“.

ЙОАН 15 : 1 - 15

Израел си оставаше едно безплодно лозе, въпреки всичките усилия на Божествения Лозар (Псалми 80:8,9; Исай 5:2). В контраст на това, Исус се представя като **истинското Стебло**, носещо плод, посредством учениците Си. Но както и сред лозето не всички пръчки биват еднакво отрупани с плод, така и Господ различава сред онези, които твърдят че Го познават, ония, които изобщо „не носят плод плодоносни са..., носят повече плод ...“ (15:2), ... и **изобилие** от плод“ (15:5). За да бъдат от последната категория, необходими са две условия : **Да стоят в Него**, както клонът остава **привързан** към хранещото го стебло - и **Той в нас**, както същият този клон се остава да бъде **пропит с мъзгата** на живота. От друга страна, нека не забравяме никога, че ако Отецът ни „почиства“, като ни окастрия понякога дори болезнено, това Той върши единствено, за да носим **повече** плод (15:2). ♦ Но колко още щастливи последици произтичат от подобно **единение** ! 1) **Познанието на Божията воля** и сбъдването на молитвите ни в следствие, защото вече не искаме друго, освен онова, което Самият Той желае (15:7) ; 2) **радостта** (15:11) и най-сетне, 3) **неоценимото одобрение** на Онзи, който приема да ни счита за **Свои приятели** (15:14).

ЙОАН 15 : 16 - 27

Ако нашите молитви имат за цел да носят плод за Бога, те винаги ще бъдат изпълнявани (15:16). От какво, впрочем, е съставен този плод ? Най-вече от взаимната любов на откупените, **едни към други**, и на многобройните ѝ **прояви**. „**Това** ви заповядвам“, добавя Господ, сякаш за да подсказе цялата готовност за услуги и взаимопомощ, които произтичат от любовта. Той формулира за трети път „тази нова заповед“, защото счита, че тя има огромно значение (15:17 ; виж 15:12 и 13:34). Когато между членовете на едно семейство няма любов, не е ли това тъжно и противоестествено ? Това се отнася с още по-голяма сила за Божието семейство. Напротив, омразата на света към вярващите (чието поведение го осъжда), е напълно разбираема и ние трябва да бъдем готови за нея, само ако последният не открива нещо от себе си, което да обича у нас, но тогава, това е един лош знак.

◆ „Слугата не е по-горен от господаря си“ (15:20), отново повтаря Господ. В 13:16, Той беше казал това във връзка със **служенето** : тук се касае за **страдания**. Така че **името на Исус**, „произнесено заради нас“, е още един повод за света да ни демонстрира омразата си (15:21), а за Отца е повод да отвърне на молитвите ни (15:16, края).

ЙОАН 16:1 - 18

Ако самия Господ не го заявяваше, ние едва ли бихме считали, че заминаването Му е целяло да **облагодетелствува** учениците Му. Така съдим и за много други обстоятелства, които не разбираме и които в момента ни огорчават, докато всъщност, те се извършват в наша полза (16:6,7). Светият Дух, пратеникът от небето, проведен от Исус, щеше да води вярващите във всяка истина (16:13). Установено е, че Господ от 14-та до 16-та глави в Йоан, потвърждава отново вдъхновението, идещо от Светия Дух, във всичките части от Новия Завет : 1) Евангелията : Той „ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (14:26); 2) Деяния : „Той ще ви свидетелствува за Мене“ (15:26 края и 27); 3) Послания : „Той ще ви научи на всичко“ (14:26); и най сетне, 4) **Откровението** : „Той ще ви извести за идните неща“ (16:13). Но **присъствието на Светия Дух тук, на земята** има също и сериозни последствия **за света**, уличавайки го в грях поради отхвърлянето на Христа (16:8-11). ♦ С въпросите, които задават, (16:17-18) учениците показват колко са неспособни още да понесат в онзи момент словата на техния Учител (16:12). Днес Духът е тук и **възхваляващ Исус**, Той ни заявява за онова, което е Негово. А ние нека Му въздадем възхвала, пазейки това разкритие !

ЙОАН 16 : 19 - 33

Учениците ще изживеят тъгата от раздялата. Но Исус предварително ги утешава, като им разказва за радостта, която ги очаква, когато Го видят отново след Неговото възкресение (20:20). Колко много поводи за радост има вярващият : **надеждата**, че Господ ще се завърне (Сравни 16:22) ; **подчинението** на заповедите Му (15:10,11 - имаме ли вече опита за щастието, което то ни носи ?) **зависимостта** и отговорът на нашите молитви (16:24) ; **разкритията** Господни в Словото Му (17:13) ; **общението** с Отца и Сина (1 Йоан 1:3,4) ; това са непресъхваемите източници за една „**всеобхватна радост**“. ♦ Защо Исус предпочита да не казва на своите, че ще се помоли на Отца си за тях (16:26) докато в следващата глава това ще бъде основната тема ? Защото далече е от мисълта да иска единствено за Себе Си любовта на учениците Си, и Неговата голяма идея е да ги постави в **пряко общение** с Отца. ♦ Господ не обещава на своите живот без изпитания, нито мир около тях, но те ще имат мир в себе си. И **заключаваше : Дерзайте !** Светът, нашият общ враг е силен, но Аз го победих ! И ние, с вяра в Неговата победа, също ще смогнем да го победим (1 Йоан 5:4).

ЙОАН 17:1 - 13

След като отправя към обичните си ученици последните Си препоръки и след като се сбогува с тях, Исус се обръща към **Своя Отец**. Той, който никога не бе поискал нищо за Себе Си, сега иска **Слава** за Него. Защото се касае за **Божията Слава**, за „праведния Отец“ (17:25), който ще бъде прославян чрез възхвалата, въздадена на покорния Син. ♦ Като предан пратеник, Исус се отчита за изпълнената Си на земята мисия (17:4). Една от задачите на тази мисия беше да говори **на своите за Отца** (17:6,26). Сега говори на Отца за своите, за да Му ги повери, защото Той Самият щеше да ги напусне. И аргументите, с които Си служи са безкрайно затрогващи : „**Те не престъпиха Словото Ти...** (другояче казано : те Ме любят - 14:23) и повярваха, че Ти си Ме изпратил“, твърди Той, докато ние добре знаем, колко слаба е била вярата на бедните ученици (17:6-8 ; сравни глава 14:9). ♦ Освен това, продължава Господ, „те са Твои“... (17:9) - как тогава би могъл да ги изоставиш ? „Аз съм прославен в тях“, добавя Той, позовавайки се на волята на Отца, Сина Му да бъде прославен. ♦ И най-накрая, подчертава трудното положение на откупените, които се намират в един твърде опасен и подлагащ на изпитание вярата свят, свят, който самият Той много добре познава. Да, Исус, като отличен защитник пледира каузата на своите ученици... а днес и нашата.

ЙОАН 17 : 14 - 26

Не само че вярващите не са иззети от света (17:15), но те **парочно са изпратени** в него от Господ (17:18), за да изпълнят делото, което им е възложил (Сравни 17:4). Въпреки това **и те не са от света**, както и Исус не е бил. Тяхното положение е това на чужденци, извикани да служат на владетеля си в една неприятелска страна. От тази несравнима глава ние научаваме, че вярващите не само че не са забравени на тази земя, но биват изпратени към престола на благодатта от един „велик първосвещеник“ (Сравни Евреи 4:14-16). Нека чуем онова, което Той моли Отца си заради тях : „**Пази ги от злото**“, на което са изложени в този свят (17:15). ♦ „**Да бъдат и те осветени чрез истината**“ : това е отделянето на ония, които се подчиняват на словото. ♦ „**Да бъдат всичките едно...**“ желае сърцето Му и ние се чувствуваме принизени, мислейки за раздорите между християните. ♦ И най-сетне : ... „**Където съм аз, и те да бъдат с Мене...**“ (17:24). Тези, които не са от света, няма да останат винаги в света. Техният вечен дял е да бъдат с Исус, за да виждат славата Му. „Желая...“, заявява Господ Исус, защото присъствието на неговите последователи на небето, заедно с Него, ще засвидетелствува за пълните резултати на делото Му и ще бъде част от Неговата и от тази на Отца Му Слава.

ЙОАН 18 : 1 - 11

След „славата, която Ти ми даде“ (17:22) иде „Чашата, която Ми даде Отца“ (18:11). Изцяло зависим, Исус получава и едното и другото от ръцете на Своя Отец.. Но в съгласие с характера на това Евангелие, тук не виждаме „страданието от борбата“ (Лука 22:44). В съзнанието на покорния Син, делото вече е извършено (17:4). ♦ Мерзкият Юда знае къде да отведе въоръжената банда, която трябва да залови Господ. Защото това е същото онова място, свидетел на множество задушевни и ценни срещи, на които самият той е присъствувал. ♦ Този, когото с презрение наричат „Исус Назарянина“ е самият Син Божи. Напълно съзнаващ онова, което ще последва, Той крачи пред заплашителната тълпа. И така дава доказателство за своята безкрайна мощ, което би позволило да бъде разпознат, според Писанието (Псалми 27:2) : с една само дума Той запокитва на земята неприятелите си. Но какво вълнува сърцето Му, в този толкова труден за Него час ? Както винаги, пак мисълта за скъпите Му ученици. „Оставете ги тези да си отидат“, нарежда Той на дошлите да Го заловят. До последния миг Добрият Пастир е бдял над стадото Си. Сега е настанал часът да даде живота Си за тях (10:11).

ЙОАН 18 : 12 - 27

„Стойки там“ като се топли и „молейки се“ **ведно** с онези, които бяха хванали и вързали Учителя Му, Петър, на практика вече Го беше предал. Доброволното избиране на обкръжението ни, в един свят, разпънал Исуса, споделянето на развлеченията му, ни излага, по един или друг начин, да посраим Господ. Защото не можем да разчитаме, че ще бъдем **запазени** (в отговор на молитвата Му в 17:15-17), ако не извършим **раздялата**, за която говори в същите стихове (17:16). Поради своята невярност, Петър за момент се спасява от неодобрението и преследването. Сякаш е „по-горен от своя Учител“, който всякога жъне омразата и презрението на хората ! (15:20). На лицемерния разпит, воден от първосвещеника, Исус няма какво да отговори. Той вече публично е засвидетелствувал всичко. Сега е ред на неговите съдници да дадат доказателство за злото... ако са способни на това ! ♦ Това Евангелие, повече от останалите три, подчертава **достойнството и авторитета** на Божия Син. Въпреки униженията, на които бива подложен и начинът, по който се разпореждат се Него, Той владее абсолютно положението в тези сцени, подобно на онзи, „който **сам** се Богу предаде“ като една съвършенна жертва (Ефесяни 5:2).

ЙОАН 18 : 28 - 40

Водейки Исус в преторията, юдеите гледат самите те да не се осквернят... като сложат върху съвестта си едно от най-големите престъпления на всички времена ! ♦ В Тимотей апостол Павел дава като пример „хубавата изповед“ на Христос Исус, направена пред Пилат Понтийски (1 Тимотей 6:13). Каквото и да би Му коствало, Господ потвърждава своята **царственост**, като същевременно пояснява, че Неговото царство не е в този свят. Този стих 36 би трябвало да просветли всички онези, които днес разгръщат много усилия, за да установят Божието царство на земята. Едно **постепенно подобрение на света**, което ще позволи на Господ да дойде и да властвува над него, е само илюзия. Ако подобно подобрение не е Негово дело, не би ли било чисто неверие, претенцията ни да подновим този опит, и да го успеем подобре от Него ? ♦ „Що е истина ?“ пита Пилат, но без да очаква отговор. В това прилича толкова на много други хора, които не се интересуват от този въпрос... защото в себе си се опасяват да не би да се наложи да съгласуват живота си с казаното в отговора. **Истината** беше пред Пилат в лицето на Исус (14:6). Напразно ще се мъчи той да се освободи от отговорността си, като предложи да се пусне единият от затворниците, заради Пасхата ! Но Юдеите единогласно настояват за помилването на Негово място на разбойника Варава.

ЙОАН 19:1 - 16

Войниците обличат за посмешище Исус с пурпурна дреха и слагат на главата Му венец от тръни. И в този Му вид Пилат се съгласява да Го изложи на показ пред тълпата : „Ето човекът“ !

◆ „Разпни Го, разпни Го“, отговарят главните свещенници в изстъпление. И те измислят един нов аргумент : Той е богохулствувал; направил е Себе Си Божи Син. Но това поставя правителството в още по-деликатно положение. Тогава, Той вече не е само **един цар**, но **един Бог**, който може би е пред него (19:7,8). За да си вдъхне увереност, Пилат се позовава на властта си, но Исус го поставя на мястото му. Езичникът магистрат, всъщност за първи път чува, по чия воля заема поста си; не по тази на Цезар, както си мисли, но по онази, която е „свише“ (19:11; Римляни 13:1). Почувствувал оттам насетне, че няма никаква власт над този необикновен обвиняем и че Неговият случай далеч надхвърля възможностите му, той искрено желае да се освободи от Него. Но юдеите не са съгласни и изтъкват един нов аргумент : „Ако пуснеш Този, не си приятел на Цезаря“. Е, добре! въпреки предупреждението, което е получил (19:11), **не на Бог**, а на хората се подчинява и ще се помъчи да се хареса прокураторът. Боейки се едновременно и от недоволството на юдеите, и от неодобрението на своя владетел, той без повече колебание пожертвува невинния.

ЙОАН 19 : 17 - 30

Този, който само преди няколко дена беше влязъл в Иерусалим в цялото си царско величие, сега излизаше оттам „носейки своя кръст“. Същият контраст е наличен и върху надписа, който Пилат поставя върху кръста : „Царят на юдеите“, който е „Исус Назарянин“. Той е разпънат между двамина други, измежду редовете на злосторниците. Обаче в това евангелие не става дума нито за мъченията, на които са подложени тези хора (Матей 27:39), нито за часовете, в които Той биде изоставен. Тук всичко говори само за мир, любов и подчинение на Бога. Стих 25 споменава присъствието и имената на няколко жени. И Исус поверява майка Си на оня измежду учениците, който познава най-добре Неговите чувства. ♦ Нека обърнем внимание как, чак до най-малките подробности, всичко се развива според Писанието : подялбата на дрехите (19:24), оцетът, подаден на Спасителя (19:28; Виж също 19:36,37). Тогава Самият Той извършва последния акт на своето доброволно подчинение : отдава духа Си (и живота Си; 10:18). И ако някой е мислил да **извърши** още нещо, за да осигури спасението си, то нека чуе тези последни слова на умиращия свой Спасител : „Направено е“ (на гръцки само в една дума: „Тетелестай“, същата, която са пише-ли в долната част на изплатените фактури). И нашият огромен дълг към Бога е изплатен завинаги.

ЙОАН 19 : 31 - 42

Дошли, за да довършат разпънатите, като пречупят краката им, войниците виждат, че с Исус това не е необходимо : Той вече е мъртав. Но спрямо преживелия обръщание разбойник, бруталността им реализира думите на Господ : „Днес ти ще си с Мене в рая“ (Лука 23:43). Но един от войниците не се побоява да оскверни с копието си тялото на Господ, разпнато върху кръста (Сравни Захария 12:10). На това последно **посегателство** отвърща един чуден знак на **благодат** : **Кръвта** на изкуплението и **водата** на очистение потичат от прободеното Му ребро. ♦ После се извършва погребението на обожавания Спасител. Бог приготвя двама ученика, които да отдадат, оповестените в Писанието (Исай 53:9) почести към тялото на Неговия Син. Йосиф и Никодим дотогава не се бяха осмелявали открито да се показват като Негови привържници. Но сега, стреснати от размерите на престъплението, извършено от техния народ, те разбират, че мълчанието им ще бележи тяхната солидарност. Драги вярващи, нека никога не забравяме, че светът, в който живеем, разпъна нашия Спасител. Да мълчим или да се стараем да се харесаме на неговите убийци, би означавало да се отрчем от Него. Напротив, това е моментът да се разкрием смело като **Негови ученици**.

ЙОАН 20 : 1 - 18

През онази славна утрин на Възкресението, първият човек, който бърза към гробницата, е **Мария Магдалена**, жената, от която Господ бе изгонил седем демона (Марко 16:9). Но тя се оказва изпреварена, защото камъкът вече е отместен. Мария Магдалена предупреждава Симон Петър и другия ученик (Йоан), които на свой ред бързат да видят гроба, там те намират сигурни доказателства за възкресението и се връщат по домовете си. Но Мария не може да си тръгне. Изцяло обхваната от мисълта да види пак своя възлюбен Господ (20:13), тя не се изненадва дори от присъствието на ангелите. ♦ Исус не може да остави без отговор подобна преданност. Но колко по различна се оказва истината от онова, което мисли Мария ! Защото един **жив** Спасител идва насреща ѝ, зове я по име и ѝ поверява поръчение с голяма стойност. Личната привързаност на Христос е начинът да проумеем в действителност същността на нещата. Исус заръчва на Мария да предаде на „братята си“, че Неговият кръст съвсем не Го е разделил от тях, но е дори в основата на нови взаимовръзки помежду им. Неоценим факт - Неговият Отец се е превърнал в **наш** Отец и Неговият Бог, в **наш** Бог. Исус винаги ни е оставил тези благодатни връзки за радост на собственото Му сърце, за радост на Отца Му и за наша радост (Псалми 22:22; Евреи 2:11,12).

ЙОАН 20 : 19 - 31

Вечерта е на един чуден първи ден от седмицата. Според обещанието си Спасителят, който е възкръснал, се явява пред насъбралите се Негови ученици (14:19). Той им показва върху ръцете Си и по ребрата Си „сигурните доказателства“, че вече в действителност имат мир с Бога (Деяния 1:3). Вдъхва им нов живот (Сравни Битие 2:7 и 1 Коринтяни 15:45) и ги **изпраща** да съобщят на всички вярващи опрощението на греховете им (20:23). ♦ През тази неделя Тома го няма. И когато другите ученици му заявяват : „Видяхме Господ“, сърцето му не трепва, защото остава недоверчиво. И колко други Божии чедра лекомислено се лишават от благодатното обединяване около Господ Исус... защото, в дъното на душите си, не вярват напълно в Неговото присъствие. Тома представлява онова ядро от юдеите, което по-късно ще признае в Негово лице, **виждайки Го**, своя Господ и своя Бог. „Какви са тези рани върху ръцете Ти ?“ ще попита то (Захария 13:6). Но в наше време **блаженната** част от откупените е онази, която вярва, **без още да е видяла** (1 Петър 1:8). И с такава цел „тези неща са писани“, не само за да бъдат четени, но за да им се **повярва**. Трябва вярата ни, която се основава върху Писанието, да се проникне от Онзи, който дава живота и който е Синът Божий (20:31).

ЙОАН 21 : 1 - 14

Седем са само учениците, които идват на срещата, която Исус им е дал в Галилея (Матей 26:32 ; 28:7). И при това, те сякаш са забравили, какво точно очакват. Симон Петър, от когото Господ бе направил ловител на **хора**, се заема с предишните си занимания. И какво има за чудене, ако „през тази нощ не уловиха нищо“ ? Как би могла да бъде удачна работата, вършена според нашите разбирания, без присъствието на Господ ? А Той ги беше предупредил, че разделени от Него, те вече няма да са годни за нищо (15:5). Но когато е с тях, всичко се променя. Дясната част на ладията има пред лявата само едно (но значително) предимство : онова, което Исус им е посочил. ♦ И именно срещата им с Учителя подготвя предварително всичко за уморените служители. Той не е имал нужда от тяхната риба (21:9), но въпреки това не пренебрегва плода на труда им (21:10) и го **пресмята** дори точно (21:11). ♦ Драги приятели, колко ли пъти, подобно на тези ученици, и ние забравяме нашата важна и предстояща среща! И също колко пъти, сред различните обстоятелства, съставени и от нашите несполуки, и от нашите успехи, ние би трябвало да сме в състояние да **разпознаем** по-бързо Онзи, който ни говори и да признаем : „Това е Господ!“ (21:7).

ЙОАН 21 : 15 - 25

На Господ оставаше да извърши тук, на земята, едно последно деяние, диктувано от любов спрямо Неговия ученик Петър. Последният на три пъти се беше отрекъл от своя Учител. И на три пъти се налага, един предизвикващ болка въпрос - да проникне в душата му : „Ти твърдеше, че привързаността ти към Мене е **по-силна отколкото на другите**, но те не се отрекоха от Мене (Марко 14:29). Къде е онази твоя гореща любов, за която говореше ? Не получих никакво доказателство за нея. - Господи, ти който четеш в сърцето ми, я познаваш !“ - смогва единствено да изрече нещастният ученик. Исус ще го отстрани ли ? Не, защото сега, когато Петър е загубил доверие в самия себе си, той е **годен да служи**. „Паси моите агънца, моите овчици“ (и в оригинала се използва една умалителна форма, изразяваща Неговата нежност). Като се грижи за тези, които Исус обича, Петър отново ще намери случай да Му засвидетелствува любовта си. ♦ Евангелието свършва. Но **всичко**, което е извършила, казала или почувствувала Безкрайната личност, която го изпълва, е от неоценимо значение. И Бог не го е забравил (21:25). Нескончаеми книги, които ще четем през вечността. А засега нека всеки откупен да си спомня с горещо усърдие, сякаш това се отнася лично до него самия, последния зов на своя Спасител : „Следвай Ме“.

ПИСМО НА
ПАВЕЛ ДО
РИМЛЯНИТЕ

РИМЛЯНИ 1 : 1 - 17

Посланията са писма, отправени от апостолите до Църкви или до вярващи, в които намираме изложение на християнски **истини**. Това послание, предназначено за римляните, макар и писано след други, съвсем основателно е поставено най-отпред. Защото това, за което се говори в него, е **Благовестието**. И защото преди да получим едно **християнско** поучение, трябва най-напред да **сме станали християни**. Приятелю читател, тази възможност ви се предоставя сега, ако не сте се възползували все още от нея. Помолете Господ да докосне сърцето и съзнанието ви чрез силата на самото Слово и авторитета на Евангелието, което е „**Божията сила за спасение на всеки, който вярва**“ (1:16). ♦ Това послание е написано много преди драматичното пътуване, разказано в края на Деяния. Следователно, Павел все още не е познавал лично Римляните. Но нещо, което представлява изрично условие за всяко ползотворно служение - то е преизпълнено с любов към тях и най-вече, към Този, за когото ще им говори : **Исус Христос**. С неговото име са преизпълнени и първите стихове. Защото не е ли именно Той същината на Евангелието, основанието на всяко взаимоотношение между Бога и човека? От друго страна, фактът, че Павел е готов да проповядва **Благовестието** на тези, които въпреки това нарича възлюбени в Бога и свети (1:15,7) е указание, че добрата вест на Евангелието не се ограничава единствено с прошка на греховете. Тя съдържа цялата истина в Христос.

РИМЛЯНИ 1 : 18 - 32

Преди да бъде обяснено как Бог опрощава **грешника**, трябва всеки от нас да се убеди, че и той е такъв. Тук, така да се каже, Бог съди цялото човечество. Може би някои ще си помислят, че **езичниците** са били невинни; те не са познавали Писанието. Въпреки това и те са имали непрестанно пред очите си **една друга** постоянно отворена **книга : Творението** (Псалми 19:1). Но те не са пожелали да разпознаят и да отдадат почит на Неговия Създател и са пропуснали да Му отдадат **възхвала** (което е едно всеобщо задължение). Всяко човешко същество бива надарено с разум, който му позволява да разпознае явните факти и да си направи извода, че има Бог. Но хората са използвали този дар, за да си измислят идоли и оттам насетне, завладени от силите на злото, те са се отдали на всякакви мръсни ламтежи. ♦ Портретът на естествения човек, когото Бог рисува тук, има нетърпимо отблъскващи черти. Е, добре ! Бог обявява за виновни не само тези, които се отдават на подобни пороци, но и всички онези, които **„харесват хората, които ги вършат“**. Да четеш например роман, разказващ за неморални неща, да се увличаш от подобни нездравни и блудни описания, означава сам да се поставиш под Божията „справедлива присъда“ (1:32; Псалми 50:18).

РИМЛЯНИ 2 : 1 - 16

Човек, колкото и ниско да падне, все някого ще намери още по-ниско паднал от себе си, в сравнение с когото положението му ще изглежда по-добро ! Онзи, който е пристрастен към хазартните игри, например, може да презира жалкия пияница, а последният пък с високомерие ще гледа някой злосторник. В действителност, кълновете на всичките пороци се намират в собственото ни сърце. Когато съдим ближния (2:1), ние показваме, че знаем много добре да разпознаваме злото; чрез това показваме, че притежаваме **съвест**. И това вече само по себе си ни осъжда, когато на наш ред и ние извършваме подобни неща. Всичките човеци са надарени със съвест (Битие 3:22). В своята добрина Бог си служи с нея, за да ги **подтикне към разкаяние** (2:4), но в никакъв случай не ни разрешава, позовавайки се на това, да съдим ближните си. Един е само Този, който може да бъде съдник; това е Исус Христос (2:16; Йоан 5:22; Деяния 10:42). Един ден Той ще извади наяве „човшките тайни“, всички техни действия и помисли, за които те не искат да си признаят и които така грижливо скриват (Матей 10:26). Затова вие трябва да побързате сами да Му признаете дори и най-срамните си **тайни**. Вашата съвест не е неприятелски глас, но **приятелка**, която всеки път ви казва : разкажи за това на Господ Исус; Той ще знае по-добре как да се погрижи !

РИМЛЯНИ 2 : 17 - 29

Тези глави ни карат да мислим за заседанието на някой **съд**. Един след друг, обвиняемите се изправят пред **Главния съдия**. След осъждането на **варвара** (Глава 1), след онова на **моралния и цивилизован човек** (Началото на глава 2), идва реда на **юдеина**, който е призван да заеме мястото на подсъдим. Той застава там с високо изправена глава. Неговият **юдейски произход**, **законът** на който се обляга, **истинският Бог**, когото претендира че познава и комуто служи (2:17), всичко това безспорно ще подчертае неговото превъзходство в сравнение с другите подсъдими и ще послужи за оневиняването му... Но какъв е отговорът, който му дава **Върховният Магистрат** ? - Няма да те съдя нито според твоите звания (2:17), нито според познанията ти (2:18), нито според думите ти (2:21), но според **деянията ти**. „Ти, който учиш другите..., ти, който проповядваш..., ти, който **казваш**...“, да знаеш, че ме интересува това, което правиш ... както и онова **което не правиш** (Матей 23:3). Наместо да те извиняват, твоите привилегии утежняват вината ти. - **Грехът на езичниците** е наречен **безбожие** (1:18) : вървене в беззаконие и без задръжки там, където само своеволието решава (1 Йоан 3:4). - **Грехът на юдеите** бива наречен **престъпване** на закона (2:23), или иначе казано, **неподчинение** на познатите Божии заповеди. А колко пък по-отговорни са днешните **християни** : те изцяло имат на разположение Божие слово !

РИМЛЯНИ 3 : 1 - 18

Кой има право ? Бог, който съди ? Или обвиняемият, който се оправдава ? („Бог само е истинен, а всеки човек лъжлив !“ се провиква апостолът (3: 4). Божието слово може да се счита за неистинно, под претекст, че **Юдеите**, неговите хранители, не повярваха в него (3:3; Евреи 4:2). Напълно непоследователно, последните се хвалеа, че имат Закона (2:17), докато той свидетелствуваше против тях. Подобно на престъпника, който тръбейки за своята невинност, сам връчва на полицията доказателството за своята виновност. И поради това, Божият Дух, подобно на прокурора в съдебната зала, чете пред този обвиняем юдеин цяла една поредица от неопровержими стихове, взети от собственото Му Писание (3:10-18). ♦ Но обвиняемият би могъл да използва такъв един аргумент: Не отричам собствената си неправда, но тя сама по себе си подчертава Божията правда; в действителност, тя Му служи. Каква ужасна злонамереност ! Ако това беше така, Бог би трябвало да се откаже да съди и целия останал свят (3:6) и щеше дори да му е признателен за неговата злина, която само би подчертавала собствената Му святост. Но в такъв случай Той би престанал да бъде справедлив и сам би отрекъл Себе Си (2 Тимотей 2:13). Преди да произнесе окончателната присъда, Бог отхвърля и тези му последни извъртания, зад които създанието Му винаги се опитва да се укрие.

РИМЛЯНИ 3 : 19 - 31

Сега, пред Божия Съд, всяка уста немее. Обвиняемите, до един, са счетени за **виновни**, и осъдени от закона на смърт (3:19). „**Всички** съгрешиха и са лишени от Божията Слава“. Поради това и страшната присъда: „бездруго ти ще умреш“, произнесена от Бог преди грехопадението (Битие 2:17), наново ще се потвърди: „заплатата на греха е смъртта“ (6:23). За невярващия, езичника и юдеина тази присъда е окончателна и Съдът, пред който всички ще се изправим един ден, е една страшна реалност (Откровение 20:11-15). Но ето Го **адвокатът**, който се застъпва в полза на онези, които независимо от това юдеи ли са или езичници, са Го избрали поради вярата си. Той не се опитва да омаловажи сторените прегрешения, както правят това адвокатите пред човешките съдилища. Обратно на тях, той пледира, казвайки : Присъдата е справедлива, но тя **вече е изпълнена**; дългът е изплатен; нечия смърт, Моята, бе ужасната заплата за техните грехове. ♦ Да, Божията справедливост е удовлетворена, защото за едно изкупено вече престъпление, не може да се обвинява повторно. И ако Бог е справедлив като обвинява греха, то Той е **също така справедлив**, като оправдава грешника „който вярва в Исус“ (3:26).

РИМЛЯНИ 4 : 1 - 12

Когато една стълба се окаже недостатъчно дълга, за да се достигне някой високо поставен предмет, човекът, покачен върху последното ѝ стъпало, не би могъл да се добере до предмета по-лесно от всички останали под стълбата. „Разлика няма“, прочетохме ние (3:22); и юдеинът, подобно на гъркът, **не достига** до Божията Слава. Никой не може да я достигне по стъпалата на собствената си справедливост; те всякога ще бъдат недостатъчни. Доказателството за това е, че дори **Авраам** (4:3) и **Давид** (4:6), които безспорно биха имали правото да стъпят върху последното стъпало на делата, не си послужиха с тях, за да се оправдаят пред Бога. И ако те не го сториха, то кой друг би могъл да претендира за подобно нещо ? За да покажат ясно, че спасението чрез благодат няма нищо общо с плътските претенции и „хвалбата“ на юдейския народ (3:27), стихове 9 и 10 припомнят, че и патриархът Авраам е получил справедливост посредством **вяра преди** знака на обрязването (Битие 15:6 / 17:24). В момента, когато Бог го оправдава, той все още е като езичник. ♦ За да се спасиш, трябва преди всичко друго да се признаеш за виновен, или иначе казано, да се съгласиш с Божията присъда, произнесена в предишната глава. „**Безбожният**“, единствено него Бог оправдава (4:5; Сравни Матей 9:12).

РИМЛЯНИ 4 : 13 - 25

Ако Бог е могъщ, за да изпълни това, което е обещал (4:21), то човек, от своя страна е съвсем немоощен, за да изпълни собствените си задължения. Поради това, в обещанията, дадени на Авраам (и на християните), не се съдържа **никакво условие** ... достатъчно е да повярваш. Привидно, сякаш всичко беше в противоречие с онова, в което Бог беше уверил Авраам. Но последният „изобщо не се усъмни... бидейки напълно уверен ...“ (4:20,21). Откъде се вземаше у него тази непоклатима вяра ? От това, че **познаваше Онзи**, който му бе дал тези обещания и напълно Му се доверяваше. Подписът на лице, което уважаваме, за нас има много по-голяма тежест, отколкото този, на някой непознат, и гарантира ангажиментите му. Вярата не се съмнява в обещанията, защото **вярва на Бог**, който ги е дал (4:17 и 3; Сравни 2 Тимотей 1:12). Тя приема големите истини, потвърдени от Словото Му : смъртта на Господ Исус, с която той изкупува греховете ни, възкресението Му, с което ни отдава справедливост (4:25). ♦ Драги приятелю, стигнал до тук във вашето четиво, можете ли да изрчете ведно с другите вярващи: имам я тази вяра, даваща спасението. Исус бе предаден заради моите грехове: заради оправданието ми ли Бог Го възкреси ?

РИМЛЯНИ 5 : 1 - 11

Оневинен, оправдан, вярващият може да се отдаде на радостта си (5:1). **Мирът с Бога** е отсега нататък неговата прекрасна участ. Той е **примирен** с Върховния Съдник чрез онзи акт, който сам по себе си би трябвало да навлече гнева Му : „**смъртта на Неговия Син**“ (5:10) ! Всъщност Божията любов не прилича на никоя друга. Това е „Неговата си любов в **Него**“, чиято първопричина е в **самия Него**. Той възлюби жалки хора, в които нямаше нищо обично и то **преди** те да направят и най-малката крачка към Него, когато те бяха все още **безсилни, безбожни** (5:6), **грешници** (5:8) и **неприятели** (5:10; 1 Йоан 4:10,19). Но това точно е **опази любов**, която сега прелива в нашите сърца. ♦ Изправен срещу света, който се самооблащава от моментни и преходни успехи, вярващият далеч вместо да бъде посрамен (5:5), може да се похвали със своето невероятно предстояще: **Божията Слава** (5:2). И което е още по-важно, може да черпи радост от сегашните си **премеждия**. Защото от тях се раждат ценни плодове (5:3,4), които правят надеждата му още по-жива и пламенна. „И не само това ...“ (5:11) : имаме право да се славим с даровете, и най-вече с Този, който ги раздава: Сам Бог, станал **нашият Бог**, чрез нашият Господ Исус Христос.

РИМЛЯНИ 5 : 12 - 21

За вярващия, преживял обръщение върху смъртното си легло, посланието би могло да завърши със стих 11. Проблемът с **греховете му** е уреден; той е чист за Божията Слава. Но за онзи, чийто живот все още продължава върху земята, възниква един болезнен въпрос : в него все така продължава да съществува старата природа, „**грехът**“, който поражда единствено отровни плодове. Рисува ли той да загуби спасението си ? Това, което следва от Глава 5:12 до глава 8-ма, ни показва как Бог е разрешил тази дилема: осъдил е не само деянията, но така също и злата воля, която ги поражда, тъй като „старият човек“ (6:6) е напълно подобен на своя предтеча Адам. Да си представим за момент, че един безсъвестен печатар, съставяйки клишето на някаква книга, допусне груби грешки, които преиначават напълно смисъла на авторската мисъл. И тези грешки ще се увеличат при печатане толкова пъти, в колкото екземпляри се появат. И най-добрата подвързия няма да помогне. За да бъде текстът верен, писателят ще трябва да прибегне до ново издание, посредством ново клише. ♦ Първият Адам е като онова лошо клише. И колкото хора, толкова грешници ! Но Бог не пожела да коригира Адамовата раса. Той възпроизведе **един нов човек**, Христос, и ни дари Неговия живот.

РИМЛЯНИ 6 : 1 - 14

Та това е много лесно ! - казват някои. Понеже благодатта е преизобилна и нашите неправди само я разхубавяват още повече, нека се възползуваме и си позволим всичките прищевки на плътските си деяния (6:1,15). Но бихме ли могли да си представим например блудния син, след като сме научили как го посреща баща му, да поиска отново да се завърне в онзи далечен край, казвайки си : - Сега вече знам, че всякога, щом ми се прище да се завърна, ще бъда приеман у дома ! Не, подобни разсъждения са непристъпи за истинското Божие чедо. Най-напред, защото знае каква е **цената, която е заплатил** неговият Спасител за благодатта, и поради това, не иска да Го наскърбява. И после, грехът трябва да е загубил за него всякаква привлекателност. Но нали и един труп вече е нечувствителен към удоволствията и съблазните. **Моята смърт заедно с Христос (6:6)** отнема на греха силата и властта му над мене. И това е едно прекрасно освобождение ! ♦ В Глава 3, от Стихове 13 до 18 се констатираше, че всички части от човешкото тяло: езикът, краката, очите ..., бяха „**оръдия на неправдата**“ в служба на греха (6:13). Е, добре ! След обръщението ми, частите на моето тяло **сменят собственика си**. Те се превръщат в „**оръдия на правдата**“, поставени в разположение на Онзи, който има всички права върху мене.

РИМЛЯНИ 6 : 15 - 23

Човек не цени нищо друго така, както собствената си **свобода**. Но последното е само **чиста заблуда**. „Свободната воля не означава друго, освен робство на дявола“ (Ж.Н.Д.). Обаче човек си дава сметка за това едва след обръщението си. И пленената птица научава, че крилата ѝ са обрязани, чак когато се опита да полети. „Който се отдава на греха е **роб на греха**“ ни учи Господ Исус. Но добавя: „Ако Синът ви освободи, вие в действителност ще бъдете свободни“ (Йоан 8:34,36). Свободни... но не за да следваме собствената си воля : това би означавало да се поставим под същото робство! Нека ни е достатъчно, че „в изтеклото вече време“, сме изпълнили волята на грешния човек (и поради каква полза ? 6:21; 1 Петър 4:3); че сме работили за лукавия Сатана на един пазар на мошеници посредством една трагична **заплата : смъртта**, която Христос понесе вместо нас (6:23). Не, ако сме свободни, това е за да служим на Бога и да му се подчиняваме **от сърце** (6:17; 2 Коринтяни 10:5). Подобно на онзи млад роб когото един ден откупил от жестокия му господар някакъв пътник, комуто дожаляло за него; вместо да хване своя път в живота, оня помолил благодетеля си да остане при него : всичко което желаел, било да му служи.

РИМЛЯНИ 7 : 1 - 11

Не само че законът санкционира нарушенията, извършени от мене, но той съди и **моята грешна природа**, като например, неспособността ми да обичам Бога и ближния си, както той го предписва. Грехът, следователно, неминуемо ме излага на **осъждане от Божия закон** ... Е, добре ! Аз съм освободен по същия начин, както бях освободен и от греха : **чрез смъртта** (т.е. чрез моята смърт заедно с Христос ; виж 7:4). Когато престъпникът е умрял, човешкото законодателство не може да го изпрати в затвора. ♦ Законът зло ли е, понеже Бог трябваше да ме защити от неговата суровост ? „Да не бъде !“ - възкликва отново апостолът (7:7). Ако в един музей взема в ръцете си някой от изложените експонати, аз не си давам сметка, че върша нарушение. Но ще съм недвусмислено виновен, ако съм прочел поставения надпис : „**Пипането забранено**“. Но едновременно с това, този надпис ще възбуди у мнозина от посетителите желание да пипнат, макар и с един пръст, изложените предмети. Защото горделивостта в човешката природа подтиква последния да нарушава всякакви разпоредби, за да изиявява чрез това независимостта си. Така, посредством закона, Бог ме уличава в момента на неподчинението ми и излага на яве **ламтежите**, които са в мене, за да докаже още по-убедително моя грях.

РИМЛЯНИ 7 : 12 - 25

Тези стихове са били сравнявани с напразните усилия да се измъкне на клетник, затънал в блато. С всеки свой опит да се измъкне, той затъва все по-надълбоко. Разбрал, че положението му е безизходно, той започва да вика за помощ. От морална гледна точка, тази драма илюстрира **историята на много Божии чед**а в един период, следващ обръщението им. Апостолът се поставя на мястото на такъв **вярващ** (ако не е вярващ, от една страна, той не би се борил така; от друга страна, в Божия закон не би намирал наслада - 7:22). И той ни рисува отчаянието му. Уви ! - провиква се този човек, вместо да успявам все повече, аз с всеки изминал ден се чувствавам по-зле... Едно след друго открих, че съм „**подвластен на греха**“ (3:9), че последният **властвува над мене** (5:21), че ме **владее** (6:14), че ме **държи пленен** (7:23), и най-после, че ме **обитава** (7:17,20), подобно на вирус, който е проникнал в жизнените ми центрове. Кой ще ме избави от това тяло на смъртта ? Чувствавам се неспособен, безсилен, ... готов съм да се поставя под властта на **Другого**. И Исус ме взема за ръка. ♦ Мъчителен, **по необходим опит** ! В момента, в който престана да очаквам **нещо** от себе си, мога да очаквам **всичко** от Христос.

Но ти се появи, Господи, и строши веригите ни;

Пред голямата Ти любов се стопи скръбта ни.

Какво щастие когато вярата, чрез благодат, ни научи,

Че бяхме в мир с Тебе, и имяхме спасението и
Духа Ти !

РИМЛЯНИ 8 : 1 - 11

След терзанията от Глава 7, настъпи един чудесен мир. Бидейки виновен, научих, че над мене вече не тегне наказание : в Христос Исус съм и съм в пълна безопасност в Него. „Окаян човек“, не можещ да върши добро, аз открих една сила, наречена „закон на Духа на живота“, която най-сетне ме освободи от „закона на греха“, т.е., изтръгна ме от неговата власт. Такива са тези две основни истини, до които достигам чрез вярата. ♦ И най-добрият скулптор, дори и да работи с най-съвършени сечива, не може да извае нищо от червиво дърво. Бог е този добър ваятел и **законът** е неговото сечиво (7:12). Но същият закон се превръща в бездействен и неефикасен поради нашата „плът“, прояждана от греха (8:3,7). Ние бяхме „**в плътта**“ (8:9) и бяхме принудени да постъпваме „според“ **песните прищевки**. Но отсега нататък сме **в Христос Исус** и действуваме „според **Духа**“ (8:4). ♦ Истина е обаче, че ако и да не сме вече „**в плътта**“, то плътта остава **в нас**. Но след като повярвахме, самият Божий Дух дойде да обитава в нас като истински домовладелец. А пък плътта, „**предишният човек**“, старият собственик, е там, вече само като нежелан наемател, затворен само в едно единствено помещение. Той вече няма никакви права ... но въпреки това, трябва винаги да внимавам, да не му оставя вратата отворена.

РИМЛЯНИ 8 : 12 - 21

И така, **вече не сме „дължници на плътта“**, на този безмилостен и ненаситен кредитор (8:12). Защото сме станали Божии чеда и нашият Отец не допуска да Му станем дължници. Самият Той изплати всичките ни дългове, за да бъдем отсега нататък свободни и да зависим единствено от Него. Някога римският роб е можел да бъде **освободен** и дори, по изключение, **осиновен** от своя господар и да придобие правото на наследство. Бледи картини на онова, което Бог извърши за същества паднали, омърсени и разбунтувани срещу Него ! И Той не само им прости, но им въздаде правосъдие, пълно освобождение и дори стори от тях **членове на собственото Си семейство**. И това е запечатано с Неговия Дух, чрез когото Божиите чеда узнават връзката си с Отца. „Отче“ („Авва“ на староеврейски) е често първата осмислена дума, която произнася невръстното дете (8:15,16 ; 1 Йоан 2:13, край). ♦ Освен тази сигурност, която получаваме от Него, Духът ни учи как да умъртвяваме действията на плътта, т.е., да не оставяме да вземат връх, (8:13). И само като се оставяме да бъдем **водени** от Него, ще ни знаят като Божии синове (8:14 ; сравни Матей 5:44,45) докато очакваме да бъдем **разкрити** като такива пред цялото творение (8:19).

РИМЛЯНИ 8 : 22 - 30

Върху тази земя, омърсена от греха, царят несправедливостта, страданията и страхът. Човекът подчини цялото творение, а днес дори и космосът, в служба на своето **тщеславие** (8:20) и **развала** (8:4). **Въздишките** на всичките обременени са отправени към Върховния Съдник (Лам.3:34-36). И самите ние въздишаме, затворени „в тялото на нашето падение“ (Филипийни 3:21). Чувствуваме се **уморени** от греха, който ни заобикаля и когото непрестанно трябва да осъждаме в самите себе си (8:13). Огромна е нашата **недъгавост**: ние не знаем **как** да се молим, нито **какво** да искаме. Поради това още една от функциите на **Духа** е да се застъпва в наша полза и то на език, който Бог разбира (8:27). Ние не знаем още и какво е добро за нас. Но Стих 28 ни казва, че всичко, което се случва, вече е било подготвено от Бога и в крайна сметка се извършва според „**Неговото намерение**“, в което центърът е Христос. Защото, желаяйки да даде на Своя Син следовници в Славата, Бог **предузна, предопредели, повика, оправда и прослави** тези, някога жалки и пропаднали създания, които понастоящем подготвя за тяхното небесно призвание (8:29). ♦ Възвишена верига от Божия план, която свързва изминалата вечност с предстоящата вечност и дава смисъл на настоящия момент !

РИМЛЯНИ 8 : 31 - 39

Едно такова изобилие във вечния Божия план оставя откупения безмълвен. Всички въпроси, които още е могъл да си поставя, намират своя свършен отговор ! Бог е с него: кой ли неприятел би дръзнал тогава да бъде срещу му ? Бог го оправдава : кой от сега нататък ще посмее да го обвини ? Единственият, който може да го осъди, Христос, е станал неговият главен **застъпник** ! И какво ли би ни отказал Бог, който **чрез Сина Си** ни направи най-голямото от всички възможни дарения ! С Него Той ще ни даде и „всичко останало“. Да, ако трябва ведно с това „всичко“ - и изпитанията (8:28). Като че ли последните сякаш целят да ни отлъчат от Христовата любов, провокирайки у нас недоволство, ропот или обезсърчение. **Но тъкмо напротив** ! „Всичко това“ ни дава възможност да опознаем още по-добре тази любов, както другояче, не бихме могли да сторим. Каквото и да е изпитанието : ходения по мъките, покруса, преследвания ... във всяко от тях разнообразната Божия Благодат се изразява винаги по своеобразен начин: подкрепа, утеха, нежност, напълно съпричастие... На всяко страдание любовта Му се откликва лично. И когато завинаги приключим със земния живот и с мъките, свързани с него, ние ще останем за вечността обект на Божията любов.

РИМЛЯНИ 9 : 1 - 18

В Глави от 1-ва до 8-ма ни се припомня историята на **блудния син**: грехът му беше голям, но **благодатта** бе още по-голяма. Преоблечен с дрехата на **справедливостта**, той не стана **слуга** в бащината си къща, но се радваше отсега нататък изцяло на синовната си връзка със семейството (Лука 15:11-32). От 9-та до 11-та Глави ще стане дума за **по-големия брат**, или иначе казано, за **Израилевия** народ, за неговите естествени привилегии както и за ревността му. Подобно на бащата от притчата, апостолът би искал да накара Израил да разбере какво представлява **висшата благодат**. Тя не е свързана с наследствени привилегии. Всичките потомци на Авраам не бяха чеда на обещанието. Исав например, този профан, въпреки че е близък на Яков, не наследи благословията. И Бог изрече спрямо него следните ужасни слова: „Намразих Исав“. Можем ли да се съмняваме, че преди това любовта Му не е изчерпала всичките възможности ? Достатъчно е да помислим за сълзите, проляни от Господ Исус над виновния Йерусалим (Лука 19:41), една такава болка, за която апостолът се откликва сърцераздирателно в нашите стихове 2-ри и 3-ти. Да си го повторим : не **правата по рождение** осигуряват на когото и да било спасение чрез **благодат**. Деца на родители християни, това се отнася, по най-тържествен начин, до вас !

РИМЛЯНИ 9 : 19 - 33

С дръзката си недоверчивост хората си позволяват да съдят Бог според собствената си мярка: И така и така, в края на краищата, казват някои, Той ще направи това, което си иска и в такъв случай, как би ни считал за отговорни ? (9:19). Каквото и да сториш, добавят същите, ако си **предопределен**, рано или късно ще бъдеш спасен; но ако, напротив, не си **избран**, всичките ти усилия с нищо няма да променят накрай участието ти. И от тази погрешна изходна точка произтичат и други въпроси, като например този : Не е ли несправедливо да бъдат избрани именно едни, а не други ? - Знаейки предварително, че някои няма да бъдат спасени, защо Бог ги е създал ? - Как един Бог, който е добър, може да обрече творението си на страдания ? ... Тази глава ни казва, че **Бог не е приготвил никакви съдове на гнева** (или за непочтена употреба - 9:21). Напротив, Той ги е **търпял** - и продължава да ги търпи, „с голямо дълготърпение“ (9:22). Самите грешници са тези, които безспирно се **самоприготвят** за вечната си погибел. ♦ Едно нещо е сигурно, можем да отговорим на всички резоньори : **Бог ви призова**, вас, които държите Словото Му в ръцете си. Той поиска и от вас да стори един съд на опрощение. Единствено вашият отказ може да възпре изпълненото Му с любов намерение (прочети 1 Тимотей 2:4).

РИМЛЯНИ 10 : 1 - 13

Обичта на апостола към неговия народ намираше правилен израз: **молитви** (10:1). Такъв е и нашият пръв дълг към близките ни, които не са преживявали обръщение. Павел знаеше добре от собствения си опит, че човек може с ревност да се опитва да служи на Бога, но да действа точно обратно на правилния начин. Колко начинания, биващи често и щедри и искренни, са обречени на неуспех, защото не се предприемат „според **правилното знание**“ ! И това се отнася толкова повече за мнозина, които полагат напразни **усилия да спечелят небето** тогава, когато само е достатъчно да се обърнат към Словото, „което е близо при тебе“ (10:8). Подобно на някой, който е паднал в някаква урва и който упорствува, да я изкачи обратно сам, вместо да се възползува от въжето, което спасители са спуснали до ръцете му ! ♦ Стихове 9 и 10 ни припомнят, че **вярата на сърцето и изповедта на устата** са неразделни. Човек може да се усъмни в реалността на едно обръщение, което няма смелостта да се изяви. ♦ В Глава 3:22, няма **никаква разлика пред греха**. Всички бяха грешни. И няма друга разлика, освен по отношение на спасението (10:12). Всички могат да го получат. Господ е достатъчно богат, за да отговори на нуждите на всички, които Го призовават.

РИМЛЯНИ 10 : 14 - 21

Вярата е от слушането, а слушането е **от Божието Слово** (10:17). Следователно, наложително е, това въздействащо Слово да бъде разпространено навсякъде. „Колко са прекрасни нозете на тия, които благовестуват доброто“, беше писал вече пророкът (Исай 52:7). Тогаваша това се отнасяше единствено до Христос. Отсега нататък се касае за **„тези, които оповестяват мир“**, защото откупените на свой ред стават проповедници. Да, ако всеки от тях искаше да бъде там, където Господ го изпраща, един ревностен пратеник, праведните от благовестието биха огласили цялата змя (10:18). А Стих 15-ти ни показва по какъв начин трябва да проповядват вярващите : Не само с думи, но и чрез **моралната красота на стъпките им**, защото нозете им бяха обути от „приготовлението на миротворното благовестие“ (Ефесяни 6:15). ♦ Уви ! тъжният въпрос : „Кой повярва ...?“ (10:16, Исай 53:1) подчертава, че много сърца си остават все тъй затворени. Такъв беше случаят с Израил, въпреки предупрежденията давани навсякъде в Стария Завет: Моисей (10:19), Давид (10:18), Исай (10:15,16,20,21), т.е., Законът, Псалмите и Пророците. Нека, впрочем, внимаваме да не бъдем и ние **непокорни и опъки** (10:21).

РИМЛЯНИ 11 : 1 - 15

Въпреки своята недоверчивост, Израил не беше окончателно отхвърлен. Сам апостолът беше свидетел какво още можеше да стори благодатта за непокорния израилтянин (11:1). Вече по времето на пророк Илия, последният се заблуждаваше като мислеше, че целият народ е изоставил Всевишния. В своето обезсърчение, бедният Илия беше стигнал дотам, че да „вика Бога против Израил“ (11:2,3). Но каква само благодат в „Божествения отговор“ (11:4) ! Господ винаги си е запазвал едно ядро от вярващи, което отказва да се прекланя пред светските идоли. В наше време дали и ние сме част от него ? Стих 9-ти ни дава един пример за това, какви могат да бъдат тези идоли: удоволствията на трапезата се превръщат в уловка за недоверчивите, и добавя Псалм 69:22 „това, което притегля към благоденствие“ също бива клопка за тях. ♦ След множество призиви, Израил бива най-сетне заслепен в полза на другите нации. Но пламенното желание на апостола си остава все същото: ревността на народа на Израил към по-новите, които облагодетелствуваше спасението (ревност, от която и той самият беше толкова страдал : Деяния 13:45 ; 17:5 ; 22:21,22) и да го подтикне да потърси благодатта, която дотогава беше пренебрегвал (11:14; 10:19). ♦ Дано гледката на нашите християнски благословии събуди желание у всички онези, които ни обграждат !

РИМЛЯНИ 11 : 16 - 36

Апостолът, за да онагледя надлежно въпроса за Израил и за нациите, използва като пример **питомната маслина**, която представлява юдейския народ. Част от **клоните** ѝ са били окастрени „поради неверие“ (11:20) и на тяхно място са били присадени филизи, взети от **дивата маслина** на **нациите**. Но всекиму е добре известно, че градинарят постъпва точно по обратния начин. Последният присажда върху **дивото дърво** филизите от онзи сорт, който иска да култивира. Това „противоестествено“ (11:24) присаждане на езичниците върху Израилевия ствол, подчертава, следователно, огромната благодат, която позволи на нас, които не бяхме израилтяни, да се възползуваме от обещанията, дадени на Авраам. Но да изпитваме **гордост** от това, би било съвсем неуместно! (11:20). ♦ Подходящият момент ще настъпи след въздигането на вярващите когато невярното християнство, на свой ред ще бъде осъдено : след **всичко** това само онова **ядро** от вярващите в **Израил** ще бъде спасено от своя голям Избавител (11:26). ♦ По такъв начин те нямат **никакво право** на собствен корен ; Израил пък **беше загубил своя** ; всички се намираха, следователно, в едно непоправимо положение, без друга надежда освен **милостта** свихе. И апостолът с обожаване се спира пред тези неведоми планове, тези „дълбини от Божествена мъдрост, богатства и знания“ (11:33).

РИМЛЯНИ 12 : 1 - 8

Дотук видяхме това, което Бог е сторил за нас. Глави 12-та до 15-та пък ни обясняват какво Той сега очаква от нас. Господ си присвои всичките права над живота ни. Да Му предоставим, следователно това, което Му принадлежи : **нашите тела**, като една жива жертва (обратно на мъртвите жертви в юдейския култ), за да може Той да въздействува чрез тях. Но преди да преминем към служене, необходимо е с обновения си разум да разпознаем Божиата воля (Прочети Колосияни 1:9,10). Независимо от привидности-те, тя бива винаги **добра и приятна**, както и **съвършенна** (нека да претеглим смисъла на тези думи) ... единствено поради факта, че това е **Неговата воля** (12:2 ; Йоан 4:34). Така също е важно да следим нашите мисли и да ги съдим, за да могат да останат смирени, а не самодоволни, да са **мисли чисти**, а не омърсени. ♦ Стихове от 6-ти до 8-ми изброяват няколко от дарбите, дадени ни от благодатта: пророчество, черковнослужене, поучаване, увещаване, ръководене, насочване на паството... Всички тези дейности, ще кажат някои, не ме засягат; те се отнасят до християни, натрупали повече житейски опит. И все пак, поне последната от тях, може да бъде изпълнявана от всеки вярващ, независимо от възрастта му: „този, който **показва милост**, нека я **показва с радост**“.

РИМЛЯНИ 12 : 9 - 21

В Стихове от 1-ви до 8-ми се касаеше за нашето служене на Бога; Стихове от 9-ти до 16-ти пък изброяват по-скоро нашите задължения към **братята ни**, и най-сетне, в Стихове от 17-ти до 21-ви става дума за нашата отговорност по отношение на **всички хора**. Всяко от тези увещания трябва да бъде **осмисляно** и да намери приложение във всекидневния ни живот. Защото авторитетът на Словото се простира както върху семейния ни живот, така и върху нашата работа, както през дните на седмицата, така и през празничните дни, както в дните на радост, така и в дните на скръб (12:15). Няма нито едно обстоятелство, в което бихме могли или би трябвало да не се държим **като християни**. ♦ Стих 11-ти ни насърчава да сме усърдни. Въпреки това, всичките служения, които можем да изпълняваме (добротворчество, гостолубие; 12:13) трябва да се резюмират само в тези думи : „**служещи на Господ**“ (а не на собствената ни репутация). ♦ Да намираме радост в скромните неща ведно със смирените (12:16), търпеливо да понасяме несправедливостите и обидите (12:17-20), това е едно поведение, което е противно на нашата природа. Но само така **животът на Христос** ще се прояви в нас, както се е проявил в Него (1 Петър 2:22,23). **Да отвърщаме** на злото с **добро** е единственият отговор, който ни е позволен и който е и единственият начин да победим това зло.

РИМЛЯНИ 13 : 1 - 14

Да се подчиняваме на **властите**, означава да се подчиняваме на Бог, който ги е установил. Стига това, което се изисква от нас, да не влиза в явно противоречие с Божията воля (Сравни Деяния 4:19; 5:29). Християнинът, който се възползува от сигурността и от обществените услуги, осигурявани от държавата, трябва да бъде и добър гражданин, т.е. да плаща данъците си (13:7), да се съобразява със законите и разпоредбите на инстанции като полицията, митницата и т.н. ♦ „**Не дължете никому нищо**“ (13:8) е един призив, който не трябва да се забравя, особено в наше време, когато **кредитът** навлезе широко в бита ! Дълговете, погледнати от различни гледни точки, могат да представляват множество уловки. Те: 1) Ангажират едно бъдеще, което не ни принадлежи; 2) Свързват ни повече с някои хора, отколкото с Бога (Иеремия 17:7); 3) Изразяват дух на нетърпение и на своеволие. Трябва ли да купя нещо, за което Бог още не ми е дал средства ? Един единствен дълг трябва да имаме : **любовта**, в която се резюмират всичките наставления, които ни се дават в тази глава: любов към Господ (1 Петър 2:13), към **нашите братя**, към **всички хора**. ♦ Главното насърчение, за да бъдем винаги верни и да сгряваме сърцата си е, че „денят (разсъмването) **наближава**“ (Исай 21:22). Но докато над света продължава да тегне моралната нощ, християнинът е **призван** да облече „**оръжията на светлината**“ (13:12 ; Ефесяни 6:13). Господ идва !

РИМЛЯНИ 14 : 1 - 18

Книгата за Деянията вече ни показва доколко на християните, доскоро свързани с юдаизма, им е било трудно да се отърсят от формите на тази религия. И днес в християнството се срещат множество вярващи, които отдават значение на външни практики: въздържание от месо, тачене на празници. Но да не ги съдим! Нямам правото да се съмнявам, че някой християнин постъпва така не „заради Господ“ (14:6), комуто всъщност е предан служител. Изобщо, склонността да съдим другите, показва само доколко слабо познаваме собственото си сърце. Защото ако наистина си даваме едновременно и сметка, колко ужасни сме всъщност и колко голяма е Божията благодат, която ни понася, всякаква мисъл за превъзходство би изчезнала от ума ни. И освен това, възможно ли е да заемаме позата на съдници, след като на нас самите ни предстои скоро да се явяваме пред Божия Съд (14:10; въпреки че вече сме били оправдани)? Ние не само че нямаме право да съдим за мотивите на поведението на който и да било брат, но трябва да внимаваме да не го скандализираме и подведем с нашето. Призовани сме да се въздържаме от всичко, което би разколебало (противно на насърчило) някой друг вярващ. И поради това Стих 15-ти ни дава решителният аргумент : точно за този брат „е умрял Христос“.

РИМЛЯНИ 14 : 19 - 23 ; 15 : 1 - 13

В тези стихове продължава подхванатата мисъл за нашите взаимоотношения с другите вярващи. Освен предупрежденията да не ги дразним, намираме и положителни препоръки: - 1) Да продължаваме да дирим това, което служи за **мира** и за ... **взаимното назидание** (14:19). Докато критиките подбуждат към обратния резултат. - 2) Да **носим**, най-вече чрез молитвата, **слабостите** на слабите (което, съвсем не означава да бъдем снизходителни към **греховете**), като не забравяме същевременно, че и ние имаме не по-малка необходимост от подкрепата на нашите братя и сестри, за да отстояваме срещу нашите собствени слабости. - 3) Да търсим не това, което ни е приятно **лично на самите нас**, а онова, което ще е от полза **на ближния ни**. По такъв начин ще вървим по стъпките на съвършения Модел (15:2,3). - 4) Да се стараем да имаме **единомислие**, за да не бъде смущавано общението ни в събранието (15:5,6) и „да **присмаме**“ другите със същата благодат, която ни е приела и самите нас (15:7). ♦ Да подчертаем окачествяванията дадени в тази Глава 15 на „**Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос**“ (Глава 6). Той е „**Бог на търпението и на утехата**“ (15:5) и ни ги дава и на нас чрез Словото Си (15:4). Той е също и „**Бог на надеждата**“ и иска да ни произпълни с нея (15:13). И най-сетне, Стих 33-ти ни Го представя като „**Бог на мира**“, който иска да е с всички ни.

РИМЛЯНИ 15 : 14 - 33

Апостолът е убеден в най-добрите неща по отношение на християните от Рим (15:14). **Да предпологаме доброто** в нашите братя, означава да се доверяваме на Христос, Който ги обитава. Означава още и да ги насърчаваме да постоянствуват в това добро. ♦ Така Павел със затрогващо смирение, не известява на римляните за посещението си, сякаш че напътствията му са им необходими, а точно обратното, подчертава способностите им, взаимно да се увещават едни други (15:14); и като че ли не **те самите** биха били почетени от неговото присъствие, а по-скоро **той лично** желае да се порадва на тяхното (15:24). И най-сетне, големият апостол пише на братята си в Рим, че се нуждае от техните **молитви** (15:30). ♦ Пришпорван от своето усърдие към Благовестието, Павел често бе търсил начин да отиде в Рим (15:22). Но Бог в своята мъдрост, не беше му го позволил. Столицата на античния свят не биваше да се превръща в център на неговата дейност. Не трябваше римската Църква да се възгордява по-сетне, че е била основана от един апостол, за да се издигне над другите Църкви, както тя не пропусна да стори това по-късно. „Църквата (изцяло) като общност, е истинската небесна и вечна столица на Божията слава и промисъл“.

РИМЛЯНИ 16 : 1 - 16

В глава 12-та се обясняваше какво трябва да представляват християнското посвещението и служене. Глава 16-та ни показва **практиката** при онези възлюблени християни от Рим, към които апостолът отправя поздравите си. Пред себе си имаме тук, беше писал някой „една образцова страница от книгата на вечността ... Няма нито един акт на служене към нашия Господ, който да не е бил отбелязан писмено в Неговата книга ; и не само **същността** на този акт, но и **начина**, по който е бил извършен.“ (С.Х.М., Числа). Така например, в Стих 12-ти Трифен, Трифос и Персида, възлюблената, не са изброявани заедно така, защото ако първите двама **работят** в Господа, третата „**е работила много**“ и техните служения не се уеднаквяват. Всичко е оценено и записано от Онзи, който никога не греши. ♦ Павел, от своя страна, не забравя всичко онова, което е било сторено за него (Виж края на Стихове 2-ри и 4-ти). Тук ние виждаме неговите „съратници в делото“ Присцила и Акила (Деяния 18). Църковното събрание просто се е извършвало в техния дом (какъв само контраст представлява това в сравнение с пищните базилики, построени по-сетне в Рим !). ♦ **Поздравите** в Христа допринасят за заякчаването на връзките в братското общение. Следователно и ние не трябва да подценяваме онези, които сме били натоварени да предадем.

РИМЛЯНИ 16 : 17 - 27

Поводите за радост, които вярващите от Рим дават на Павел (16:19), не скриваха обаче от погледа му опасностите, на които последните са изложени. Преди да завърши писмото си, той ги предупреждава да не се доверяват на фалшивите проповедници, които се разпознават по собственото си тщеславие и по това, че служат на собствените си амбиции и ламтежи (на собствения си корем : Стих 18; Филипяни 3:19). Лекът срещу „подобен вид хора“ е не да се влиза в спор с тях, нито да се проучват грешките им, но да се **отвърщаме** от тях, бидейки праволинейни относно злото (16:17-19; Притчи 19:27). Въпреки това, тези прояви на злото не могат да ни оставят безчувствени. И за да ни окуражи, Духът ни уверява, че скоро **Бог на мира** ще смаже Сатаната под краката ни (16:20). ♦ Множество роднини на Павел се числяха измежду първите християни (16:11,21), което несъмнено беше плод на молитвите му (9:3; 10:1). Нека това да стимулира и нашите молитви за тези от нашите, които още не са преживяли обръщение ! ♦ Това, което Бог очаква от нашата вяра е послушанието (16:19 и 26 в края) и това, което нашата вяра може да очаква от Него, посредством „нашия Господ Исус Христос“, е **могъществото** (16:25), **мъдростта** (16:27) и **благодатта** (16:20,24). Заедно с апостола нека и ние да Го прославяме, изразявайки Му признателността си и най-вече - да **живеем така, че да Му харесваме**.

ПЪРВО ПИСМО НА

ПАВЕЛ ДО

КОРИНТЯНИТЕ

1 КОРИНТЯНИ 1:1 - 16

В Коринт, посредством дейността на Павел, беше сформирано многочислено Църковно Събрание (Деяния 18:10). Павел, бидейки едновременно и предан **пастор** и усърден **евангелист**, продължаваше да бди над него с грижовност (Сравни 2 Коринтяни 11:28). От Ефес, той написа това първо писмо, адресирано до „**всички**, които призовават **навсякъде** името на нашия Господ Исус Христос“ (1:2). Ако и ние се числим към тях, значи, че писмото е написано и за нас. ♦ От Коринт Павел беше получил неприятни новини. Всред това Църковно Събрание се бяха появили различни неразбории. Но преди да се докосне до мъчителните въпроси, в писмото си той припомняше на тамошните вярващи техните **духовни богатства**, отдавайки наличието им на Божията благодат (1:4,5). За да претеглим нашите отговорности и да погледнем по-сериозно върху нашия живот на християни, нека някой път опитаме да си дадем сметка за неоценимите си привилегии. И да съумеем да поблагодарим на Господ така, както апостолът прави това тук. ♦ Първият упрек, отправен към Коринтянското Събрание се отнася до техните неразбории. Неща, които понякога дебнат и нас! Там следваха някой човек (Павел, Аполос, Кифа, Христос - в качеството му на по-именит от другите учител: Йоан 3:2), вместо да бъдат обединени „**в общение**“ с „Исус Христос, нашият Господ“, Божия Син (1:9). Нека това последното бъде винаги за нас нашата участ! (1 Йоан 1:3).

1 КОРИНТЯНИ 1 : 17 - 31

За „нас, които получаваме спасението“, **Словото на кръста е Божието могъщество**. Но за онези, които нямат живот в Бога, то е **безумие**. Всичко онова, което означава кръстът : смъртта на някой праведен, изискана от Божията справедливост, безвъзмездното опрощаване на греховете на грешници, отстраняването на естествения човек, са все такива истини, които се сблъскват с човешкия разум. Но ако пък напротив, биват представяни чудеса и зрелищни деяния, някой **благороден** идеал, придружен от такъв **морал**, който изисква усилия... на добър час, ето я онази религия, която не шокира никого ! Е, добре, но всичките ония мъдреци, книжници и оспорващи, изобщо, големите мозъци на този век... и на всичките останали времена, Стих 18 ги слага под едно и също страховито наименование : „**онези, що загиват**“.

◆ Факт е, че между откупените от Господ не се намират мнозина мъдри, могъщи и благородни... (1:26). Защото на тях им е по-трудно да станат „като малки дечица“ (Матей 18:3; 11:25). Бог, за да се прослави, избира онези, които са слаби, долни, презрени, т.е. - каквито биват виждани християните през очите на света. Но какво значение има тяхната собствена стойност, след като те са в **Христос** и Той е за тях : **могъщество**,.. **мъдрост**,.. и **справедливост**, и **святост** и **изкупление** (1:24,30).

1 КОРИНТЯНИ 2 : 1 - 16

Знайно е, че на този свят ораторският талант, една известна пламенност и „убедителните слова на мъдростта“ са достатъчни, за да осигурят триумфа на която и да било кауза. Но Бог, за да вдъхне вяра, не си служи с подобни човешки способности, нито пък с хитростите на пропагандата (2:4,5). И Павел, въпреки образованието си, не бе забелязан в Коринт заради мъдростта, културата и красноречието си. Иначе би влязъл в разрез с онова, що проповядваше, защото **Христовият кръст**, за когото говореше, означава именно края на всичко онова, което може да служи на човека, за да се възгордее. Но несъмнено, вместо да загуби каквото и да било, вярващият получи наведнъж ония невидими неща, „които се дават свободно от Бога“ - както и начинът да ги разпознава и да ги прави свои : Светият Дух, единственият посредник, който Бог използва, за да предаде мислите си (2:12). За какво биха могли да служат нотите на някаква музика, ако липсват инструментите, с които може да бъде изпълнена, или пък записът или плочата, която позволява да бъдат чути ? Както и какъв ли би бил ефектът и от най-хубавия концерт, изпълняван пред глухи слушатели ? По същият начин езикът на Духа не достига до „човека животнo“. И напротив „онзи, който е духовен“ може да влезе в съприкосновение с „духовните неща“ по духовен начин (2:13-15).

1 КОРИНТЯНИ 3 : 1 - 15

Всецяло погълнати от междуособиците си, Коринтяните изобщо не бяха отбелязали никакъв прогрес. Те бяха заприличали на лоши ученици, които спорят помежду си кой от тях има най-начетения учител и най-хубавата класна стая. Павел им беше заявил, че да се занимаваш повече със служителя, отколкото с учението му, е детинщина и означава, че все още си в плен на плътта (3:3). Колко пъти и на нас ни се е случвало да смесваме истината с този, който я представя ! Както например, когато слушаме някой Божий служител с предварителното предубеждение, че от него **пищо** няма да научим... и чуваме точно това, което см очаквали. ♦ По-нататък апостолът говори за отговорността на онзи, който гради. В Божието дело, видяно като **пива**, или като **строеж**, всеки работник върши и има своята собствена работа. Той може да доставя материалите (т.е. различните аспекти на истината) : да назидава духовете като им представя Божията справедливост (златото), изкуплението (среброто), различните прослави на Христос (скъпоценните камъни). Но под привидно голямото количество, може да се гради и с дърво, и със сено,... всичко това ще е труд, който няма да устои на огъня. Да, „нека всеки прецени **как**“ (а не колко) е изградил върху тази единствена и всепребъдваща основа : Исус Христос.

1 КОРИНТЯНИ 3 : 16 - 23 ; 4 : 1 - 5

Наред с истинските работници, които могат да извършат и лоша работа (3:15), има и **фалшиви** служители, които корумпират Божия Храм, този Храм, който е така свят, както Онзи, който го обитава. И ние също сме свети, напомня апостолът (3:17). Нека никой не си прави илюзии нито за това, което е, нито за онова, което прави (3:18). **Мъдростта** на света е **безумие** за Бога, а и Божията мъдрост е **безумие** за света (3:19). И едното и другото се оценяват с оглед на **преследваната цел**. Природният човек гледа със съжаление християнина, който, счита той, жертвува преимуществата и удоволствията на настоящия момент, заради някакво си смътно и несигурно бъдеще. Е, добре, да можехме всички ние да бъдем обхванати от подобен вид лудост ! Какво са всъщност жалките ни тщестлавия, които бихме могли да демонстрираме наред с онова, което притежаваме ? **Всички неща** ни принадлежат, твърди Павел ; те са наши, **защото ние самите** сме на Христос, Комуто всичко принадлежи. В зависимост от Него, можем да разполагаме с всичко, за да Му служим. Но това, което е важно най-напред, е всеки „**да се намери верен**“ (4:2). Защото всеки е уредик, голям или малък и поради това, всеки ще бъде похвален не от брата си, но от страна на Онзи, който чете в сърцата ни (4:5 ; Виж 2 Тимотей 2:15).

1 КОРИНТЯНИ 4 : 6 - 21

Какво друго, ако не **гордостта** е коренът на разприте в Коринт ? (Притчи 13:10). Всеки изтъкваше своите собствени духовни дарби и своите познания (1:5), забравяйки само едно, а именно, че всичко това е получил единствено **по благодат**. За да останем скромни, нека винаги помним въпроса в Стих 7 : „**какво имаш, което да не си получил ?**“ ♦ И освен това, да се **надуват** така от вятъра на собственното си значение, означаваше да искат нещо по-различно от „**разпънатия Иисус Христос**“ (2:2) ; да искат да „**царуват**“ още сега, след като вече е писано : „**ако страдаме** (това се отнася до настоящето), **ще царуваме с Него**“ (2 Тимотей 2:12). От своя страна Павел, не беше разменил мястото на нещата. Той доброволно приемаше да заеме в настоящия момент място, ведно със „**сметта на света, с всеобщата измет**“... място, с което твърде малко християни биха искали да се задоволят. Но знаещ, че се касае за истинското им щастие, умоляваше скъпите си коринтяни, да го последват по този път. Беше му известно, че е техният духовен **баща** (4:15) и искаше от тях да му приличат, така както децата приличат на бащите си. И ако предупрежденията му нямаше да бъдат чути, беше готов, когато се отправяше към тях, да си послужи с „**тоягата**“, т.е. да ги накаже строго, един бащински дълг, който той щеше да изпълни за благо на „**обичните си деца**“ (4:14).

1 КОРИНТЯНИ 5 : 1 - 13

Сега апостолът засяга една мъчителна тема. Освен неприятните раздори, в Коринтската църква имаше и един **тежък морален грях**, който извършен макар и само от един, бе омърсил всинца от Църквено събрание (Сравни : Исус Навин 7:13). Но тази закваса на злото, тази „мая“, която трябваше да хвърли коринтяните в скръб и смут, не възпрепятствуваше тяхното „самохвалство“. Това наподобява малко някой прокажен, който се прави на здрав, и под разкошни облекла прикрива раните си. В името Господне, апостолът настоява за **искрепност и истина** (5:8). Той не се колебава да изобличи безпощадно злото. Преди всяка служба и изповед на християнската вяра, съвестта трябва да бъде чиста. При това светостта изисква вярващите не само да се въздържат от злото в собствения си живот, но и да живеят разделено (в ежедневиия живот и във вземането на Причастието) от хора, които макар и да се наричат Божии чедра, живеят в грях (5:11). Каква е онази голяма причина, поради която и лично, и като Църковна общност, трябва да се пазим от общуване и от лекомисленост по отношение на злото? Съвсем не нашето превъзходство над другите, а безкрайната стойност на жертвата, която изкупи греховете ни (5:7). Пасхата беше предварителният модел, Причастието е спомен за нея.

1 КОРИНТЯНИ 6 : 1 - 20

Имаше и едно друго безредие в Коринт. Братя бяха стигнали до там, че да излагат разприте си пред светските съдилища. Наистина едно твърде тъжно свидетелство ! Апостолът порицава както този, който **не е уснял да понесе** несправедливостта, така и този, който я е **извършил**. След това разглежда най-разпространените сред неправедниците пороци и тържествено заявява, че никой живеещ в несправедливост не може да бъде спасен. - Ето, какви бяхте вие, какви бяха някои измежду вас, заключава той. Но ето и какво стори Бог : бяхте **измити, осветени, оправдани !** Дали за да се омърсите отново ? - Грехът, оставен настрана, няма нищо, което да ми е забранено...! но всичко може да ме **зароби**, ако не внимавам (6:12). „Злото не е в самите неща, но в любовта към нещата, която е в сърцето ни.“ ♦ В Стихове от 13 -ти до 20 -ти става дума за **чистотата**. Нека тези стихове по-специално бъдат запечатани в сърцето на младия християнин, изложен повече на плътските изкушения. **Собственото му тяло вече не му принадлежи**. Бог го откупи, за да направи за **Христос** част от неговото тяло (6:15) и за **Светия Дух** храм, който трябва да бъде **свят**, както неговия Божествен Собственик (6:19).

1 КОРИНТЯНИ 7:1 - 31

След като в Глава 6, в Стихове от 13-ти до 20-ти е предупредил вярващия за опасностите от нечистотата, апостолът по повод на поставените въпроси, му говори в Глава 7 за пътя, който може да избере **с одобрението на Господ** : това е **женитбата**. Младият християнин, който внимава къде върви според Писанието (Псалми 120:9), трябва повече от всякога да се уповава на Него в това така важно решение. ♦ По-нататък следват инструкции, или вдъхнати пряко от Господ, или чрез апостола, като плод на собствения му опит, за да се помогне на тези, чието брачно положение е трудно : най-вече един брат или сестра, имащи за съпрузи невярващи. Да отбележим че насърчението на Стих 16 е отправено към вече женения вярващ, по време на обръщението му, а не към някой, който би се показал непокорен на 2 Коринтяни 6:14. ♦ „вие бяхте откупени с цена“ повтаря Стих 23 (6:20). Всичко онова, което струвахме като страдание на Господ Исус, за да ни изтръгне от властта на Сатаната и на света, е голямата причина, за да не се поставим наново там. Господ иска да Му служат свободни мъже и жени. Но Той е избрал условията, по които иска всеки да Му служи : страната, социалната среда, служебните взаимоотношения. Преди да решим да предприемеме каквато и да било промяна, нека се уверим, че тя е извършена според волята Му.

1 КОРИНТЯНИ 7 : 32 - 40; 8 : 1 - 13

Да **не се тревожи** от земните неща, сърцето му да е изцяло изпълнено с **интересите на Господ**, като търси как да **Му се хареса**, да работи **без да се разсейва**, да, ето какви са предимствата на истинския неженен Божий служител, в сравнение с женения. Но за това трябва, подобно на Павел, човек да бъде осенен с благодат. ♦ В Глава 8-ма Павел се занимава с въпроса за месото от кланницата, което често бива изложено върху езическия олтар, преди да бъде продадено на пазара. За мнозина това представляваше проблем на съвестта (Сравни : Римляни 14). В нашите страни този проблем вече не е актуален, но тези наиздания са приложими към **всички случаи**, когато рискуваме да шокираме някой друг вярващ : брат, за когото Христос умря. ♦ Колко неща знаят Коринтяните ! „Не знаете ли... ? - повтаря им апостолът непрекъснато (6:2,3,9,15, 19...). Уви ! за какво им служеше това познание ? Само за да се възгордеят от него. И нас, които често пъти знаем много истини повече чрез **разума** отколкото със **сърцето**, ни застрашават същите опасности. За да знаем „както подобава да знаем“, трябва да обичаме Бога (8:2,3). А да Го обичаме, означава да **прилагаме на практика** това, което имаме като привилегия да знаем (Йоан 14:21,23).

1 КОРИНТЯНИ 9 : 1 - 27

Главозамаяли се с дарбите и с познанията си, някои хора бяха заели по-важни позиции в лоното на Коринтската Църква. И тъй като да се самоиздигнеш, води винаги до понижаването на някой друг, те бяха стигнали дотам че да оспорват авторитета на апостола, т.е. - Божия авторитет. По такъв начин Павел се вижда длъжен да оправдае службата и поведението си. Да евангелизира бе негов дълг, заръчан от устата на Господ, и той не се бе показал непокорен на Небесното видение (Деяния 26:17-19). На юдеите представяше израилевия Бог, отговорността им в отхвърлянето на Спасителя, на Давидовия Син и опрощаването на греховете (Деяния 13:38...). На езичниците идолопоклонници, той възвестяваше единствения Бог, търпелив към своето създание и изискващ покаяние (Деяния 17:22...). Павел имаше непрестанно пред очите и отплатата, която трябваше да увенчае усилията му : всичките спасени, посредством службата му души (1 Солуняни 2:19; Филипийци 4:1). Устремен към целта, той тичаше подобно на атлета на стадиона, овладял стриктно тялото си и мислещ единствено за победата. Но пред себе си спортният състезател има само нетрайната слава с лаврите, които на следващия ден увяхват (9:25). Нашето християнско надбягване се стреми към един неувяхващ венец. Нека всеки от нас тича така, че да го заслужи (9:24).

1 КОРИНТЯНИ 10 : 1 - 13

Чрез примера с Израел, Павел ни кара да преценим тежката отговорност, стояща пред активните християни. Те имаха своята част извън най-прекрасните **духовни** благослови : Христос, Неговото дело, Неговият Дух, Неговото Слово... (10:3,4). Но Бог не можеше да бъде доволен от повечето от тях, защото не им достигаше **вяра** (10:5 ; Евреи 10:38). Посредством историята на народа в пустинята, Божият Дух ни дава един тъжен пример за това, на което сърцата ни са способни, дори под покривалото на християнизма : ламтежи, идолопоклонство, мърморене... Той тържествено ни предупреждава за това, което заслужават тези плодове на плътта - въпреки че благодатта действа в полза на вярващия. Но злото, което процъфтява вътре в нас, Изкусителят се мъчи да извади наяве чрез подканите си, за да причини падението ни. И това, точно тогава, когато можехме да повярваме че сме се изправили, благодарение на собствените си сили (10:12). Но „**Бог е верен**“ ; Колко насърчително е да мислим за това ! Познаващ нашата слабост, Той няма да позволи на Сатаната да ни изкушава извън пределите на това, което всеки от нас може да понесе (Виж : Иовъ 1:12 ; 2:6). Още преди изпитанието, вече е приготвил **победен** изход (10:13). Нека черпим сили в тези обещания всякога, когато Неприятелят се представя. Да, Бог е верен !

1 КОРИНТЯНИ 10 : 14 - 33 ; 11 : 1

Общението с Бога, благословен жребий за вярващия, изключва всякакво участие на идолопоклонничеството и под най-рафинираните му форми и с всичко, което е несъвместимо със светостта на нашия Бог. По един особен начин, общението намира израз на „трапезата на Господ“. Тези, които вземат участие в хляба и във виното са по принцип **всички** откупени от Господ, далече без да бъдат **всичките** откупените от Господ. Обаче ние ги виждаме посредством вярата, представени в **единия хляб**, видим знак че съществува **едно единствено тяло**. То изразява това **единство на Църквата**, което религиозният свят има претенцията да реализира... когато то вече съществува ! ♦ Ако не преследвам собствения си интерес, колко много свободни моменти се откриват за интересите на другите, иначе казано за тези, които принадлежат на Исус Христос (Сравни : Филипияни 2:21) ! Но да бдя за интереса на моя брат, не означава само да бдя за **благоденствието** му ; това означава същевременно да мисля и за **неговата съвест**. Това означава да извърша някои неща за него и да се въздържа от други. Така че, ще се виждам принуден да си поставям винаги същите въпроси : в настоящият случай, имам ли правото да **отдавам благодарност** ? Това, което правя сега, дори и най-простото, да ям и да пия (в контраст със 10:7), дали е или не за **Божията прослава** ?

1 КОРИНТЯНИ 11 : 2 - 16

Малко са частите от Библията, които да са били обект на толкова оспорвания, колкото поученията в тези глави (11:16). Защо апостолът - или по-точно Светият Дух - се занимава с такива привидно незначителни въпроси, като например, жената дали да носи дълги коси или да си покрива главата в определени случаи ? Трябва най-напред да си припомним, че нашето християнство не се състои в няколко забележими действия, вършени от време на време, но че то представлява една цялост от **детайли**, които изплитат всекидневия ни живот (Лука 16:10). И от друга страна, че Бог е суверенен и не е длъжен да ни дава обяснение за всичко, което изисква от нас в Своето Слово. Да се подчиняваме без да питаме, е нашето истинско подчинение. Така че, тези инструкции са нещо като тест за всяка християнска жена или девойка. Това е, като че ли Господ я пита : Ще направиш ли това за **Мене** ? Ще ти бъде ли присърце да покажеш чрез този външен знак твоята зависимост и подчинение, или най-напред ще се съобразиш с изискванията на модата или на удобството ? ♦ И най-сетне, нека не забравяме този тържествен факт : невидимият свят на ангелите наблюдава по какъв начин вярващите се откликват на Божията мисъл (11:10). Какво зрелище им представяме ?

1 КОРИНТЯНИ 11 : 17 - 34

В Коринт съществуваха партии. Това се чувствуваше дори в събранията. Богатите засрамваха бедните и предизвикваха ревността им. И още един по-тежък факт, Причастието, смесено с всеобщото угощение, биваше недостойно взимано от мнозина. За апостола, това е повод да припомни онова, което Господ изрично му разкри. **Причастието** е светият спомен за един Христос, който се пожертвува заради нас. Спомен, който безспорно говори на сърцето на **всеки участник**, но и който провъзгласява **повсеместно** още и този най-важен факт : Този, който е Господ, трябваше да умре ! И до Неговото завръщане, ние сме приканени да оповестяваме за **смъртта на Господ** чрез толкова възвишения, но и прост език, на който бяхме научени. ♦ И най-сетне, това възпоминание говори и на съвстта на вярващия. Защото смъртта на Христос означава присъда над греха. Да вземеш Причастието без най-напред да си се **осъдил**, излага (на земята) на последиците от тази присъда. Така се обясняваше и слабостта на мнозина от Коринт (и може би на мнозина помежду нас), болестта, дори смъртта, която беше спходила някои (11:30). Въпреки това страхът не бива да ни държи настрана (11:28). Той може и дори трябва да се съгласува с един ревностен отговор на Този, който каза : „Правете това за мое възпоменание“ (11:24, 25).

1 КОРИНТЯНИ 12 : 1 - 13

Говорейки за **Църковните Събрания**, апостолът поставя на първо място вземането на **Причастието** (11:20-34). И чак след това говори за даренията и службите, имащ предвид **пазиданието**. Да не забравяме, че във всичките Събрания **службата за обожание** е най-важният. ♦

Павел напомня на тези някогашни идолопоклонници, че те някога биваха привлечани чрез сатанинските духове (12:2). Каква промяна ! Сега вече ги направлява Божият Дух, като действа в тях „както **Му** е угодно“, чрез дарбите, които им разпределя (12:11). Апостолът изброява тези дарби, уточнявайки, че те биват раздавани с оглед **полезността**. И за да илюстрира едновременно единството на Църквата и разнообразието на службите, взема за пример човешкото тяло : съставено от много **части и органи**, от които нито един не може да функционира без другите, то въпреки това съставлява един **единствен** организъм, ръководен само от една воля, тази, която главата съобщава на всяка от частите му. Така е и с Христовото тяло. Ако и да се състои от много членове (от истинските изново родени християни), то е **оживено от един единствен Дух**, за да изпълнява едничката воля, тази на Господ, който е „шефът“ (т.е.- Главата : Виж Ефесяни 4:15,16). Следователно, не ние трябва да избираме нашата дейност, както и мястото, където трябва да я упражняваме (12:18).

1 КОРИНТЯНИ 12 : 14 - 31

Какъв дивен повод представлява, без да търсим по-надалече, тялото, в което „обитаваме“ ! „Славя Те, защото съм дивно и чудно устроен“ - възкликва Давид в Псалм 139:14. Да, какво разнообразие и въпреки това - каква хармония в това комплексно цяло от части и органи, от които и най-последният има своя смисъл и своята собствена функция ! Окоето и малкият пръст например, не са взаимнозаменяеми. Но последният позволява да се отстрани прахта, която е раздразнила първото. И ако само един орган функционира недостатъчно или е нерегулиран, скоро цялото тяло боледува. Всичко това намира своя еквивалент в Църквата, в Христовото тяло, което не е единна организация, но един **жив организъм**. „Частите на тялото... които изглеждат най-слаби, също са необходими“ (12:22) и всеки трябва да избягва да подценява собствената си функция (12:15, 16), както и тази на другите (12:21). Една възрастна и недъгава християнка например, с молитвите си, с умението си, с уместно казана дума или материална подкрепа, ще поддържа може би, усърдието на някой евангелизатор и пастор. Така че нека всеки употребява това, което е получил, **в полза на другите**, като добър разпределителен на разнообразната Божия Благодат (1 Петър 4:10).

1 КОРИНТЯНИ 13

След различните части на Христовото тяло : крак, ръка, ухо, око... в Глава 12, сега, в Глава 13 сякаш намираме **сърцето** Му. Ролята му е да оживява и затопля останалите органи . Да отбележим, че между другите дарове в Глава 12, любовта не е **дар**, но необходимият двигател за упражняването на всички останали дарове. Това е „път“, отворен за **всички** и който води към **всички** (12:31). И както пътят е направен, за да се ходи по него, така и любовта не се опознава по друг начин, освен чрез опита. Поради това и тази чудесна глава не ни дава **никакво определение** за нея. Само прави списък - не ограничителен, но достатъчен, за да ни накара да се почувствуваме нищожни - за всичко, което любовта прави и най-вече от всичко, което тя не прави. Този път беше пътят на Христос тук на земята, и нека отбележим, че с името Му, може да се замести думата „любов“ в тази глава, без смисълът да се промени (Виж 1 Йоан 4:8). В нашето познание за още невидните неща, всичко е частично, неясно, преходно. Но скоро ще Го зърнем „лице в лице“. Тогава нашият Спасител, Той, който ни опозна издъно, ще ни позволи изцяло да Го опознаем (13:12; Псалми 139:1...). И незагиващата любов ще бъде напълно и вечно задоволена в нашето и в Неговото сърце.

1 КОРИНТЯНИ 14 : 1 - 19

Мнозина се оплакват от сегашната слабост, дължаща се на липсата на дарби в Църквните Събрания. Но копнеят ли те с **такава пламенност**, за каквато ги подканва Стих 1-ви ? Господ може би е решил да **Ви** повери такава дарба и чака, за да го стори, да види във вас това пламенно желание. Помолете Му се... както и за **смирение**, което да ви попречи да се самовъзхвалите от тази дарба ; **тя не се дава за вас, но за Църковното Събрание** (14:12). А Коринтяните си служиха именно с техните дарби, за да се самовъзхваляват и от това бе настъпил най-невероятен безпорядък. Апостолът ги връща към една точна преценка на нещата, показвайки им, че дарбата, с която най-много се хвалеха, **тази на езиците**, беше една от най-незначителните (14:5). **Пророческата** дарба, напротив, е и продължава да бъде особено желателна. Тя не разкрива вече, както в миналото, това, което ще се случи в бъдеще (защото не очакваме друго събитие освен идването на Господ всеки момент), но служи още, за да назидава, да увещава, да утешава, според обстоятелствата, в които се намираме сега. ♦ Стих 15-ти ни припомня, че **за да се молим**, както и **за да пеем**, е необходимо и участието на нашата интелигентност. Ние, които така често биваме разсеяни в присъствието на Господ, нека помислим какво изразяваме пред Бога; нека се постареем да размислим и над тази дълбочина. Но **духът** ни, нека да бъде ръководен от **Светия Дух**.

1 КОРИНТЯНИ 14 : 20 - 40

Езиците служеха за предаване Словото на Бога (Деяния 2:11) така, че то да бъде разбрано от всички и да докосне сърцата и съзнанието на невярващите. Те вече не са необходими, след като пълното Божие Слово съществува писмено, и когато тези, които го говорят и тези, които го слушат, използват обикновено същия език. Но „**назидението**“ е ключовата дума на тази глава, критерий за контролиране, на който всяко действие трябва да бъде подчинено; това, което се глася да кажа или да извърша - дали в действителност служи за доброто на моите братя ? (Ефесяни 4:29). При това, ако имам предвид ползата за тях, винаги ще намирам същевременно и една благоговия за самия себе си. Но ако, напротив, мисля най-напред за собствения си интерес и за собствената си слава, в крайна сметка ще има само загуба и за другите, но и за мен самия (3:15). ♦ Две други условия ръководат живота на Църковното Събрание : **благоприличието и реда** (14:40). От тях произтичат практически правила, касаещи или здравомислието (14:26-33) или Божествения ред (14:34,35). Апостолът не искаше Коринтяните да тънат в незнание (12:1). Обаче, ако някой пренебрегва да се поучи от тези теми, отнасящи се до Църковното Събрание, е, добре! нека си остане в незнание (14:38). Бог е **Бог на мира** (14:33) и иска Църковното Събрание да отговаря на Неговия облик, както сочи и мястото, където би могъл да отведе невярващите, които там ще изповядат присъствието Му (14:24,25).

1 КОРИНТЯНИ 15 : 1 - 19

Един сериозен въпрос оставаше да се уреди : колко души от Коринт отричаха **възкресението**. Павел доказва, че тази доктрина не може да бъде подхвърляна на съмнение, без същевременно да бъдат разрушени из основи устоите на християнската вяра. Ако не съществува възкресение и самият Христос не е възкръснал; делото Му не е получило Божието одобрение; смъртта остава непобедена и ние продължаваме да тънем в греховете си. По този начин Евангелието губи целия си смисъл и нашата вяра губи основата си. Християнският живот на отказване и на раздяла става абсурден, и от всичките хора - християнинът е най за оплакване, защото е загубил същевременно и сегашния си живот и вечността. - Бог да бъде благословен, защото няма нищо подобно : „Господ действително възкръсна“ (Лука 24:34). Но поради голямото значение на тази истина, разбираме защо Бог толкова много се е погрижил, за да я утвърди. На първо място, посредством **Писанието** (15:3,4). После, чрез неопровержимите поради **качествата им свидетели** : Сефас, Яков и Самит, Павел (твърдящ, че е недостоеен) ; или поради **броя им** : около петстотин братя, които още можеха да бъдат разпитвани. И безсъмнено, много читатели, без да са виждали Господ Исус със собствените си очи, посредством собствения си опит са се убедили, че техния **Спасител е наистина жив** (Сравни Йов 19:25).

1 КОРИНТИЯНИ 15 : 20 - 34

Христос, възкръсналият, само изпреварва „заспалите“ вярващи. Те ще възкръснат при Неговото пришествие. Що се отнася до другите покойници, те ще бъдат „съживени“ по-късно, за да бъдат изправени пред престола на Съда (Откровение 20:12). И едва тогава всичко ще бъде подчинено на Христос. След което мисълта потъва в дълбините на онази блаженна вечност, където най-сетне Бог е всичко във всички (15:28). ♦ След като затваря тази славна скоба (15:20-28), апостолът показва как фактът да вярваш или да не вярваш във вечния живот, определя поведението на всичките хора ... като се започне с неговия (15:30-32). Колцина обаче са онези клетници, цялата религиозност на които се заключава в тези само думи : „Да ядем и да пием, защото утре няма да сме живи!“ (15:32). Те се убеждават, че няма извънгробовен живот, за да се оправдаят, че без задръжки се наслаждават през краткото си съществуване „като безразсъдни животни, чисто по скотски“ (2 Петър 2:12). Що се отнася до християнинът, неговата вяра трябва винаги да го държи буден (15:34) като го предпазва от сближаване с опасни другари, от ядене и пиене с пияниците от този свят (15:33; Матей 24:49). Нека се задоволяваме от общуването с Господ и с тези, които са негови, до завръщането Му !

1 КОРИНТЯНИ 15 : 35 - 50

Как ще изглежда **новото тяло**, с което християнинът ще бъде в Славата ? (15:35) : Библията не задоволява нашето любопитство. „Безумецо“, отвърща тя на всичките усилия на човешкото въображение. Ако ви покаже някое непознато вам семе, няма да знаете какво растение ще поникне от него. По същият начин отблъскващата и невзрачна гъсеница с нищо не показва преливащата в светлината многоцветна пеперуда, която ще излети от нея. ♦ Но за да се видят малките чудеса на поклънването и метаморфозата, трябва зърното да се погребее и какавидата на гъсеницата да заспи (Сравни Йоан 12:24). Така откупеният, който е „заспал“, ще се появи в тялото на възкресението. Какво невероятно и чудно бъдеще е отредено на това тяло от прах, на тази проста обвивка на душата ! То възкръсва в „**неразложимост**“ и смъртта вече няма власт над него; „**в слава**“ и „**в мощ**“ : без никакви недъзи и слабости ; „**духовно тяло**“, освободило се завинаги от плътта и от нейните щения, съвършен инструмент на Светия Дух. И най-сетне, то ще бъде **приличащо на Христовото**, след възкресението Му. Не са ли вече достатъчни тези ценни сведения за бъдещето ни състояние... не са ли те основания да въздаваме слава на Бога още отсега в нашите тела ? (6 :14, 20).

1 КОРИНТЯНИ 15 : 51 - 58 ; 16 : 1 - 9

Това, иначе магистрално изложение на доктрината за **възкресението**, не би било пълно без едно последно разкритие : всички вярващи няма да минат през смъртния сън. И живите няма да бъдат забравени, когато Исус се завърне. „Мигновено“ ще настъпи невероятната трансформация, която ще направи всеки подобаващ да бъде явен пред Бога. По същият начин както в притчата, където гостите на царската сватба трябваше да сменят дрипите си срещу славната одежда (Матей 22), живи и мъртви ще бъдат едно **неразложимо** и безсмъртно тяло. И тогава Христовата победа над смъртта, която Той доказва чрез собственото Си възкресение, ще намери своя грандиозен завършек в Неговите следовници. Е, добре! Както всяка истина, тази „мистерия“ трябва да намери едно практическо следствие в живота на **всеки откупен**. Нашата надежда е „твърда“ (Евреи 6:19); нека и ние също бъдем „непоколебими, преизобилстващи винаги в делото Господне“. Трудът ни никога няма да е **напразен**, ако е вършен „в Господа“ (15:58, който отговаря на 15:32). Дори и ако никакъв негов плод не е видим върху земята, той намира про-дължение във възкресението. ♦ Глава 16-та представя един такъв пример на християнско служене : **събирането** на дарения в първия ден на седмицата. То има голямо значение за сърцето на апостола и за сърцето на Господ.

1 КОРИНТЯНИ 16 : 10 - 24

Тези стихове съдържат : последните препоръки на апостола, няколко новини, които той съобщава и най-сетне, поздравите, които той отправя на своите скъпи коринтяни. Помежду тях той с удоволствие разпознава преданни и достойни за уважение братя : Стефанин, Фортунат, Ахаик, и той им ги сочи за пример (Сравни 1 Тимотей 3:13). ♦ На тези вярващи от Коринт, които преди се интересуваха само от **външните и видими ефекти** на християнизма, Павел последователно подчертава какви **мотиви** трябва да ги подтикват към действие : „Правете всичко за **Божията Слава**“ (10:31) - „Нека всичко се прави за **пазида-ние**“ (14:26). - „Всичко да става **с приличие и с ред**“ (14:40). - И най-последно, тук : „Всичко при вас да става **с любов**“ (16:14). Павел завършва с тази дума „любов“, едно иначе толкова **строго** писмо (Сравни 2 Коринтяни 7:8). И без да държи сметка за партиите, които съществуваша в Коринт, той потвърждава : „Моята любов **е с всички вас** в Христос Исус“. Все пак, имайки предвид това последно условие, ако имаше такива, които не обичаха **Господа**, то те се самоизключваха от този поздрав и неговото идване сред тях придобиваше тържествен характер. „Мараната“ ! Господ идва ! Нека да можем с радост да го очакваме !

ВТОРО ПИСМО НА

ПАВЕЛ ДО

КОРИНТИЯНИТЕ

2 КОРИНТЯНИ 1:1 - 11

Павел не беше писал първото си писмо до Коринтяните като цензор или строг съдник. Самият той бе наскърбен и потресен от вестите, получени от това Църковно събрание. Още повече, че те бяха достигнали до него в такъв един момент, в който той бе изпитал преголямото си огорчение в град Ефес в Азия, където имаше много противници (1:8; 1 Коринтяни 16:9). Но дори и голямото количество страдания може да бъде повод за благодарност, защото довежда до едно двойно и ценно последствие. Най-напред, то кара християнина да загуби всякакво упование в самия себе си (1:9). На второ място му позволява да навлезе дълбоко в симпатиите на Господ. Изобилието от **страдания** по такъв начин разкрива на скъпия апостол изобилието от **утешения** (1:5). Утехата е винаги нещо лично, но тя позволява на онзи, който придобие този опит, да навлезе в скърбите на другите и да им засвидетелствува една искрена симпатия. Да е преминал през изпитанието с подкрепата на Господа, позволява на християнина да се обърне към оскърбените и да насочи погледа им към „Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостите и Бог на всяка утеха“ (1:3).

2 КОРИНТЯНИ 1 : 12 - 24

Не беше в привичките на Павел да казва да когато мислеше **не** (1:17). Коринтяните можеха да му имат доверие : той нямаше задни мисли и даваше доказателства за същата искренност в своите действия и решения във всекидневния живот както и когато и когато им съобщаваше нефалшифицираното Евангелие (Виж 2:17 и 4:2 край). Колко важно е това! Ако някое Божие чедо не показва достатъчно истината, то излага и онези, които го наблюдават да се усъмнят в Словото, на което той е толкова неблагонадежден свидетел. Павел, от своя страна показваше безупречна честност, независимо касаеше ли се до взаимоотношенията със света или с другите християни (1:12). Нима той не беше вестителят на Онзи, който е „Амин, свидетел **верен** и истински“, който е Гарантът че всичките Божии обещания ще се сбъднат ? (1:20, Откровение 3:14). ♦ Стихове 21-ви и 22-ри ни напомнят три аспекта от дарбата на **Светия Дух** : Чрез него Бог ни е **миропомазал**, т.е., посветил на Себе си и ни е направил годни да влезем в Неговите помисли. Той ни е **запечатил** или, друго яче казано, посочил ни е като Нему принадлежащи. И най-сетне ни е направил притежатели на **залога** за нашите небесни блага, давайки ни едновременно едно първо доказателство за тяхната **реалност** и за **пачина** да ги **вкусим** още отсега „в сърцата си“.

2 КОРИНТЯНИ 2 : 1 - 17

Апостолът беше забавил пътуването си до Коринт, за да даде време на първото си писмо да произведе ефекта си. Благодарение на Бога, очакваното въздействие на съвестта се бе извършило, както в **църковното събрание**, така и у **човека**, който трябваше да бъде изключен. Но пък сега една друга опасност застрашаваше коринтяните : тази, да забравят милостта към разкаялия се провинен. Като проявяваха заслужаващо упрек снизхождение, те бяха преминали към строгост, лишена от любов. Сатаната е винаги готов да ни хвърли от една крайност в друга. **Похватите му са различни** в зависимост от **целите му, които си остават все едни и същи** : да унищожи свидетелството, дадено на Христос и да задържи хората в своята власт. Той дори си служи и със шегички по свой адрес - придобили широко разпространение по света - за да накара да се забравят страшните му намерения. Следователно, нека бъдем осторожни спрямо всяко лекомислие по отношение на дявола и на неговата власт. ♦ Апостолът в безпокойството си по отношение на коринтяните, бе оставил една благодатна за обработване нива, за да се срещне с Тит, който му носеше известия за тях. Но Павел е утешен, като си мисли, че навсякъде, където отива, разнася „Христовото благоухание“. Доловим ли е този аромат за всички онези, които ни познават ? И най-вече за **Бога** ?

2 КОРИНТЯНИ 3 : 1 - 18

Хората съдеха проповядваната от Павел доктрина според напредването на Коринтяните. Последните представляваха неговото живо „препоръчително писмо“ или по-скоро **Християнството**, чието име бе изписано върху техните сърца. Всичките християни са **Христови писма**, които Бог **адресира** до онези, които не четат Библията, за да имат пред очите си едно **живяно Евангелие**. За жалост, тези писма често пъти биват зацапани или неразчитаеми, вместо да са познати и четени от всички (3:2). Нека впрочем бдим **върху лицата ни да няма никакъв воал**, който да скрива християнското ни лъчение : воал от грижи, от егоизъм, от светски живот ... Но най-напред нека да няма **никакъв воал върху сърцата ни** (3:15, например : лошата съвест), който да задържа лъчите, които ние трябва да **получим** от Онзи, който е любов и светлина. Скрийте един храст под дебело платно или защитен екран ; той ще загине. Изложете го обратно на това най-нормално слънчево лъчение и под дъжда, и ето че той започва да нараства с всеки сезон, за да започне да носи и плодовете, които очаквате. Така е и с нашите души. Държани в присъствието на Христос, с тях се извършва една градирана (но несъзнателна) промяна от напредък към напредък по подобие на моралните съвършенства на Онзи, когото съзерцаваме в Словото Му (3:18).

2 КОРИНТИЯНИ 4:1 - 15

Ако е добре насочено към първоизточника на светлина, огледалото може да освети един тъмен кът. Защото съзерцаваше Господната слава (3:18), Павел можеше да отразява вярно около себе си всеки лъч, който получаваше. Да, какъв бе онзи бляскав предмет върху му, когото той правеше така видим за хората ? „Божията слава в лицето на Исус Христос“ (4:6). Какво **съкровище** беше за Павел това **познание на Христа** в славата Му ! Той беше само съедината, която я съдържаше. Един прост пръстен съд, чуплив и без собствена стойност. Защото ако Божият инструмент би станал забележим поради собствените си бляскави качества, то би привлякъл вниманието върху самия себе си за сметка на съкровището, което трябваше да представи. Бижутерите знаят много добре, че един много луксозен постамент би затъмнил скъпоценната вещ, поставена отгоре му. Те излагат най-скъпоценните си накити върху просто черно кадифе. Така и онзи съд, Павел, бе сред вълненията, в смутовете, преследван, омразан... за да може **съкровището** : животът на Исус в него, да се изяви пълноценно (4:10). Испитанията на вярващия допринасят той да бъде лишен от всякакъв собствен блясък, за да може да заблести толкова повече Онзи, на когото той всъщност не е друго, освен един постамент на лампата.

2 КОРИНТЯНИ 4:16 - 18; 5:1 - 10

Колко грижи полагаме само, за да поддържаме и да правим да благоденствува „нашият външен човек“ (4:16). Де да можеше и „вътрешният ни човек“ да се радва на същите грижи! Това, което подновяваше сърцето на апостола бе онази вечна тежест от слава, несъизмерима с изпитанията, на които беше подложен. Вървящ „посредством вярата, а не чрез зрението“ (5:7), очите на душата му са фиксирани върху неща незрими, но вечни, той вече ги предусещаше чрез залозите на Духа (5:5). Поради това беше и неуморим (4:1-16). ♦ Какъв трепет, какъв плам би трябвало непрестанно да предизвиква у нас мисълта за **съда на Христос** ! Ние няма да се изправим пред него, за да бъдем съдени, защото спасението вече ни е осигурено. Но като на филм там ще протече целият ни живот, разкривайки всичко, което сме вършили, „било добро, било зло“ и поради това ще получим за него или награда или погубление. И същевременно там Господ ще покаже как неговата **благодат** е почерпила блясък дори и от нашите грехове. Артистът, завършил реставрацията на увреден портрет, подчертава онова що е извършил, като съпоставя снимка на картината с първоначалния ѝ вид. Бидейки често недостатъчно чувствителни към греха, ние също така недостатъчно преценяваме **благодатта**, която ни прощава и ни търпи. Съдът на Христос най-сетне ще ни накара да проумеем целият ѝ огромен размер.

2 КОРИНТЯНИ 5 : 11 - 21

Павел **горещо** бе възжелал небесната слава (5:2), но в очакване, той се стараяше **със същия плам** да бъде приятен на Господ (5:9). Нямащ какво да крие нито от Бог, нито от човеците (5:11), той **вече не живееше за самия себе си** ; духом и тялом беше слуга на умрелия и възкръснал за него Христос (5:15). При това Господ го беше призовал - като всеки откупен - за една твърде висока служба : тази на **посланник** на суверенния Бог, за да предложи на неговата страна **помирението**. За да се справи с тази мисия и за да убеди хората, два значителни мотива го караха да бърза скъпия апостол : тържествеността на **присъдата** : той знаеше колко много Господ трябва да вдъхва страх (5:11); и **любовта** на Христос към душите, любов без която и най-красноречивият проповедник е само тръба, която ехти (5:14; 1 Коринтяни 13:1). ♦ В какво още се състои посланието на помирението ? Христос, единственият човек без грехове, бе идентифициран върху кръста, за да ги изкупи, със самият **грех**. Така Бог с благодат заличи греха, който ни отделя от Него (5:21). „Старите неща са преминали“. Бог не ги закърпва. Това е недостойно за Него. Харесва Му да прави „всички неща нови“. Ако някой е в Христос, той е ново създание (5:17).

2 КОРИНТЯНИ 6 : 1 - 18 ; 7 : 1

„Голямо търпение“ това препоръчва **Божият служител** (т.е. всеки вярващ ; 6:4; 12:12). Начинът по който Павел понасяше собствените си изпитания, изтъкваше стойността на евангелието му по-добре от всякаква реч. Той страдаше за нещо, което си заслужаваше това. ♦ Какъв странен човек е християнинът ! Той има, така да се каже, две лица. **В очите на света** се явява в безчестие, съблазнител, незнайник... оскърбен, беден, не притежаващ нищо. А какво е **пред Бога** ? : истинен, добре познат, жив, винаги радостен и най-сетне **притежаващ всичко** ! (6:8-10). Такова е истинското му лице. ♦ Напътствията, които следват, могат да ни се сторят ограничени и строги. Но те произтичат от **широкото сърце** на апостола (6:11). Думата **раздяла** ни отблъсква и въпреки това, който казва **святост**, казва раздяла заради Бога (Левит 20:26). Да се завърши едната (7:1) неминуемо означава да се практикува и другата. **Раздяла със света** : Стихове 14 -ти и 15-ти са приложими не само към проект за неравностоен брак (което включва брака на вярващ с невярващ), но така също и с другите връзки между вярващия и света. **Раздяла с религиозния свят** където Бог се асоциира с нечисти или непристойни неща (6:16-18) също се изисква от вярващия ; тя предлага несравними компенсации : например опитът от присъствието на Господ Исус „помежду“ приближените Му и от благословени връзки с Бог, нашия Отец. И най-сетне необходима е **раздяла със злото** във всичките му форми както и в нашите мисли (7:1).

2 КОРИНТИЯНИ 7:2 - 12

Любовта към Христос преизпълваше Павел и към неговите коринтяни (5:14). Тази любов бе все така истинна и голяма, както когато им бе написал и първото си строго писмо. Но сега сърцето му е изцяло свободно ; той може да даде пълен израз на обичта си. Тези, които ни залавят и ни предупреждават с най-голяма строгост, често биват и тези, които ни обичат най-много. „Онези, които любя, Аз ги залавям и наказвам“ - ще рече Господ на една поизстинала Църква (Откровение 3:19). ♦ Църковното събрание бе осъдило злото вътре в себе си ; по такъв начин бе показало своята чистота и праволинейност (7:11) : ако се бе показало търпимо към един ужасен грях, това бе поради незнание и немарливост. Коринтяните толкова повече трябваше и да се разкаят за състоянието си, което бе позволило на подобно зло да поникне помежду им, и изпитаха скръб **според** Бога. ♦ Стих 10-ти ни показва, че простото съжаление, срамът, угризението... още не са **покаяние**. Последното означава да съдим грешките си също както Бог ги осъжда, да разпознаем злото и се отърсим от него, независимо дали се отнася за деяния, извършени преди или след нашето обръщение (Притчи 28:13). Това е първият плод на вярата. И на свой ред от него произлиза „плодове, достойни за покаяние“ както казваше Йоан Кръстител на тези, които идваха на неговото кръщение (Лука 3:8).

2 КОРИНТЯНИ 7 : 13 - 16 ; 8 : 1 - 8

Подчинението на коринтяните беше събудило **радост и обич** у Тит и по такъв начин двойно възраждало и насърчило самия Павел (7:13-15). Но те все още бяха далеч от усърдието на светците от Македония (Глава 8). Последните, не само бяха дали такава и такава част от техните доходи и време : те бяха отдали и самите **себе си изцяло**. Не бяха чакали като някои други края на живота си, за да предложат на Бога само незначителни останки от прежната си сила ; те „**изпърво**“ бяха отдали себе си... Не бяха започнали също със служение на светиите ; не, най-напред се бяха отдали **на Господ**. И след това първоначално отдаване бяха последвали всички останали. Те принадлежаха така също и на апостолите, понеже последните бяха служители Господни. Представляваше това мъчителна трудност за македонците ? Тъкмо обратното ! „Изобилите от **радост**“ можеше да съпътствува „едно голямо **изпитание** от горести и несгоди“ и „**крайната им бедност**“ да се превърне в „**богатството** на тяхната щедрост“ (8:2). Това, което ние лесно бихм нарекли тегоба, те го наричаха **благодат** (8:4). Нека и нам Бог да даде това щастливо посвещение на нашия Господ, Този, на когото имаме привилагията да служим, като служим и на тези, които Му принадлежат!

2 КОРИНТЯНИ 8 : 9 - 24

Какво беше любовта на макдонците в сравнение с най-върховния пример на „нашия Господ Исус Христос“ ? Те не бяха избрали сами крайната си бедност (8:2). Но Той „**Наследникът** на всички нща“ (Евреи 1:2), благоволи да се обедни от небесната си Слава, да се роди в ясла, да бъде тук, на земята „**Бедникът**“, който нийде си нямаше покрив, където да се подслони (8:9; Псалми 40:17; 41:1; Лука 9:58). Защо ? **За да ни обогати със същата тази слава** и да направи от нас свои **сънаследници**. Обожавано тайнство на благодатта! ♦ Коринтяните не бяха се захванали изцяло да изпълняват щастливото си желание да подпомагат Църквите. Апостолът им писа, че да **искат** е добре, но да **правят** е още по-добре! Често за жалост, добрите ни намерения... си остават намерения : да се предложи тази Библия, да се посети болният, тази малка услуга, която можеше да се извърши... Бог приготвя пред нас добри дела (Ефесяни 2:10). Но ние се нуждаем от Него, за да **искаме** и да **правим** (8:11,12). Той събужда у нас едното или другото според собствената Си воля (Филипийни 2:13), но разминаването между подтика на сърцето и жеста на ръката идва от нашата небрежност. ♦ Грижата на Павел беше да се запази не само от всяка измама, но и дори от **всяка прилика със злото** пред хората.

2 КОРИНТЯНИ 9 : 1 - 15

За да не съжаляваме напразно в деня на жътвата, „да сеем“ свободно през сегашния сезон на сеитба (9:6; Лука 6:38; Второзаконие 15:10). Това, което Бог слага на сърцата ни, нека да го извършим, и да го извършим **с радост**. Защото онова, което ще запазим за себе си, няма да ни обогати, а от това, което ще дадем, никога няма да обеднеем (Притчи 28:27). Божията благодат ще ни осигури „**всякога, във всичко** - не всичко онова, което би ни се харесало - но **всичко**, което **е достатъчно**“ (9:8). Стихове от 11-ти до 14-ти, говорят че незаинтересованата щедрост може да предизвика у тези, на които е помогнато, действия на благодарност спрямо Бога и молитви за дарителите. Тръгвайки от въпрос, който може да ни се стори второстепенен и който касае благотворителството, апостолът съумява да насочи мислите ни към най-славните предмети : принасяването на Господ (8:9), **необяснимият дар Божи** (9:15). Да се постараме да преминем от дребните факти, които съставляват всекидневния ни живот, към блаженните истини на нашата вяра. Едно обикновено ядене, среща на семейството, подарък, направен или получен с обич, всичко това са възможности да се отдаде благодарност на Бог и да се помисли върху най-големия Дар : този, който любещият Бог направи на света като му изпрати Единородния Си Син (9:15; Йоан 3:16).

2 КОРИНТЯНИ 10 : 1 - 18

Павел не беше се решил да отиде при Коринтяните „с тояга“, за да накаже сам злото (10:2; 1 Коринтяни 4:21). Беше предпочел да им пише и да изчака ефекта, който щеше да възпроизведе писмото му. Но някои се бяха възползвали от търпението на апостола и от отсъствието му, за да обезценят мисията му. Смирението, нежността и християнското благодушие, които показваше Павел (10:1), служеха за претекст да бъде презиран. Защото природният човек се възхищава само от онова, което блести ; той съди „по външния вид“ (10:7). Но военните оръжия на Исус Христос не са плътски (10:4). Ефесяни 6:10... ги изброяват. Нека си припомним как Гедеон, Самсон, Ионатан, Давид, Иезекил... цитираме само тях, спечелиха най-големите си победи. И да не ни подвежда очарованието на такива човешки качества като красноречието или личното обаяние. Да следваме Словото, но никога този, който ни го представя, колкото и надарен да е, дори да сме получили някакво добро посредством него. ♦ Хората се сравняват със себе си и се възгордяват, с което ни се показват интелигентни (10:12)! Ние вярваме, че в унапредването и в длъжността имаме един безупречен модел : Исус! Съзерцанието Му ще ни позволи винаги да останем смирени!

2 КОРИНТЯНИ 11 : 1 - 15

Фалшиви апостоли се мъчеха да изместят Павел в сърцето на Коринтяните. Така, последният се вижда принуден да говори сам за себе си и това нарича „своята лудост“. Но го върши, не за да изисква за своя изгода обичта на вярващите (12:15). Той беше **ревнив заради Христос** и с пламенност изискваше тяхната любов за Единствения Съпруг на Църквата. ♦ Коринтяните рискуваха да се вслушат в „едно различно Евангелие“ (11:4). Те бяха по-малко духовни от Ефесяните, които „бяха изпитали онези, които се наричат апостоли, но в действителност не са такива“ и ги бяха намерили „лъжци“ (Откровение 2:2). Много християни се излагат на същата опасност като Коринтяните, защото дълбоко в себе си намират, че истинският християнизъм е много възискателен. И напротив, едно такова евангелие, което би превъзнасяло човека и дало място на плътта, би било добре понасяно. ♦ Зад тези измамни дейтели, апостолът изобличава техния господар **Сатаната**. Някога блестящ херувим (Иезекиил 28:12...), последният все още умее да се предприема в този си вид, за да съблазнява чрез хитростта си хората, така, както съблазни Ева (11:3,14). И той е по-опасен, когато се представя като хитрата змия, отколкото когато ни атакува фронтално като ревящия лъв от 1 Петър 5:8. Ние ще надиграем хитростите му като останем причастни към Словото на Господ.

2 КОРИНТЯНИ 11 : 16 - 33

Атаките срещу мисията на Павел са за Светия Дух повод да ни даде една по-ясна представа за труда му и за мъките му. Да, той беше представител на Христос и можеше да изреди доказателствата : един дълъг списък от **страдания**, понасяни в името на Благовестието. Стихове от 23-ти до 28-ми, 31-ви и 32-ри ни казват в какво се състоеше онова, което апостолът наричаше в Глава 4:17 „своята **кратковременна и непозната беда**“! Но какъв беше божественият източник, който го поддържаше, за да издържи на „онези изключителни неща“? „Една вечна тежест на слава“ бе непрестанно в мислите му : Христос прославен, неговата вечна отплата. Да отбелжим тази тайна : Когато **бъдем повечето време заети с Господ**, ще имаме по-малко време за размишления над нашите малки лични неща - а какво са те в сравнение с изпитанията на великия апостол! Да, колкото повече вечната Му любов натежава в теглилката на нашите сърца, толкова по-малко временните обстоятелства ще имат значение и ще ни измъчват. Има обаче едно нещо, което никога няма да ни „занимава в повече“ : „загрижеността за всички Църковни събрания“ (11:28). На най-първо място тя се изразява посредством молитви. Да ни дава Господ обич за скъпата Му Църква и за всеки от нейните членове !

2 КОРИНТЯНИ 12 : 1 - 10

Човекът в Христа е онзи, за когото плътта е загубила правата си (Римляни 8:1,2). Той е „ново създание“ (5:17). Положението му пред Бога е това на самия Христос и той вече го е заел на небето **посредством вярата**. Павел от своя страна вече е пребивавал там, отвлечен **реално** за един незабравим момент. И какво е могъл да види в рая ? Възкръсналият и Славен Христос. Какво е могъл да чуе там? Езикът на небето, който е непреводим за никой от човешките езици (12:4). Направо невероятна благосклонност! Ние също трябва да носим на практика белезите на човека в Христос. Но този изключителен опит по-сетне представляваше известна опасност за апостола. И за да бъде запазен от това да **се възгордее** „едно забито в плътта му дървено късче“ му е оставено : може би това е мъчителен недъг, способен да му навлече хорското презрение, когато проповядва (10:1,10; Галатяни 4:14). Господи, освободи ме от това, се моли апостолът ; служението ще се влоши от него... - „**Моята благодат ти е достатъчна**“ е отговорът на Господ. И обратно на онова, което изглеждаше, дървеното късче бе едно от **последствията на тази благодат**. Не беше ли то в Павел средството да задушаваше плътта, този неудобен придружител в работата му ? Да, за християнина недъзите и изпитанията са безценни. Те служат да се **отслаби човекът**, за да позволят на **Божията мощ** да се прояви (12:9,10; 4:7...). Ние също имаме нужда не да вървим чрез собствените си сили, но чрез **благодатта и могъществото на Бога**, за да може Той единствено да бъде прославен.

2 КОРИНТЯНИ 12 : 11 - 21

Каква горест беше за апостолът да види какви предположения се правеха спрямо него, **мотиви на заинтересованост и хитрини**, които му се приписваха! (12:14,16; 7:2,3; Сравни с Деяния 20:23). Докато той, в своето безупречно поведение, не бе престанал, заедно с другарите си по дело, да върви „по същите следи“: Христосите ! (12:18). И ако надълго отговаря на тези клевети, това не е за да се оправдае, но защото има предвид **поучаването** на своите обични Коринтяни (12:19; 1 Коринтяни 14:26 край). Действително, непризнаването мисията на апостола, означаваше отхвърлянето на авторитета на Божественното Слово, което той оповестяваше. Колко са онези днешни, тъй наречени християни, които отхвърлят такава част от вдъхновенното Слово и предимно посланията на Павел. Стихове 20-ти и 21-ви сочат до какви грехове довеждат тези небрежност и презрение. ♦ Така, в тази глава „намираме най-славното състояние, до което един християнин може да бъде въздигнат... и най-малкото, в което може да изпадне... Какъв контраст между това въздигане в третото небе и тази долна плътска деградация ! А християнинът е способен и на двете ! Какъв урок и какво предупреждение за всеки светец...“ (Ж.Н.Д., „Човек в Христа“).

2 КОРИНТЯНИ 13 : 1 - 13

Първото послание до Коринтяните имаше като повод Църковното събрание. Второто ни говореше за **мисията** или за християнската служба. В тях намерихме чувствата, умоляванията, умората, моралните и физически несгоди на служителя на **Господ**. Павел беше само слабият инструмент, но на земята не искаше по-добра участ от тая на своя Учител. А Христос тук на земята беше принизен, разпънат и осакатен. Но сега живееше, възкръснал чрез Божията Мощ (13:4). ♦ Завършвайки посланието си Павел отправя към Бог една последна молитва за скъпите си Коринтяни. Тя се събира в една дума : **тяхното усъвършенствуване** (13:9, край). Но същевременно ги подканя : „**усъвършенствувайте се**“ (13:11). Защото да се иска помощ от Господ съвсем не означава да се освободим, а да се стараем с усърдие да прогресираме в напредването и в службата на християнина. ♦ „Радвайте се... - им казва още той - бъдете утешени ; чувствувайте еднакво ; живеете в мир...“ (13:11). Нека **всеки сам за себе си**, скъпи чедо Божии, вземе тези увещания и да се радва на обещанието, което е дадено с тях. Да, нека с всички нас бъдат благодатта на Господ Исус Христос, Божията любов и обещанието на Светия Дух (13:13)!

ПИСМО НА
ПАВЕЛ ДО
ГАЛАТЯНИТЕ

ГАЛАТЯНИ 1 : 1 - 10

Това е едно строго писмо, което Павел адресира до Църквите в Галатия. Сега той трябва да се занимае не вече с един морален грях, какъвто беше случаят с Коринтяните, но с една **доктринална** заблуда от най-голяма тежест. Нещастните Галатяни, измамани от лъжекнижовници, са на път да **обърнат гръб на благодатта**, на единствения начин за спасение, за да се върнат към религията на делата. Павел със сила утвърждава абсолютния характер на Божествената истина. Тя е **една**, тя е **цялостна**, тя е **съвършенна**, защото Истината е Христос (Йоан 14:6). Понякога дочувам някои учени глави да твърдят - всъщност, за да оправдаят своето безверие - че всеки народ е получил разкритие единствено за себе си, религия, която се пригажда най-добре към неговия характер и неговата цивилизация. Няма нищо по-погрешно! Има само едно единствено Благовестие ; то заявява, че „нашият Господ Исус Христос... даде Сам Себе Си за нашите грехове“. Какво следва от това ? „По такъв начин - продължава апостолът - че да ни избави от настоящия свят на злото...“ (1:4). ♦ Стих 10-ти ни припомня една друга решителна истина, а именно, че грижата да се харесваме на хората ни отнема качеството ни на **Христови слуги**. Не ли **пай-напред на Него Самия** искаме ние да се харесаме (1 Солунци 2:4).

ГАЛАТЯНИ 1 : 11 - 24

Какво щастие е за нас да можем изцяло да се доверим на Божието Слово! Ако благовестието, провъзгласено от Павел беше **според човека**, тогава, да, Галатяните щяха да имат основание да приемат допълнения и промени. Но нямаше нищо подобно. И за да засвидетелствува по-добре **божествения източник** за своята мисия, апостолът разказва по какъв необикновен начин тя му е била поверена. Сам **Бог** го сложил на страни (1:15). **Бог** разкрил Сина Си у него, **Бог** пак го формирал в своето учение, без човешки преподаватели, в Арабската пустиня. Впрочем, Христос направо го беше призовал от горе, от небето (Деяния 9). ♦ Павел, преди пътуването си до Дамаск, ни съобщава, че човек може да бъде абсолютно искрен, бидейки и абсолютно неприятел на Господ (Йоан 16:2). Но колко скъпа му е сега тази Божия Църква, някога преследвана „прекалено“ от него. Да имаме за пример тази преданност към Господ и неговите следовници, и това усърдие, с което да проповядваме вярата си (1:23) ! Но нека отбележим : преди да поиска да говорим на други за Неговия Син, Бог благоволява да Го „разкрие“ **в нас** (1:16). Той иска да всели в сърцата ни несравнимото познание за Христос, за да произтича от него и нашето свидетелствуване (2 Коринтяни 4:6).

ГАЛАТЯНИ 2:1-10

Разказът на Павел за обстоятелствата на неговото апостолство, допълва онова, което вече знаем от книгата за Деянията. Докато Господ бе поверил на Петър оповестяването на Благовестията **пред юдеите**, Павел беше избран да проповядва **същото това благовестие** пред езичниците (2:8). Срещата му с другите апостоли не можеше следователно да омаловажи значението на един повик, отправен **от Господ**. Тъкмо напротив, той взе толкова присърце тяхната препоръка да си спомня за бедните, че това трябваше непряко да бъде причината за неговото затваряне в Ерусалим (Деяния 24:17). Какво научаваме от тези връзки помежду апостолите ? Че трябва да уважаваме служенето на другите и да бдим да не би да преминем границите на нашето, но да го вършим последователно и без „да се съобразяваме с лицето на човека“ (2:6). ♦ Книгата на Деянията потвърждава колко трудно е било на първите юдеи-християни да се откъснат от предписанията : обрязване и съблюдение на закона. В Ерусалим се беше състояло съвещанието за уреждането на тези въпроси (Деяния 15). Но Сатаната не се отказва от едно оръжие, с което вече си е служил с известен успех. На свой ред галатяните въпреки че не бяха юдеи, бяха попаднали в клопката, и Павел си поставя за цел да им покаже ужасната опасност.

ГАЛАТЯНИ 2:11 - 21

С какво това завръщане към закона е толкова тежко ? Защо Павел го взема толкова присърце, че стига дотам, публично да порицае Петър за двусмисленото му поведение (2:11-14). Защото фактът да се насърчават вярващите да юдействуват и да **вършат дела** означаваше все едно да се каже, че делото на Исус **не беше достатъчно**. Така смятат все още мнозина християни. По принцип приемат изкупителната стойност на Христовата жертва. Но същевременно основават спасението си върху **делата си** и върху практикуването на религията си. Правят „това, което могат“ и се упоават на Бога за останалото. Да отговорим чрез Стих 16-ти „че човек не се оправдава чрез дела по закона... ни по друг начин освен **чрез вяра** в Исус Христос“. Толкова прост начин ? Да, но доставен ни от една така велика Личност! Това е **Синът Божи**, който ме възлюби и предаде Себе Си заради мен“ (2:20). Какво е моето участие в това дело ? Това, което може да има мъртвеца, т.е. - никакво. Бидейки разпънат с Христос, аз съм освободен от закона „и вече не аз живея, а Христос живее в мен...“. Приятелю читател, възлюбен от Господ Исус, тези триумфални заявления можеш ли и ти да ги вземеш за своя сметка в цялата им истинност ?

Божият Син... ме възлюби и... предаде Себе Си заради мен...

Галатяни 2 : 20

Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас...

Ефесяни 5 : 2

Христос възлюби Църквата и предаде Себе Си за нея...

Ефесяни 5 : 25

ГАЛАТЯНИ 3:1-14

Същият план на посланието може да бъде очертан така : Глави 1-ва и 2-ра - Личното **свиделство** на апостола ; Глави 3-та и 4та - **Доктрина** за спасението посредством вярата ; Глави 5-та и 6-та - **Практическият живот** на откупения, намиращ се под благодатта. ♦ Сърцето на Павел е потресено : усърдието му за истината се дублира от любовта му към бедните му Галатяни. Какъв дух на заблуда бе успял да ги омае, че до такава степен да забравят Божията благодат ? Уви, мнозина християни им приличат ! **Разпънатият Христос** им беше описан (3:1). Те повярваха в Него и получиха **чрез Светия дух** уверение за спасението. Но не Му се довериха в ръководството на християнския им живот. Започнали с Духа, те продължаваха с плътта (3:3). Така че смятате ли, че след като ни е оправдал, Бог може да разчита на нас, за да „довърши своята работа“? Не, и ето защо същата тази вяра, която ни спасява, е и същата от която се нуждаем, **за да живеем** (3:11). Справедливият Божий закон, напротив, можеше само да ни умъртви, да ни **прокълне**, защото бяхме неспособни да го изпълним. Наложил се Христос да заеме нашето място под това **проклятие**. За да ни **откупи от него**, Той плати цялата цена. Той понесе проклятието на закона, когато зае на кръста мястото, което аз заслужавах. Нека завинаги да бъде благословен !

ГАЛАТЯНИ 3 : 15 - 29

Апостолът обяснява защо законът не променя с нищо божествените обещания. Последните го предхождат и Бог не взема обратно думата си. И най-вече, те бяха изречени на Авраам и на неговия потомък, т.е. **на Христос (3:16)**. Нищо не може да се заличи, нито да опровергае това, което Бог гарантира на Своя Възлюблен - и на тези, които Му принадлежат. „Тогава защо се даде законът“? (3:19). Бивал е сравняван с огледало. Посочва ми моралното ми омърсяване, но същевременно не може да го **премахне**, както огледалото не може да ме измие. Не такава е функцията му. Законът само ме убеждава, че съм грешен ; следователно той е моят водител, който ме отвежда до Христос (3:24). След което неговата роля е завършена, подобно тази на учителя, който е подготвил ученика си да премине в погорен клас. Колко трудно е това училище на закона ! То ми казва, че съм грешник и не ме оправдава ; че съм мъртав, но няма властта да ме съживи ; че съм безсилен - и не ми дава никаква сила. Но всичко онова, което ми липсва, тогава намирам отново в Христос. ♦ **Кръщението е публичният знак за отделянето ми за Христос**, посредством смъртта Му. Вие, които бяхте кръстени, вие действително ли сте „син Божий чрез вярата в Исус Христос?“ Наистина ли вече „сте облечни в Христос ?“ (3:26,27). Да се носи униформа, на която нямаме право е мошеничество и измама на доверието.

ГАЛАТЯНИ 4:1-18

Така Бог беш дал нещо много по-различно от закона : безусловни **обещания**. Те произтичаха от Неговата любов и от **радостта Му да благослови** толкова езичници и юдеи. Да се презре такъв един дар означаваше да се презре любовта Му. Да настояваме например да заплатим за подаръка, който ни се прави, означава да обидим този, който ни го дава. Колко се наскърбява Божието сърце особено когато гледа колко много християни могат да забравят свободата на Духа, за да я заместват с жалки и досадни деяния. Какво доказва това ? Че тези божии чедра познават твърде зле небесния си Отец... Разбираемо е, че онзи, който не е преживял обръщение се задоволява с „незначителни и жалки елементи“, защото няма нищо по-добро. „Но сега - ни казва Стих 9 - когато **познахте Бога**, и бидейки познавани от Него (1 Коринтяни 8:3), да не се оставяте вече да бъдете заробвани и да не толерирате нищо, което е недостойно за Него. Нека имаме пълно доверие в любовта му. ♦ В Стих 12 апостолът прекъсва своето изложение, за да заговори **на сърцата** на своите многобичани Галатяни. Той знае как да им припомни тяхната благосклонност и преданост към него. Уви, **привързаностите**, които отсъствието охлажда, са слаби привързаности. **Убежденията**, които се оставят да бъдат разколебани веднага след заминаването на Божия служител, са слаби убеждения. Как стоят нещата с нашата християнска любов ? И какво е положението на вярата ни ?

ГАЛАТЯНИ 4: 19 - 31

Апостолът е преизпълнен с тревога и недоумение. Напразен ли се е оказал търпеливият му труд ? (4:11). Вижда се принуден да започне отново с Галатяните от първосновите на Евангелието. Да се възползуваме и ние да ги подхванем наново заедно с тях. Защото Павел ако съжaliaва, че не може да поучава лично своите духовни чедa (4:20), ние разбираме какъв е мотивът за това : Бог беше пожелал да ни даде това писмо. ♦ Обаче, ще кажете вие, днес ние съвсем не сме застрашени да се поставим отново под закона. Това значи ние да бъдем зле познавани! Всеки път, когато ни допада, с нашето поведение, с впечатлението, че Бог ни дължи нещо, това не е ли ни повече, ни по-малко легалитизъм. Всеки път, когато вземаме някакво решение, без да се уповаваме на Господ, всеки път когато се сравняваме с другите в наша полза, ние показваме този дух на собствена справедливост, явен враг на благодатта (Сравни стих 29). За да илюстрира тази враждебност, Павел прибегва до примера с двамата синове на Авраам. Исаак, синът на обещанието, единствен може да наследи. Исмаил, дете според плътта, произлязло от Агар, слугинята, няма никакво право на бащините богатства и благословии. Дали всички ние сме от горния Ерусалим ? С Авраам, Исаак, Яков ли сме ние, „сънаследници на същото обещание“: небесното царство (4:26; Евреи 11:9,10,16) ?

ГАЛАТЯНИ 5:1-15

Човек винаги е считал **свободата** като едно от най-ценните блага. Но къде ли може наистина да вкуси от нея? Беден заробенник на своите страсти, той се ражда и мре със сърце оковано във вериги. Единствен Исус Христос може да го освободи (5:1; Йоан 8:36). Тогава се поставя един друг въпрос: Как откупеният от Господ ще си послужи със свободата си? Ще се заплете ли дръзко под строгото иго на закона (5:1)? Поведение такова, като това на някой наново освободен каторжник, който би изразил желанието наново да се върне в каторгата! Ще си послужи ли тогава с нея „като повод за угаждане на плътта“ (5:13)? Това би означавало да извърви обратния на Солунците път, да премине от служител на Бога към тиранията на светските идоли (4:8,9; Лука 11:26; 1 Солун.1:9). Не, тази така скъпо заплатена от Спасителя на кръста му свобода, християнинът ще използва, за да служи на ближния си. И в крайна сметка по такъв начин ще спазва закона, тъй като последния се резюмира в една единствена дума (5:14), в едно само слово: **любов**. „Който люби другите е изпълнил закона“ (Римляни 13:8,9). Той изпълнява също и заповедите на Господ Исус, чието последно и най-съкровено желание е да **се обича**ме един друг, както Той ни възлюби (Йоан 13:34; 15:12,17).

ГАЛАТЯНИ 5 : 16 - 26

Господ обяснява как да разпознаем дали едно дело е от плътта или е от Духа (Прочети Матей 7:16-20; Йоан 3:6). „Едно добро дърво не може да дава **лоши плодове**“. Тези, от Стихове 19-21-ви, следователно не могат да произхождат освен от лошото дърво : **плътта**. А тя е още във всекия от нас, със същите страшни възможности. Но ако сме „от Христос“ (5:24) в нас има една друга действаща сила : **Светият Дух**. Той ни дава живот и ни позволява да крачим (5:16,25) ; той се противопоставя на плътта (5:17) ; той ни напътствува (5:18) ; той довежда до зрелост собствения си плод, който е невъзможно да сбъркаме с друг, този скъпоценен грозд, за когото Стих 22 изброява деветте отбрани „зърна“: любов, радост, мир... За нещастие, едно дърво може да остане стерилно, ако всичките му сили се попилеят в излишни издънки, покарали ниско върху ствола му. Тогава градинарят как постъпва ? Той орязва тези издънки, за да може мъзгата отново да циркулира изобилно към ашладисаните вейки. Това е смисълът на Стих 24. „Тези, които са от Христос“ **разпънаха плътта**, когато преминаваха обръщение. Те се подчиниха посредством вярата на смъртната присъда над цялата им природа (дивото им дърво е било отрязано, за да бъде присадено). Отсега нататък им предстои да съдят за проявите : страсти и пожелания. „Ако по Духа живеем, по Духа и да крачим“ (5:25).

ГАЛАТЯНИ 6 : 1 - 18

Тази 6-та Глава ни учи как да постъпваме спрямо някой пропадащ брат [без да губим предвид нашата собствена отговорност (6:1)], спрямо онези, които са обременени от товар (6:2), спрямо „онези от дома на вярата“ и спрямо всички, **вършейки добро** (6:10). По настоящем ние сеем, за да „жънем, когато му дойде времето“. При това, очевиден е принципът : реколтата неизбежно ще бъде от същия сорт какъвто е посевът. Само един луд може да очаква да събере жито от там, дето е засял бодили. Плътта поражда **винаги** покварата, докато плодът на Духа покълва за вечния живот (6:8; 5:22; Сравни Осия 8:7; 10:13). Следователно, **сега** трябва да изберем : по-късно всички съжаления ще бъдат напразни!

◆ Християнинът вече е бил обявен мъртав **за закона** (2:19) и мъртав **за плътта** (5:24). Той е считан мъртав **за света** и реципрочно (6:14). От сега нататък светът вече няма права над мене, както и аз нямам такива над него. Помежду ни се издига една непреодолима бариера и това е „**кръстът на нашия Господ Исус Христос**“, моето освобождение и моята слава. От едната страна „едно ново създание“, от другата „нищо“, което Бог да признае (6:15). Нека бъдем в съгласие с Него по принцип и **на практика**.

ОТКРОВЕНИЕ

ОТКРОВЕНИЕ 1 : 1 - 11

Откровението е трудна книга. И въпреки това, причините да не се пренебрегва четенето ѝ са много. 1. Тя е „откровението на Исус Христос“, нашият скъп Спасител. 2. Това откровение идва от Него и е насочено към неговите слуги, между които и Йоан Евангелиста, заточен на остров Патмос, има щастието да се брой. 3. В Откровението се говори не за някакво неясно и далечно бъдеще, но за неща, които „скоро“ трябва да станат. 4. И най-сетне, нека не забравяме, че сериозният прочит на някоя част от Писанието, може само да донесе благословия за нашата душа (1:3), **защото то е Божието Слово**. От нас се иска не изцяло да го **проумеем**, но да го пазим (Лука 11:18). ♦ Щом стане дума за прослава на Исус, избликва спонтанно обожанието : „на Този, който ни люби и ни е измил...“(1:5). Да обърнем внимание на времето на глаголите : Той ни **люби** : Неговата любов е винаги налична и непроменлива. Но Той ни е и **измил** : това вече е едно извършено, приключено, завършено дело. Нека така също обърнем и внимаие на **реда** на тези глаголи : **защото Христос ни обича**, Той ни е измил от нашите грехове. Напротив, за нас това бе предва-рително необходимо, за да станем още отсега „царство и свещенници на нашия Бог и Отец“ (5:10 ; 20:6 край). Това, което Той направи от нас, надминава онова, което направи за нас.

ОТКРОВЕНИЕ 1 : 12 - 20

Същият смирен Исус от Евангелията, нашият нежен и добродушен Спасител ли е този Син на Човека, който се появява тук със знаците на свята и непреклонна справедливост ? Някога Йоан доверчиво слагаше главата си на гърдите Му (Йоан 13:25). А тук пада в краката Му като посечен. Какъв контраст ! ♦ Но и тази страна от Христовата слава не бива да се забравя. Отцът е предал целия съд на Сина (Йоан 5:22) ; По-късно, Той ще трябва да го въздаде над онези, които няма да са повярвали (Глави 19 и 20). Но още отсега, докато Църквата е на земята, той се запознава със състоянието на всяко от нейните събрания (седемте златни лампи, които трябва да светят, докато Го няма). Да, Господ може да **прости всичко**. Той умря и възкръсна, за да ни дари с опрощение и живот (1:18). Но и нищо **не може да Му убегне**. Очите Му са пламтящи огньове (2:18 ; 19:12), нищо не може да им се изплъзне. ♦ Стих 19 излага в едри линии плана на книгата. 1. Нещата, **които ти си видял** : тази тържествена поява на славния Господ (1:12...). 2. Нещата, **които са** : актуалната история на отговорната Църква (Глави 2 и 3). 3. Нещата, които ще се случат **след тези** : пророческите събития, които ще се извършат след въздигането на Църквата (Глави 4 до 22).

ОТКРОВЕНИЕ 2 : 1 - 11

Тези писма до седемте Църкви¹ в Азия описват в множество последователни картини историята на отговорното християнство. Господ се възправя пред всяка една от тези Църкви, прави прецизен инвентар на това, което намира и ... не намира там, подтиква и обещава възна-граждение на победителя. ♦ В Ефес, привидно, всичко вървеше възможно най-добре (2:2,3). Но Господ гледа в сърцето (Иеремия 2:2). И за нещастие, вече не вижда ответа на собствената Си любов : престанал е да заема първото място в него ! Но и крайбрежните жители, обитаващи до устието, няма да забележат веднага, ако тяхната река е прекъсната от извора си. Докато водата тече, бреговете ѝ ще се зеленеят ; още известно време там ще продължава да цари същото оживление... О, скъпи приятели, нека се запитае! Какво става не с нашето усърдие, а с нашата обич към Христос ? За да възпре този упадък, верният Господ ще си послужи с едно странно лекарство : изпитанието. Той отпуска юздите на сатанинското могъщество. След Ефес (любезният) иде Смирна, чието име означава „горчивата“. Това беше времето на мъчениците под властта на жестоките римски императори (през 2-ри и 3-ти век). И тогава на арената, срещу дивите зверове, „Смирненските“ християни имаха случая да докажат своята любов към Спасителя си чрез вяност до самата смърт.

1 По отношение използването на думата „църква“ тук и на други места, припомним бележката, поставена в тълковния речник.

ОТКРОВЕНИЕ 2 : 12 - 29

По времето на Смирненския период, десет големи колективни преследвания не успяват да разколебаят християнската вяра. Напротив, както е писано от някой си, „кръвта на мъчениците се превърна в посев за Църквата“. ♦ Тогава Сатаната прибегва до друга тактика и това е **Пергам** (2:13). Това, което насилието не успя да постигне, ще бъде осъществено от благосклонностите на властите. По времето на император Константин, през 312 година, приемането на християнството за държавна религия, събитие, което мнозина считат като голям успех за истината, увеличава разпуснатостта, светските нрави, навлизането на чуждестранни доктрини (2:14,15). ♦ Но в **Тиатир**, Църква, която стигна до крайност, злото прави още една крачка в повече. Това е Средновековният мрак, сравняван тук със злокобното царство на Ахаб, чиято жена Езавел подтикваше да се върши зло (Първа книга Царства 21:25). ♦ На Църквата ѝ омръзна да бъде чужда тук, на земята. Тя пожела да властвува. Знайни са постоянните ѝ домогвания да играе политическа роля. Е, добре, **властта** към която Тиатирската църква се стремеше с такава наглост, е обещана на тези, които същата беше подтикала, измъчвала, изгаряла върху кладите... но които са и истинските победители. Те ще царуват с Този, който идва като **Зорницата**.

ОТКРОВЕНИЕ 3 : 1 - 13

Вековете се изминаха. Сред Тиатир Бог предизвиква Реформата, която е едно могъщо движение, оживено от Неговия Дух. Но впоследствие упадъкът отново върши своето дело. **Сардокийската църква** е овладяна от духовна смърт. „Спомни си ... покаяй се“ ѝ се нарежда (3:3 ; сравни 2:5,16 ; 3:19). Кой е тук победителят ? Този, който не е **омърсил** дрехите си. Познаваме ли тази победа, за да останем чисти ? Победителят от Сардикия ще бъде облечен в бели одежди. И обратно на претендираното от Църквата му „име на живота“, неговото име никога няма да бъде заличено от книгата на живота. ♦ **Филадельфия** (братска любов) е дъщеря на „Пробудата“ на последния век. Това, което я характеризира : 1. **Слабосилие !** Но Господ оставя за нея отворена вратата на Евангелието. 2. **Вярност към Неговото Слово !** И Той ще бъде верен на обещанието Си : „Идвам скоро !“ 3. **Привързаността към Новото Му име** ще бъде тяхна участ. 4. **Неодобрието на света ?** Той ще му даде отговор чрез публичното му одобрение : „Те ще узнаят че Аз те възлюбих“. Проумяваме ли в какво се състои отговорността на Филадельфийското свидетелствуване, което пряко ни касае в настоящето време ? И Господ да ни дава да манифестираме това, което го характеризира, и да не губим короните си ! Защото Той ще изпита по-голяма радост давайки това възнаграждение, околкото победителят, който ще го получи.

ОТКРОВЕНИЕ 3 : 14 - 22

Още едно последно състояние характеризира християнството. Днес разпознаваме чертите му : самодоволство, хладно равнодушие, религиозни претенции всичко да се владее, всичко да се знае (Второзаконие 8:17 ; Осия 12:9). “Намам нужда от нищо“ : изглежда също казват християните, които пренебрегват молитвата. На **Лаодикийската Църква** липсват три основни неща 1. **златото** : истинската справедливост според Бога, 2. **белите одежди** : практическото засвидетелствуване, което произтича от тази според Бога въздадена справедливост, 3. **мазило за очи** : проумяването, което иде от Светия Дух. Но още не е твърде късно за онзи, който има уши, да чуе ! Господ последователно дава 1. **съвет** : нека всеки се помъчи да придобие от Него всичко, което му липсва (Сравни Матей 25:3) 2. **едно насърчение** : Христос подхваща наново и наказва тези, които обича, 3. **призив** - да бъдем усърдни, да се покаем, 4. **безценно обещание**, онова от Стих 20. Тези, които сега приемат Исус в сърцето си, Той на Свой ред ще ги приеме на небето, на Своя трон (3:21). Скъпи приятели, това е краят на историята на Църквата върху земята. Но колкото и голям да е упадъкът, присъствието на Господ все още може да бъде осъзнато. То кара сърцата да пламтят в неизразима радост, подобна на тази, която изпитаха една незабравима вечер двама ученика, когато Исус влезе, за да остане с тях (Лука 24:29).

ОТКРОВЕНИЕ 4 : 1 - 11

Тук започва третата част на оповестената в Глава 1:19 книга. Разбира се, всичките подробности в това видение трябва да се възприемат в един символичен смисъл. Ясно е, че на небето няма да видим никакъв материален **трон** : последният е само емблема на Царското управление. Въпреки това, интерпретацията на тези символи, не е изоставена на свободата на нашето въображение : тя ни е дадена от самата Библия в някои други пасажии. (Съветваме ви да консултирате необемистото произведение „Символният език в Откровението“ от Х. Росие). ♦ За да разберем тези неща „които скоро ще станат“ (след като Църквата бъде въздигната), апостолът е поканен да се възкачи на небето. Християнинът трябва винаги да гледа на земните неща от една небесна гледна точка, за да може да ги схване в истинската им перспектива, като има за център Христос. ♦ Според обещанието направено във Филаделфия, откупените от Господ ще бъдат запазени от часа на изпитанието. В момента, в който то ще започне за света (Глава 6), вече ги виждаме **събрани в славата**. Те са представени от 24-римата старейшини, които падат по очи, хвърляйки короните си пред трона. Те възславят Бога Създател, но в Глава 5, те ще обожават Бога-Изкупител.

ОТКРОВЕНИЕ 5 : 1 - 14

За цялата вселена остава нерешен въпросът : „Кой е достоен да отвори книгата и разпечати печатите ѝ ?“ Другояче казано, кой ще **въздаде правосъдието или изпълни присъдата** ? Само един може да направи това : този, който **няма грехове** (Сравни Йоан 8:7), и който чрез самото си съвършенство е **победил Сатаната и света**. Христос е „този лъв от Юдовото племе“, който вече е посочен в Битие 49:9. Но веднага след това бива представен като едно заклано Агне. за да бъде победен Сатаната, за да се изпълни небето с множество щастливи същества, е бил необходим **Христовият кръст**. И Неговата жертва е припомнена по най-затрогващ начин на сърцата на всички светци. На това небе, където всичко говори за могъщество и **величие**, постоянният спомен за **унижението** на скъпия ни Спасител, ще представлява най-потресаващия контраст. Неговото смирение, кроткост, зависимост, търпение... всички тези морални съвършенства, които Христос показва тук, на земята, ще бъдат винаги пред очите ни, давайки ни винаги мярката на Неговата любов. ♦ И тогава, на новата песен, подхваната от прославените светии, ще отговори световното ехо от всички сфери на творението. „**Достойно е Агнето** да приеме богатство, почит, сила и власт“, величие, мъдрост и могъщество...

ОТКРОВЕНИЕ 6 : 1 - 17

Ако понякога се учудваме на строгостта на Божието правосъдие, то това е защото не умеем да се въздигаме посредством вярата на небето. Но чувайки да се превъзнася **съвършенната светост** на Бога (4:8), и съзерцавайки в закланото Агне едновременно и божествената любов и презрението на тази любов от възстаналия човек, едва тогава бихме могли да разберем колко справедливо, заслужено и необходимо е това правосъдие. И тогава бихме си дали сметка, че нищо не е плод на случайността. Бог контролира всичко, което става на земята. И не само че Неговите пътища на правосъдие са **предварително** описани в тази символна книга (5:1), но и всяко едно от тях се извършва точно в този момент, който Той е оповестил, когато печатът бива разчупен от Агнето. Отварянето на първите четири печата предизвиква появата на също толкова ездача. Те представляват последователно териториалното завоевание, гражданската война, гладът, смъртоносните бедствия, които ще се следват върху земята (Сравни 6:8 и Иезекиила 14:21). И когато петият печат бива счупен, се появява една група от мъченици, които се молят на всевластния Бог да им въздаде справедливост. Шестият печат е като отговор на техния повик. Този печат предсказва за една ужасяваща революция ; всички установени власти биват съборени. ♦ Колко странно звучат тези няколко събрани думи : „гневът на Агнето“ (6:16 ; Псалми 2:12).

ОТКРОВЕНИЕ 7: 1 - 17

Мястото на тази глава е като скоби между 6-тия и 7-ия печат. Преди да иде по-напред в своите пътища на наказание, Бог отделя и слага печат на тези, които Му принадлежат. Една първа група (7:4-8) е формирана от **юдеи** от различните племена. Тя представлява онова преданно ядро от хора, чийто чувства ни разкриват Псалмите. Втората група хора е съставена от сборно множество от различните **нации**, което е повярвало в благовесттието на царството (7:9...). Като ни представя и сега още тези вярващи, сякаш че Бог ни казва : тези наказания не са за тях ; те ще преминат през трудностите под моята закрила. По същия начин, през нощта срещу Пасха, Израелитяните бяха отличени и закриляни срещу ударите на ангела на разрушението, посредством **кръвта на Агнето** (Исход 12:13). В същата тази кръв, същите тези вярващи, идещи „от голямата скръб“, ще са изпращани и избелили дрехите си (7:14). И тяхното спасение няма да бъде осигурено по начин, различен от нашия : скъпоценната кръв Христова. После, същото това Агне, което вече ги е очистило, ще ги пасе, ще ги закриля и пои от изворите на живота (Исай 49:10). Сам Бог ще избърше сълзите им. Какви обещания ! Те предварително идват да ги утешат от една безпрецедентна скръб !

ОТКРОВЕНИЕ 8 : 1 - 13

Седмият печат бива счупен след един кратък отдих. И докато ангелите се приготвяват да изпълнят наказанията, един друг Ангел (Самият Христос) изпълнява функцията на застъпник (8:3). Поради онова, което сам е изстрадал, Господ Исус е способен да съчувствува на вярващите, подложени на изпитание (Евреи 2:18 ; 4:15). В тези апокалиптични времена, Той ще поеме защитата на вярващите, дошли от голямата скръб (тези от Глава 7). И светиите, на свой ред вече приети в славата, след като сами са изпитали върху земята умора и скръб, ще почувствуват едно толкова по-голямо съпричастие към вярващите, колкото по-тежки са били обетоятелствата, в които последните са преминали през този ужасен период. Така, те ще бъдат ведно с Христос първосвещенниците, поднасящи на Бога златните кадилници, пълни с тамян, които са самите молитви на светиите (5:8 края). ♦ Изпреварен от застъпничеството, всеки от седмината ангели, затръбвява със страховитата си **тръба**. Първата тръба дава знак за изпълнението на едно внезапно наказание, стоварваща се върху могъщите на Запад (стволовете) и върху повсместното благоденствие. Втората - съответствува на нахлуването в империята на една огромна и анархична земна сила. Третата и четвъртата - предизвикват рухването и вероотстъпничеството на отговорните власти, хвърляйки хората в най-дълбок морален мрак.

ОТКРОВЕНИЕ 9 : 1 - 21

Някои коментатори са интерпретирали по най-своеволен начин тези глави, мъчейки се най-вече да намерят съответствие между пророчествата и станалите до тяхно време събития. Нека да припомним, че цялата тази трета част от видението на Йоан е **предстояща**. Тя се отнася само до интервала от няколко години, разделящ идването на Господ, търсещ Църквата си (1 Солу. 4:15-17), до започването на хилядолетното му царствование (20:3; Исаия 11; Захар. 14:9). ♦ **Петата тръба**, или първото нещастие, пуска на свобода от бездната един ужасен рой от **скакалци**, преки оръдия на Сатаната, които подлагат безбожните юдеи на морално мъчение, по-страшно от самата смърт. При **шестата тръба** се появяват фантастични **коне**, бълващи огън, дим и сира, сеещи смърт по пътя си. Техните ездачи носят **нагръдници** (9:9,17), образ на **закоравяла съвест** (1 Тимотей 4:2). Същевременно, жилата и опашките, подобни на скорпиони (9:10) или на змии (9:19), представляват лъжливите и отровни доктрини, с които Сатаната ще си послужи повече от всякога (Сравни Йисай 9:15). ♦ Тръбенето с **тръба** за оповестяването на тези наказания, им придава характера на едно **предупреждение** към хората. Но тези сърца са дотолкова **закоравели**, че дори неவிжданите дотогава бедствия няма да ги накарат да се покаят (9:20,21).

ОТКРОВЕНИЕ 10 : 1 - 11 ; 11 : 1 - 13

Глави 10 и 11:1-13, се вписват между 6-тата и 7-ма тръба, по същия начин, както 7-ма глава се вписваше в скоба между 6-тия и 7-мия печат. И отново Христос се появява във вид на „друг ангел“, придружен също и тук със знаците на благодат. **Облакът**, в който се обгръща и **огнените стълбове**, върху които стои, напомнят грижите на Бог към Израел в пустинята (Изход 13:21,22) ; **дъгата** (Сравни 4:3) говори за завета на Бога със земята (Битие 9:13). По такъв начин обещанията Му се припомнят непряко. Но Христос притежава също и атрибутите на **властта** : лицето Му прилича на слънцето и Той изисква правата Си да властвува над света. В ръцете Си държи една **малка разтворена книга**, представляваща недълъг приод от пророчеството, разкрито в Стария Завет. Касае се за втората „полу-седмица“ от голямата скръб (Даниил 9:27 ; Матей 24:15-21), по време на която Бог още признава светилището, олтара и „тези, които там се кланят“. Забележителен детайл, тези три години и половина са пресметнати в месеци (42), за да се говори за подтисничеството (11:2), както и в дни (1260), за да се претегли свидетелството на преданното ядро. Бог е **пресметнал** всеки един от тези дни и знае какво представлява като смелост, но и какво страдание съдържа (Псалми 56:8).

ОТКРОВЕНИЕ 11 : 4 - 19

Двамината свидетели изобразяват достатъчното и цялостно свидетелство, дадено от вярващата ядро останало по време на крайната скръб. Те се представят със знаците на **Илия** и на **Моисей**, които и двамата, по времето на мрачни за Израел периоди, се наемаха да крепят свидетелството за Бога и според Бога. Според молитвата на първия, небето остава зключено за три години и половина (11:6; Иаков 5:17; Сравни 11:5 и 4 Царства 1: 10,12). Вторият получава властта да превръща водата в кръв (живота в смърт ; Изход 7:19) и да нанася всякакви рани на земята. Тези вярващи, бидейки подложени на смърт в Йерусалим от „Римския звяр“ от Глава 13, ще са утешени от мисълта, че на същото това място, преди тях, „техният Господ е бил разпънат“ (Лука 13: 33,34). И мъченичеството им ще бъде последвано от ярко публично възкресение, за смайване на преследвачите им. ♦ И най-сетне, проехтява последното нещастие. С настъпването му, настават две неща : **царството** на Господ (11:15 край) както и неговият **гняв** (11:18; Псалми 110:5). В Глава 6:17, уплашените хора мислеха, че ги беше споходил гневът на Агнето. Но този гняв не избухва до момента, когато Христос поема управлението на света. Тогава, в този момент, небето гръмва в триумфални песни ; светиите падат по очи в обожание ; Този, който беше **разпънат** (11:8 край) ще **царува** отсега нататък за вечни векове (Лука 1:33).

ОТКРОВЕНИЕ 12 : 1 - 17

Това ново разделяне е въведено от Стих 19 в глава 11. Ковчегът на завета се появява там като знак на благодат, преди наказанието над Израел. Народът (въведен на сцената, символизиран от бременната жена облечена в слънце), бидейки този, от който трябваше да бъде роден Месията, именно поради това предизвиква яростното противодействие на Сатаната, на големия, червеникав дракон. Интимността между потомството на жената и „старовременната змия“ (12:9), предречено още с падението, продължава в цялата Библия (Виж Битие 3:15, Изход 1:22; 4 Царства 11:1; Матей 2:16...). Но дяволът напразно напруга всичките си усилия, за да пречи на изпълнението на Божиите планове, градени чрез раждането и възнасянето на Господ Исус. Христос и небесните светии (детето, издигнато към Бога) сега са извън досега му. А и освен това, Сатаната скоро ще бъде заграден от небето на земята (прочети Лука 10:18 и Римляни 16:20) и неговата безсилна ярост, ще се развихри срещу **ядрото на Израел**. А онова, което характеризира последния е, че той **ще спазва Божиите заповеди** (12:17 край). Каква е била за Христос и каква е днес за нас тайната на **силата** и на **победата** над **Лукавия** ? Това е Божието Слово, което обитава сърцата (Псалми 17:4; Матей 4:4; 1 Йоан 2:14 край).

ОТКРОВЕНИЕ 12 : 18 ; 13 : 1 - 18

Запокитен на земята, дяволът се възползува от „малкото време“, с което разполага. Той си служи с два „звяра“, дума, в чийто смисъл е вложена липсата на връзки с Бога (Дан.4). В Първата (13:1) обозначава възстановената **Римска империя**. Тя ще обедини в себе си характеристиките на трите предишни империи : бързината на леопарда (Гръция), упоритостта на мечката (Персия), хищността на лъва (Вавилон - Виж Даниил 7:4-6). В пустинята Исус се беше отказал от земните царства. Сатаната дарява с тях римския император и по такъв начин, придобива почестите на целия свят (13:4 ; Лука 4:5-8). ♦ Що се отнася до втория звер, то той е една лоша имитация на Агнето, но езикът му го издава. Това е **Антихристът** (Йоан 5:43 ; 2 Солу.2:3-8), който ще упражнява религиозната власт, ще извърши чудеса и ще помага на първия звер. Множеството хора, които ще подведе, ще бъдат белязани като добитък, в името на „римския звер“. Те ще бъдат наречени „тези, които обитават земята“ (13:8,14 ; 3:10 ; 6:10 ; 8:13 ; 11:10), защото там са съсредоточени всичките им интереси и домогвания. Колко много са днес този вид хора ! Стих 6 споменава контрастно „тези, които обитават на **небето**“ (Филипяни 3:19,20). Християни, нека покажем „ясно“ и недвусмислено, къде е **нашето** жилище (Евреи 11:14).

ОТКРОВЕНИЕ 14 : 1 - 13

След едно вмъкване, което вече ни даде представа за троицата на злото - а именно драконът (Глава 12), първият и вторият звяр (Глава 13) - седемте видения от Глава 14 се съединяват при още непротръбилата седма тръба (11:15). Но преди да се намеси спрямо злото, Бог признава и отделя на страна едно ново ядро от Своя народ. Тези свидетели не са се поддали на всеобщата корупция. За разлика от множеството хора, които носят на челата си **белсга на звяра** (13:16), **името на Агнето** е изписано върху техните чела (14:1). А ние, носим ли без срам името на нашия Спасител ? Може ли всеки около нас да разбере кому принадлежим ? ♦ Тези вярващи са „онези, които следват Агнето **където и да отиде**“ (14:4 ; Сравни Йоан 1:36,37). Последвали Го в опозоряването Му и в страданието Му, те ще бъдат също Негови спътници и в Царството. Някои ще бъдат убити поради предаността си към Господа (Сравни 12:11). Стих 13 ги утешава. И вместо да загубят своята част в царуването, те са наречени блаженни. И делата им **ги следват** (да обрънем внимание на това, че те никога не ги предшествуват ; никога делата на някого няма да му дадат достъп до небето). Скъпи приятели, нашите християнски привилегии са още **по-издигнати**. Бихме ли искали да ни намерят **по-малко преданни** от тези свидетели на последните дни ?

ОТКРОВЕНИЕ 14 : 14 - 20 ; 15 : 1 - 8

Някога Господ бе предрекъл на своите обвинители : „отсега нататък ще видите Човешкия син, седящ отдясно на силата и идещ върху небесните облаци“ (1:7; Матей 26:64 и 24:30). Ето Го този Син на Човека, седнал върху бял облак. Някога с трънен венец, сега той носи златна корона ; вместо тръстика, държи остър сърп. Този, Когото хората съдеха, сега е станал Съдник на хората. И като такъв, Той нарежда започването на **голямата жътва** на земята, последвана от ужасния **гроздобер**, и двете предречени от толкова отдавна (напр. Иоил 3:13 ; Матей 13:30,39). ♦ Една последна серия от наказания (чашите) ще започне с Глава 15. Но и още този път светиите, които ще трябва да ги преминат, са видени най-напред в сигурност (15:2-4). След което, седемте ангели, натоварени с изпълнението на беди, излизат от храма и получават седем чаши, налети с Божия гняв (Сравни Иеремия 25:15). ♦ Скъпи приятели християни, този свят, който ще бъде поразен, е същят, който Бог така възлюби, че даде заради него **Единородния Си Син**. А на ангелите разрушители още не им е възложена страшната мисия. Тази, която очаква нас, е съвсем различна : тя е - да провъзгласим Божията благодат (2 Коринтяни 5:20).

ОТКРОВЕНИЕ 16 : 1 - 21

Седемте чаши, излети върху земята, напомнят бедите на Египет ; язви, води превърнати в кръв, мрак, жаби, гръмотевица, градушка и огън (Виж Изход 9:23). Но наместо покаяние, тези бедствия предизвикват богохулства (16:9,11,21). Но на праведния Бог е въздадено едно тройно засвидетелствуване : от групата на победителите (15:3,4), от ангела на водите (16:5) и от самия олтар (16:7). ♦ Четирите първи язви поразяват последователно същите сфери, като първите четири тръби (8:7-12). Петата достига престола на римския предводител. Шестата подготвя „битката на големия ден“. Най-сетне, с последната чаша, проечавашилният глас, идещ от престола : „Сбъдна се“! Колко различен е от вика, който провъзгласи за нас края на **Божия гняв** срещу греха, след което Божия Син изпива върху кръста **чашата**, която се полагаше нам : „Свърши се“ (Йоан 19:30). ♦ Тези тържествени събития са по-скорошни, отколкото си мислим. „Винаги трябва да можем да представяме света, като подсъдна сцена и съзнаващ страшния гняв комуто той не може да убегне... Това ще ни предпази да бъдем безразлични било към злото, което е в света, било към Божия съд, който го очаква“ (В.Кели).

ОТКРОВЕНИЕ 17 : 1 - 18

В последната чаша се съдържа присъдата над **Вавилон** (16:19), един сюжет, развит подробно в Глави 17 и 18. Става дума за вероотстъпната Църква, за голямото изповядващо християнство, от което всичките истински Божии чеда ще са изтеглени при завръщането на Господ. Невярна на Христос, тя се е покварила чрез нечисти съюзи със света и с неговите идоли. И както някой си е казал : „покваряването на най-доброто е най-лошата поквара“. ♦ „Блудницата“ е „възседнала един звяр“ и черпи силата си от политическата власт (17:3). И докато Христос заявяваше : „Моето царство не е от този свят“, тя възжела земното могъщество (Йоан 18:36). И най-сетне, и на първо място, тя преследва и убива истинските светии (17:6). При тази гледка, апостолът е обхванат от силно смайване. В подобно нещо ли би могла да се превърне отговорната Църква ? Да, с течение на вековете нейната история само още повече го е потвърдила, очаквайки тя да приеме и своята крайна форма, описана тук. Но от Стихове 16 и 17 ние научаваме как ще загине тази „майка на всички блудства“. Тя ще има същата онази участ, на която беше подложила „Исусовите свидетели“, израз, в който се оглежда цялата нежност на Божието сърце (17:6 ; виж също 2:13).

ОТКРОВЕНИЕ 18 : 1 - 13

Тези видения могат да се сравняват със серия от диапозитиви, показващи едни и същи картини или събития, но взети под различни ъгли и при различно осветление. Рухването на Вавилон тук се счита като дело произлизащо направо от „Господ Бог“ (18:8,20). Но преди това друг един глас проехтява във Стих 4 : **„Излезте от нея, народе Мой“** (Сравни пророчеството на Йеремиа относно действителния някогашен Вавилон : 51:7,8,37,45...). Този глас вече се чува днес : „Излезте измежду тях и отделете се, казва Господ...“ (2 Коринтяни 6:17). Всяко Божие чедо е призовано да се отдели изцяло от религиозния свят и от смесените му принципи, които Той ни е показал тук в техния краен вид (Сравни Числа 16:26). Някои ще ни обвинят, че не ни достига любов, че сме ограничени и пропити с тщеславие. Но основното е, да се подчиняваме на Господ. ♦ Стихове 12 и 13 изреждат дългата поредица от „всичко, което е в този свят“, разгледано така, за да задоволи многобройните човешки ламтежи (1 Йоан 2:16,17). Начело в нея е поставено най-високо цененото : **златото**, като завършва с онова, което е на последно място в очите на тази неистинска Църква..., но което за Бога има такава висока цена : **човешките души**.

ОТКРОВЕНИЕ 18 : 14 - 24

Плаحوвете на търговците (18:11,15) ни напомнят жалбите на Димитри и на занаятчиите от Ефес, опасяващи се, че ще загубят „голямата изгода“ и „благосъстоянието“, което им носеше култа към идола (Деяния 19). В действителност, каква разлика има между „Артемидата на Ефесяните“ и „великия Вавилон“, между езическото идолопоклонничество и покварата на християнството ? Религията, която дава на човека всичко, за което ламти душата му (18:14), която ласкае усещанията, приспивайки съвестта (в това отношение музиката играе голяма роля : 18:22 ; Даниил 3:7), поощрява търговията и служи като претекст за всякакви удоволствия, може да има само успех. Достатъчно е да се види по какъв светски начин в края на годината, от мнозина е чествувано рождеството на Господ Исус. ♦ „В нея беше намерена кръвта ... на светиите“ (18:24). В началото на Библията се казва вече, в града на Каин има много приятни неща..., докато кръвта на Авел вика... (Сравни Битие 4:10, 17...). И докато днес религиозният свят се радва, истинският вярващ плаче и скърби (Йоан 16:20). И утре, тук на земята, ще отекнат **съжаленията** ! Но ще им бъде отговорено с **радостта** на небето (18:20). Дано Бог ни позволи да видим вече посредством вярата нещата, **както ги вижда Той самият** !

ОТКРОВЕНИЕ 19 : 1 - 16

Самозванството на Вавилон, претенцията му да представлява Църквата, го посрами публично. Сега Господ представя **истинската си Съпруга** на поканените на небесното угощение. Небето отеква от възхвали, защото вижда в нея целия обхват на благодатта и на Славата на Бога. На радостта на Съпруга, ще отговори тази на Съпругата ! Тя се е нагиздила и нейната украса се състои в справедливите деяния на светиите, които Бог им позволи да извършат на земята, докато бяха на нея. Но „поканените“ също ще бъдат изпълнени с радост. Защото „Младоженецът е който има невестата, но **приятелят на Младоженеца**, който го слуша, се радва твърде много на гласа Му“ (Йоан 3:29). ♦ Да не забравяме докато очакваме този ден, че бяхме „сгодени за един Мъж“ за да бъдем представени на Христос, като „чиста девица“ (2 Коринтяни 11:2). Нека запазим за Него цялата свежест на любовта си. ♦ Но ако Христос е Възлюбленият на Църквата, за света Той е великият Съдия. Под взетото някога име, чрез което Той изяви благодатта и истината, това на „**Божие Слово**“, Той се приближава, за да извърши „страшни неща“ (Псалми 45; Виж Исая 59:18 ; 63:1-6). ♦ Приятелю, кога и как искаш да срещнеш Исус ? В този момент, когато е Спасител, или пък твърде скоро - като Съдия ?

ОТКРОВЕНИЕ 19 : 17 - 21 ; 20 : 1 - 6

В контраст със „сватбеното угощение на Агнето“, ето как иронично е наречено : „великата Божия вечеря“ (19:17 края; Псалми 2:4,5; Софоний 1:7). Върховният сблъсък между армиите на Божия Син и на римския предводител, ще се увенчае с пълния разгром на последните. Без друга присъда, звярът и фалшивият пророк ще бъдат запокитени в ада (Сравни Числа 16:33 ; Псалми 55:15). По-сетне Бог се справя със Сатаната, техния господар. Глава 12 ни го показваше запокитен от небето. А тук, символичните верига и ключ, възпрепятствуват на големия убиец да вреди. Най-сетне, стих 10 го показва след хиляди години, присъединяващ се към двамата си съучастници в огненото езеро (Матей 25:41). Разбира-ме, следователно, че в Библията няма друга такава книга, от която дяволът да се плаши толкова, отколкото от Откровението. За да попречи на прочита ѝ, той дори внушава на вярващите, че е неясна. ♦ Веднъж Сатаната окован, той вече с нищо не се противопоставя на славното царство на Господ. Ние успяхме да констатираме, че това Царство, обратно на заключенията на мнозина, няма да настъпи чрез последователно подобрене на света, но чрез наказания. Скъпи Божии чедра, Христос иска да раздели с нас своята власт (Даниил 7:18). Нека не се сближаваме днес с един свят, който утре ще съдим (1 Коринтяни 6:2).

ОТКРОВЕНИЕ 20 : 7 - 15

И хиляда благословени години не са променили човешкото сърце. Отвързаният Сатана ще успее да вдигне едно последно и огромно възстание на нациите, на което Бог ще отговори чрез едно кратко и поразяващо наказание. Сега звъни най-тържественният измежду всички час : сбъдва се реченото в Глава 9:27 от Евреи, но също и от Йоан 5:24. Всички покойници се изправят пред Великият Съдия. По време на земния им живот, те много са се различавали помежду си. Едни са били **високопоставени**, почитани от себеподобните си (Лука 16:19), а други **незначителни**, намиращи се дори на най-ниското обществено стъпало (Лука 23:39). Но ето ги събрани и без отлики помежду им, „защото всички са съгрешили ...“ (Римляни 3:23). За да го докажат, разтворени са книги, в които с ужас всеки намира всичките си деяния, вписани едно по едно (Псалми 28/29:4). И кой е този, който би могъл да понесе прочита дори само на една страница от книгата на своите деяния ! **Книгата на живота** също е разтворена. Но само за да се констатира, че техните имена не са вписани в нея. „Хвърлете ги във външната тъмнина“ е присъдата на върховния Съдия (Матей 22:12,13). Там се присъединяват към Сатаната, ставайки негови спътници по злочестина за едно безнадеждно и безкрайно мъчение... ♦ Вярващият пък няма да бъде съден според собствения му дела, но според съвършенното дело на **Господ Исус**.

ОТКРОВЕНИЕ 21 : 1 - 8

Страницата е обърната. Историята на първото творение свършва. Славната вечност започва оттам, където Бог ще бъде „заобиколен от благословени създания, станали способни да Го опознаят и да Го разбират ... в радостта на собственото им щастие, когато времето няма вече да съществува“ (Ж.Н.Д.). Тогава морето, (символ на объркването и на разделянето между народите) вече го няма. Всичките **откупени** ще са достигнали пристанището, т.е. - небето. Но Бог съвсем не ни разкрива какво ще намерим там. Само за наша утеха ни показва **единствено това, което вече няма да намерим**. В този нов свят смъртта ще бъде премахната (1 Коринтяни 15:26,54), вече няма да има нощ, нито проклятие (21:25 ; 22:3,5) ; нито жалеене, нито писък, ни мъка, всички последици от грехопадението вече няма да ги има, защото Божията обител завинаги ще бъде ведно с хората (21:4). А онези, които са останали отвънка ? Тяхна участ ще бъде повторната смърт, мрака, плаحوвете на угризенията, при вечното отдалечаване от присъствието на Светия Бог. Там ще са **недоверчивите**, но също така и **плахите** : онези, които никога не са посмели изцяло да се обвържат с Христос. А така също **измамниците и лицемерите**. Приятелю, позволи ми за последен път да ти зададем следния въпрос : Ти къде ще бъдеш през вечността ?

ОТКРОВЕНИЕ 21 : 9 - 27

След като е попривдигнал леко завесата над вечното състояние (21:1-8), Духът се връща назад, към периода на хилядолното царството на Христос. Показва ни град, който вече не е нито Рим, нито Вавилон, а **Светият Ерусалим**, „Съпругата на Агнто“. Това описание отначало до край е символично. Сегашните ни сетива не могат да предусетят, нито пък разумът ни да схване онова, което е присъщо на новото творение (1 Коринтяни 13:12). Как може да се обясни например на слепия по рождение какво са цветовете ? Поради това и Бог си служи с това, което е най-ценното на земята : златото, скъпоценните камъни, за да ни даде някаква представа за онова, което ще ни разкрие небето. Светилникът и стената от **яспис** (21:11,18) ни говорят за изявата на Христовата Слава във и чрез Църквата (4:3). Последната е осветена от **светлината**, блестяща в **лампата** : Божията Слава, „концентрирана“ в Агнето (21:23). На свой ред, светият град разпръсква тази божествена светлина в полза на земята (21:24). Това е подсказаното и в Йоан 17:22 : „Славата, която Ти ми даде, Аз дадох на тях ..., Аз в тях и Ти в мен ; за да ... познае света ...“. ♦ И как би могла да влезе „дори и едно нечисто нещо“ там, където Господ обитава? (21:27 ; прочети 2 Коринтяни 7:1).

ОТКРОВЕНИЕ 22 : 1 - 9

Стихове 1-5 допълват видението на Светия град през хилядолетието. И ние забелязваме, колко си приличат и първата и последната страница на Библията. Писанието започва и завършва с рая, с река, с дърво на живота ... Но както е написал някой, краят е по-хубав от началото, омегата е по-грандиозна от алфата, бъдещият рай не е отново намереният предишен, той е „Божият рай“ (2:7) с постоянното присъствие на Агнето, което умря за нас. Там ще имат достъп единствено **грешници, спасени по благодат**, хора, подобни на повярвалия, преживял обръщение разбойник (Лука 23:43). И с какво ще се занимават обитателите му ? Те ще служат на техния Господ (22:3 ; 7:15) ; ще царуват заедно с Него (22:5 край ; Даниил 7:27). Но това, което за тях ще бъде по-ценно от всякакво царство : **„те ще гледат Лицето Му ...“** (Стих 4 ; Псалми 17:15). ♦ Обикновено „слугата не знае какво върши Господарят му“ (Йоан 15:15). Господ обаче не скрива нищо от Своите слуги, станали Негови приятели, не скрива „неща, които скоро трябва да се случат“ (22:6). В такъв случай не е ли странно, че ние така рядко разбираме чудесата Му, които ни касаят ? (1 Коринтяни 2:9). И не е ли най-вече жалко, че не се интересуваме повече от онова, което Отецът е подготвил за **Слава и радост на Своя Син** ? (Йоан 14:28 край).

ОТКРОВЕНИЕ 22 : 10 - 21

За Даниил и за юдейския народ пророчеството беше **запечатано** до следващото му сбъдване (Даниил 12:9). Но за християнина, то вече не е скрито (22:10). Цялата Библия му е предоставена, за да бъде разбрана и за да ѝ повярва. Господ да ни помага да я изследваме винаги и все по задълбочено (Йоан 5:39) ! И да ни намери при Своего завръщане сред тези, които **пазят Словото Му** и не отричат името **Му** (3:8) ! Несравнимото име **ИСУС**, това име на човечността Му, ни е припомнено още веднаж от Него самия : „Аз, Исус“, Аз съм „Утринната звезда“, Този, който идва (22:16). Ние не очакваме никакво събитие, но някого, когото познаваме и когото обичаме. - „Ела !“ На това желание, събудено от Духа, отговаря обещанието Му : „Идвам скоро“ (22:7,12,20) ; и след това отново отзвукът на обичта на Съпругата : „Амин, ела Господи Исусе“. ♦ Ние преживяхме обръщение за да му служим : да поканим тези, които са жадни, тези, които искат (22:17)... и да **Го очакваме !** Но Господ знае, че и за едното, и за другото, ние се нуждаем от цялата Негова благодат (22:21). Ето защо, Божият Дух затваря Книгата на Присъдата и на цялото Божие Слово при това обещание за **благодатта**. То е най-съвършеният и достатъчен източник, който ще ни пази „докато Той се завърне“ (1 Коринтяни 11:26 край).

ТЪЛКОВЕН РЕЧНИК

Благовестие = Евангелие.

Тези две думи са синоними.

Истински или само наричащ се християнин ?

Трябва и е наложително да се прави разлика между истинския християнин, чийто живот е в Бога (който е роден отново) и лицето, което просто се нарича така, без животът му да е в Бога. Когато някой изповядва, че е християнин, то той може действително да има, или може да няма изобщо живот в Бога.

Вярващият е този, който вярва в това, което Бог е казал. В наши дни, думата обозначава този, който е повярвал в Благовестието на Исус Христос (Римляни 1:16 ; Деяния 4:22).

Откупен / Изкупен

Греховете на вярващите бяха **изкупени** пред Бога посредством жертвата на Господ върху кръста. Вярващите сега са **откупени**, защото беше заплатена цената за тяхното освобождение.

Собствена справедливост :

Справедливост, посредством която човек си мисли, че може да се представи пред Бога, и с която се е сдобил посредством качествата на собственото си поведение

и собствените си дела.

Евангелието, точно обратното на това, провъзгласява една Божия справедливост (Римляни 1:17; 3:21-26; 5:1), която Бог въздава като благодат за изкупителното дело на Господ Исус. Тя е приета от вярата (Римляни 3:28).

Тези два вида справедливост са несъвместими (Галатяни 4:19-31) и собствената справедливост не е приемлива пред Бога (Галатяни 2:16).

Обръщение :

Това е външният образ на „новото раждане“; вижда се, че животът на тези хора изцяло се е променил в следствие вътрешната промяна от това ново раждане.

Общение :

Това е общата част, от която християните се ползват общо или заедно с Бога.

Страх от Бога и Боязън от Бога.

Боязънта е израз на голямото почитание, защото обичаме Бог и се стараем да не затъмним Славата Му, но да Го прославим; Страхът от Бог е и този на лошия слуга от Матей 25:24, който мисли, че Бог е неприятел.

Причастие :

Извършеното от Господ и учениците Му в края на последната Пасха, през която

Той е на земята. Могат да се използват думите „причастие“ или „вечеря“. Различните съществуващи преводи използват едната или другата от тези две думи.

„Вечеря“ набляга на факта, че последната храна на Господ и на учениците Му е била поета вечерта.

„Причастието“ изразява по-скоро факта, че храненето е било извършено съвместно и едновременно с него се е осъществило и духовно общение.

Но не се касае за някакво Тайнство, а само за едно възпоменание, давано от Господ (1 Коринтяни 11:24-25). Хлябът символизира Христовото тяло, а виното Неговата кръв, но те не са превърнати действително в Господни тяло и кръв.

Причастието трябва да се взема и отзнаменува по свят начин (1 Коринтяни 10:19-22; 11:27-32).

Жрец :

Тази дума често се превежда с думата „свещенник“. Жрецът е този, който принася жертви, които могат да бъдат духовни (Евреи 13:15).

В Новият завет жреците (или свещенниците) не представляват обособена класа от вярващи, но са всички онези, които

имат живота си в Бога (родените отново).

В превода „свещенник“ = „първосвещенник“ = „жертвоприносител“ и по смисъл означава тези, които принасят жертви, което пък е длъжност на всичките вярващи, които имат живота си в Бога.

Жертвите, принасяни от християните, са духовни жертви, възхвали и боготворене (Евреи 13:15; Йоан 4:23,24). Това са приятните на Бога жертви според образите дадени в Левит 1 до 3. Съществуват също жертвите на нашите блага (Евреи 13:16) и на нашите тела (Римляни 12:1).

Жертвата на Господ Исус върху кръста имаше едновременно характер на жертва за греха според образите в Левит 4, и характер на жертва, която беше угодна на Бога (приятна миризма) според образите в Левит 1 до 3. Ефикасното жертвоприношение (с проливане на кръв - Евреи 9:22), което може да премахне греховете, е единствено жертвоприношението на Господ Исус Христос, което биде извършено един единствен път и няма нужда да бъде повтаряно (Евреи 9:24-26).

Издигане / Грабване / Въспесение.

„Издигане“ обозначава събитието, което

ще стане когато Господ се завърне и вземе до Себе Си истинските вярващи, имащи живота си в Бога, според 1 Солунци 4:14-18 (невярващите биват оставени върху земята); Не се касае за Страшният Съд, според Откровение 20:11-15.

Смисълът тук е същият, както този на думата, използвана в някои преводи на Откровение 12:15 и на Деяния 8:39 и 1 Солунци 4:17 : „грабване“.

В края на Лука и в началото на Деяния, това, което става с Господ, връщащ се на небето е „Възнесение“.

Църква / Събрание

В настоящия трактат думата „църква“ обикновено е използвана, за да обозначи дума, която в оригинала на старогръцкия текст означава „събрание“.

Използуван е също така и изразът „черковно събрание“, за да се обозначи Божието събрание в някакво помещение (1 Коринтяни 11:27). Въпреки че оригиналът използва само една дума за различния смисъл на думата „събрание“, в обръщение и по-често в текста е употребена думата „църква“, която обозначава и носи смисъла на всеобщото събрание, обхващащо вярващите

през целия християнски период, живи или мъртви, или пък е използвана, за да обозначи всеобщото събрание на вярващите върху земята, в един определен момент.

Според Ефесяни 1:23, Църквата се идентифицира с Христовото тяло.

Според 1 Петър 2:5, Църквата е съградена от истински вярващи („живи камъни“). Ако това не е така, то това ще е ненормално положение, за което са дадени инструкции в 2 Тимотей 2:19-22.

Свързване или Завет :

Виж 1 Коринтяни 11:25 и Евреи 8, по-специално Евреи 8, стихове от 6 до 10.

Изразът „Ковчегът на Завета“ беше използван в Откровение 11:19, но отговаря на същия израз както в Исус Навин 4:18 („Кивотът на Завета“). Думата „Завет“ (или „Свързване“) е същата, която многократно се употребява в Евреи 8.

Ядро:

В едно цяло от хора или народи (сега християни, някога - народът на Израел), ядрото е малка група, която остава вярна на Бога, когато болшинството Го изоставя: преведено в текста е „ядро“ или пък „преданно ядро“ от хора, или

пък „ядро от вярващите“.

Рана :

В преводите на Библията думата „рана“ често е превеждана с „язва“; тя обозначава всички видове нещастия, които могат да се стоварят върху човека или създаването, както е видно от събитията в Откровението и в бедите на Египет, изпратени му чрез Моисей (Изход 7 до 12). В този коментар беше използвана думата „беда“ (беди).

Кръщение (дословно според оригинала : „потопяне“).

Кръщението на Йоан бе една публична декларация за покаяние (Марко 1:4; Деяния 13:24).

Християнското кръщение (кръщението с вода) е публично заявление за нашата идентификация с Исус Христос в Неговата смърт и Неговото възкресение (Римляни 6:3-4; Колосяни 2:12). Това е външен знак, който не дава живота в Бога.

Кръщението в Светия Дух обедини истински вярващите християни в едно единствено тяло (1 Коринтяни 12:13). Присъствието на Светия Дух в тях характеризира истинските вярващи (Галатяни 4:6; Ефесяни 1:13-14; Римляни 8:9).